

3 1761 06141351 4

Phelos

Edm. John Senkler

✓

68

K E Y

TO VALPY'S

GREEK EXERCISES.

(Page 1) Ἐγὼ τύπτω.—Σὺ λέγεις.—Ἐκεῖνος ἀκούει.—Σφῶϊ θαυμάζεται.—Σφῶς φυλάσσετον.—Ἡμεῖς πέμπομεν.—Τυμεῖς νομίζετε.—Ἐκεῖνοι διδάσκουσι.—Ἡ χεὶρ γράφει.—Τὸ βρέφος παίζει.—Λύκος ἀετὸν φεύγει.—Ἡ ἀγαπὴ πάντα στέγει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει.—Τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ὕδρς λάμπει.—Οὐ λέγομεν τοῦτο λήθην.—Ἐλπίς οὕτω καθεύδει.—Χεὶρ χεῖρα νίπτει καὶ δάκτυλος δάκτυλον.—Ὁ ἥλιος τέλλει, καὶ ὁ οὐρανὸς λάμπει.—Σοφία μόνῃ ἀθάνατος μένει.—Ὀμιλῖαι κακὰ φθείρουσιν ἥθῃ χρηστά.—Θεοὶ κραίνουσι πολλὰ ἀέλπτως.—Κορίνθιοι καὶ Λέσβιοι λέγουσι ταῦτα.—Ζάπυρρι ἔλικες στεροπῆς ἐκλάμπουσι, καὶ στρόμβοι εἰλίσσουσι κόνιν.—(2) Ἄρης ἄγει θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.—Ἀγγέλλεις κακὰ, ὦ πατέρ.—Στένω σὰς τύχας.—Τί λείπεις ἐμὸν οἶκον;—Ἦδε ἡμέρα φέρει κακὸν τοῖς Ἀργείοις.—Ὅδε βωμὸς οὐ σε σώσει.—Αἱ ἀλώπεκες ἔχουσι φωλεοὺς, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκοπεύουσιν.—Θύουσιν ἡλίῳ καὶ σελήνῃ καὶ γῇ καὶ πυρὶ καὶ ὕδατι καὶ ἀνέμοις.

Ἐδάκρυν.—Ἐδίδασκες.—Σφῶϊ ἐφεύγετον τὸν λέοντα.—Τὸ γένος οὐκ ἔτρεφέ με.—Σφῶς ἐφυλαστέτην αὐθι.—Ἠγγέλλομεν ταῦτα.—Ἐγραφεν ἐπιστολήν.—Τὸ τεῖχος ἔτι ᾠκοδόμου.—Χαλκὸς ἔλαμπε τῇλε ὡς ἀστεροπὴ πατρὸς Διός.—Οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐπιτήδεια.—Πέπλοι λεπτοὶ ἔδαπτον λευκὴν σάρκα τῆς δυσδαίμονος.—Οἱ ἄλλοι ἥρπαζον τὴν πόλιν.—Οἱ στρατιῶται ὥρυσσον τὴν τάφρον.—Ἡ Ἀρταβάνου γνώμη ἐκνίξε Ξέρξea.

Τύψω σε.—(3) Φεῦ φεῦ τί λέξω;—Λέξομεν καὶ πράξομεν ταῦτα.—Ἡ σελήνη ἐκλείψει αὐριον.—Ὁ λύκος ἀρπάσει καὶ σκορπίσει τὰ πρόβατα.—Οὐ κλέψεις.—Ἡ νύξ κρύψει φάος.—Οὐ σε κτενῶ.—Πόλεμος ἤξει καὶ λοιμός.—Οἱ βάρβαροι διώξουσιν καὶ τρέψουσιν ἡμᾶς.—Ἐν οὖν κτενεῖ σε ἔπος.

Ἐγραψα ἐπιστολήν σήμερον.—Ἠγόρασα πέντε ζεύγη βοῶν.—Ἐσωσά σε.—Ἐπεμψεν εὐθὺς μίαν καὶ εἴκοσι ναῦς.—Ἐφύλαξαν τὰς διαβάσεις τῶν ρείθρων καὶ τῶν ποταμῶν, καὶ ἔφραξαν τὰς ὁδοὺς.—Οἱ ἵππεῖς τῶν Συρακουσίων ἐφθειραν τὴν χώραν.—Οἱ στρατιῶται ἔκοψαν τὰ σχοινία τῆς σκάφης.—Ὀλίγος χρόνος ἔλυσεν τὰς τῶν φαύλων συνηθείας.—Ἐμείναμεν ἐν ταῦθα ἡμέρας τρεῖς.—Ἦρα δύο δράκοντας ἐπεμψε.—Ἐπραξάτην κακὰ.—Ὀρυξαν βαθεῖαν τάφρον.—Τί ἔτερπάς με, ὦ τάλαινα ἐλπίς;—Κραινοφόροι με ἔπεμψαν αἶδρα.

*Ὁ γέγραφα, γέγραφα.—(4) Πεφρόντικα.—Τεθαύμακα.—Τετόλμηκεν ἔργον αἰσχιστον τόδε.—Λελέχαμεν ἀληθῆ.—Ὁ νομοθέτης πεποίηκε τὴν βουλήν ὑπεύθυνον.—Ἡ χῆρα ἥλπιε.—Ἡ ἡμέρα ἤγγικε.—Ἠγόρα

ἐπιτήδεια.—'Αεὶ με τετίκατε.—'Εσταλκέ με δεῦρο.—'Ανοσιώτατος ξένος δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον.—'Αδην με πολύπλαγκτοι πλάναι γεγυμνάσσι.

'Ετετύφειν σε —'Εγεγραφέϊτην.—'Ετεβαυμάκειμεν.—'Επεπιστεύκετε.—'Επεπλουτήκειτον —Τὸ δένδρον ἐπεφύκει μάλα.—'Ο λύκος ἥρπάκει τὸν ἔριφον.—'Ο πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἐτετελευτήκεσαν.

'Ετυπέ με.—Πάντες ἔφυγον.—'Ετραπε πολλοὺς χρυσός.—Οὐδεὶς τὸν θάνατον ἔφυγε.—'Ανθρωπὸς τις εἶχε δύο παῖδας.—(5) 'Ελιπόν με.—Χαλκὸς ἔταμε γλῶσσαν.—'Αχιλλεὺς ἔκτανεν 'Ηετίωνα.—Θυμὸς ἔλιπεν ὀστέα.—'Εκάνετε τὸν ἄριστον 'Αχαιῶν.—'Εταφον τὴν ἐρατεινὴν παρθένον.—'Εστράφαμεν τὸ ποικίλον ἄρμα.

"Ελχ' ἔλκε με.—Καὶ σὺ, παῖ, κόμιζέ με.—'Η σπονδὴ μενέτω.—Μῆδεια, χαῖρε' Ω χαῖρε, καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίωνος.—'Ακουέτω.—Χαίρετε, ὦ φίλοι παῖδες.—Πράσσετε ταῦτα.—'Η φιλαδελφία μενέτω.—Μηδεὶς με φαῦλον καὶ ἀσθενὴ νομιζέτω.—Βάλλετον, βάλλετον, θείνετον, θείνετον.—Τύπτετόν με.—Τυπτέτωσάν με.

Γράφον.—Ω Παλλὰς, ὦ δέσποινα, νῦν νῦν ἄρῃξον.—Σταύρωσον, σταύρωσον.—Πώλησον πάντα ὅσα ἔχεις.—Οὔσατε τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν.—Κύριε, σῶσον ἡμᾶς.—Νήψατε, γρηγορήσατε.—Κήρυξον τὸν λόγον, ἔλεγχον, ἐπιτίμησον.—Πόρπᾶσον τὴνδε ὠλένην ἀσφαλῶς.—Ω βροτῶν ἄριστε, ἀνόρθωσον πόλιν.—Κρίνατε ὑμεῖς ὃ φημι.—(6) Λίπε με, ὦ παῖ, λίπε με.—Φύγε, φύγε, ὦ πάτερ.

Πράσσοιτε εὖ.—Πῶς ἂν οὖν ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ διαφθείροι τοὺς νέους ; —Στέργοι με σωφροσύνη, δῶρημα κάλλιστον Θεῶν.—Πᾶς δόμος ἔρροι.—Εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάσσοιμι ὑμᾶς.—Εἰ γὰρ μὴ δῶρα φέροι, ἀλλὰ ἀεὶ ἐπιζαφέλως χαλεπαῖνοι.—'Ινα ἡὼς φέροι φῶς ἀθανάτοις ἢδὲ βροτοῖς.—'Εμερμήριζε τί κύντερον ἔρδοι.

Μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψειε.—Εἴ τις καλέσειεν Αἴαντα—Τίς κεν τὸδε ἔργον τελέσειε ;

Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.—Οὐδ' εἰ μάλα κάμοιτε.—Εὐχολὴν κεν Πριάμφῳ λίποιεν καὶ 'Ελένην Τρωσί.—Μὴ με λίποι φέγγος Χαρίτων.—Μὴ ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν, ὦ Θεῶν ἀγνὸν σέβας.

(7) Μηκέτι οὖν ἀλλήλους κρίνωμεν.—Διώκωμεν τὰ τῆς εἰρήνης.—Δοκιμάζη ἄνθρωπος ἑαυτόν.—Νήφωμεν.—Μὴ καθεύδωμεν ὥς οἱ ἄλλοι.—Ὡς ὅτε ἂν ἀστράπτῃ πόσις 'Ηρας ἡΰκόμου.—'Ικετεύομεν, μὴ τέκνα φονεύης.

Μὴ κλέψης.—Μὴ φονεύσης.—Μὴ μοιχεύσης.—Μὴ σφραγίσῃς τοὺς λόγους τοῦδε βιβλίου.—Μηδεὶς ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ.—Μὴ θαυμάσητε, ὦ ἄνδρες 'Αθηναῖοι.—Μὴ μεριμνήσητε.—Θάψω σφας, ὥς μὴ τις αὐτοὺς καθυβρίσῃ.

'Εὰν λελέχωσι.

Ποῖ φύγω μητρὸς χέρας ; —Μὴ τις δόλος ἐμὲ κτάνῃ.—Τί πῖωμεν ; —Δειμαίνω νιν μὴ κτάνῃ τὸν τύραννον.

Λέγειν ἀληθῆ.—Τύπτειν, γράφειν, χαλεπαίνειν.—Θέλω λέγειν 'Ατρείδας, θέλω δὲ Κάδμον ἄδειν.

(8) Κατοικήσειν τὸ κλεινὸν πέδον Σπάρτης.—Νοστήσειν.—Εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν.—'Εμελλον ἄξειν τὸν στρατόν.

Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἑᾶτον ἡμέραν.—Χαλεπαὶ εἰσιν αἱ ὑμέτεραι φύσεις ἄρξαι.—Οὐκ ἤξιωσαν προσβλέψαι τὸ πᾶν.—Τοὺς σοὺς πόνοὺς χρήζω διαπαντὸς ἀκοῦσαι.—Τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι μόνον.—Σὰς ὀκτῶ θράξαι φρένας.

Δόξεις ἀχρεῖος καὶ οὐ σοφὸς πεφυκέναι.—Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐνόμιζον τοὺς Ἀθηναίους λευκέναι τὰς σπονδὰς προτέρους.

Ἄλλὰ κτανεῖν σὺν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;—Θέαμα δεινὸν ἰδεῖν.—Ἐἴσων αὐτοὺς ὑπεκφυγεῖν.—Οὐκ ἔθελεν αὐθι λιπεῖν ἵππους.—Πᾶς τις δειμαίνει φῶς λιπεῖν τόδ' ἥλιου.

(9) Βλέποντες ἔβλεπον μάτην, κλύοντες οὐκ ἤκουον.—Ἀτερπῇ τήνδε φρουρήσεις πέτραν, αὖπνος, οὐ κάμπτων γόνυ.—Φεύγ' ἡδονὴν φέρουσιν ὕστερον βλάβην.—Σπεύδων ἐμοὶ σπεύδοντι ἤξει.—Ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι.—Ἐτυφέ με ἤκουσαν ἄκων.—Πέμψω αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας, λεπτὸν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον φέροντας.—Φεύγει σείουσα χαίτην, ῥίψαι θέλουσα στέφανον.

Ἦκω φράσσουσα νύμφης συμφορὰν.—Τὸν Εὐρυμέδοντα ἀποπέμπουσιν ἄγοντα εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τάλαντα ἀργυρίου, καὶ ἅμα ἀγγελοῦντα ταῦτα.—Οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὥς ἀποπέμψοντες ἐπικουρίαν, αὐτοὶ ἐπόριζον καὶ τοὺς ἄλλους Πελοποννησίους ἡνάγκαζον.—Οὓς οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν οἰκῆσοντας αὐθι.

Τί χλωροῖς δακρυοῖς τέγγεις κόρας, στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα;—Τρέμει χροῖαν ἀλλάξασα.—Αἱ νῆες τῶν Πελοποννησίων κρατήσασαι τέσσαρας ναῦς λαμβάνουσι τῶν Ἀθηναίων.—Σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν.

(10) Τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακότα ἔφερεν.—Νενικηκῶς ἐσκύλευε νιν.—Ἐγὼ βεβιωκῶς ἔτη ἐννεμήκοντα ἐννέα, καὶ ὠμικηκῶς πολλαῖς καὶ παντοδαπαῖς φύσεσι, γράφω ταῦτα.

Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών.—Ἰδὼν ῥκτειρα.—Ἐκείνον ὥς εἰπόντα τέλος θανάτου ἐκάλυψε.—Φεύγουσι λιπόντες πηοὺς καὶ πατρίδα γαῖαν.—Εἰδὼν μιν ζῶν καὶ ἀρτεμέα, Αἶαντος φυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.

Δηλοῦσι τῶν ἡπειρωτῶν τινες ἔτι καὶ νῦν, οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾶν.—Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ.—Νεὰ φροντίς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.—Ἐμοὶ δοκεῖς οὐ δίκαια δρᾶν.—Λίαν πυργοῖς χάριν.—Ἀδικεῖτε καὶ ἀποστερεῖτε.—Τί κατηφεῖς καὶ δακρυρῥοεῖς;—Τολμῶσί με ἀδικεῖν.—(11) Τὴν χθόνα ἐᾷτέ με οἰκεῖν.—Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα.—Σίγα, σίγα.—Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω.—Ἐπιτέλει ταχέως τὰ δόξαντα.—Παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ἀδελφοί· νουθετεῖτε τοὺς ἀτάκτους.—Μηδὲν μεριμνᾶτε.—Ἄλλ' εὐτυχοῖτε.—ᾧ φιλότατῃ χεῖρ, καὶ φίλτατόν μοι στόμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων, Εὐδαιμονοῖτε.—Τί δρώμεν;—Σκοπῶμεν ἔσω.—Δρῶσιν ἃ δρᾶν οὐ θέλω.—Σὲ ὠφελεῖν θέλω.—Νῦν ἐπαινώ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς.—Φιλεῖ πυργοῦν χάριν.—Ἐγὼ νῦν φρονῶ, τότε οὐ φρονῶν.—Φίλον τῷ νοσοῦντι δέμνιον.—Φρονοῦντων τοὺς λόγους ἀνδρῶν λέγω.—Οργὴ φιλοῦντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.—ᾧ φίλτατ' ἀνδρῶν Πρίαμε, δακρύω σε εἰσורῶν πόλιν τε σὴν.—Κακοὶ τοὺς ὠφελοῦντας ὥσπερ τοὺς βλάπτοντας ἀδικοῦσι.—Μίσει τοὺς κολακεύοντας ὥσπερ τοὺς ἐξαπατῶντας.

Ἄλλως ἐμόχθουν.—Ὁ πᾶς δόμος ἐκτύπει.—(12) Ἐνικῶμεν.—Σάλπιγγες ἐκελάδουν.—Ἐλαφοὶ ἐσκίρτων.—Σωφρονῶν ἔδρας τάδε.

Πᾶν δένδρον, μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν, ἐκκόπτεται.—Στυγεῖ παῖδας, οὐδ' ὄρωσ' εὐφραίνεται.—Ταράσσεται δόμος.—Ζεὺς οὐ μαλθακίζεται.

Στάσις ὠροθύνετο.—Οἱ Ἀθηναῖοι ἐβλάπτοντο μάλα.

ᾧ μοι, ὥς ὑβρίσμεθα.—Μάτην δ λόγος ἔρριπται.—Κακῶς πέπρακται.—Ἀποχρώντως ἤδη τετιμωρήμεθα.—Ἦναγκάσμεθα πεζομαχεῖν.—Χθὼν σεσάλευται, αἰθὴρ τετάρακται.—Τοῦτο ἡγγελαὶ ἡμῖν.—Νηλεῶς ᾧδ' ἐρρύθμισμαι, δυσκλεὲς θεά.—Οὐ νῦν με πρῶτον ἀλλὰ πολλάκις ἐβλάψε δόξα μεγάλη τ'

εἴργασται κακά.—(13) Μὴν βεβούλευμαι κακῶς;—Ἀμεινον νῦν βεβούλευμαι τὰδε.—Τὸ ἄρμα παγκάλως ἐκεκόσμητο.—Δεινὴ φλόξ ὄρτο θεοῖον.—Περὶ ἀμβρόσιος ἐκέχυτο ὕπνος.—Τάτης ἐτετάνυστο φαεινός.—Ἐτέτατο ὡς σκάληξ.—Αὐθι ἐλέλειπτο.—Ἐμοὶ μάλιστα λελεῖφεται ἄλγος λυγρόν.—Ἄλλ' ὅμως λελέξεται.—Βοσπόρος κεκληθήσεται.—Τὸ ἔργον τοῦτο πεπράξεται.—Ἐλιθάσθησαν.—Ἐπρίσθησαν.—Καὶ αὐθι ἐλύθη ἐκείνου ψυχὴ καὶ μένος.—Οἱ Ἀθηναῖοι ἐθορυβήθησαν πρῶτον.—Αἱ πέντε καὶ εἴκοσι νῆες τῶν Κορινθίων ἐπληρώθησαν.—Ἐξωγρήθησαν πολλοί.—Ἐπεῖδῃ ἡγγέλθη, ἥπιστον.—Πλέον ἀνδρὶ ἐκάστω ἢ τρεῖς ὀβολοὶ ὠμολογήθησαν.—Οἱ Ἀθηναῖοι πάνυ σφόδρα ἐταράχθησαν.—Τοῦτο τότε παντελῶς κραιθήσεται.—Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι ἐλεηθήσονται.—Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.—(14) Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι χορτασθήσονται.—Ἄλλ' ὅτε δεκάτῃ ἡὼς ἐφάνη, τότε ἔφερον θρασὺν Ἑκτορα δακρυχέοντες.—Πᾶν ἄγῃ (τοῖς ἑάγῃ, ἡγῃ) ἔγχος.—Τὸ πλήρωμα ἐφθάρη.—Ἐστάλην αἰοῖδός ἡλέμων γόων, ὡς πολὺς ὕρνις.—Ἐνθεν ποταμοὶ πυρὸς, δάπτοντες τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευρὰς γῆας, ἐκραγήσονται ποτε.—Λαμπρὸς φανήσεται σοὶ καὶ πολίταις.—Ταρβείτε τοὺς νεκροὺς, εἰ κρυβήσονται χθονί;—Ἡ γραῦς πλουσίως ταφήσεται.—Εἰ μὴ τότε ἐρημώσεις πέδον, ὅδε σφαγήσεται.

Ἄλλ' εἰ, ὀπλίζου. καρδία.—Ῥιπτέσθω αἰθαλοῦσσα φλόξ.—Οὔτοι δοκιμάζέσθωσαν πρῶτον.—Μὴ πέπληχθε ἄγαν.—Τοσοῦτον λελέχθω.—Πεφύλαξο πράσσειν ταῦτα.—Σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν.—Εὐφράνθητε, ἔθνη.—Θέλω, καθαρίσθητι.—Παῖδες πατρὸς Ὀικεανοῦ, δέρχθητέ με οὕτω προσπορπτόν.—(15) Ὑπάγε, πρῶτον διαλλάγηθι καὶ τότε πρόσφερε τὸ δῶρον.—Φάνηθι, ὅπως κλύης ἄχῃ δεσπότου.—Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.

Εἰ πείθοιο, πέμψωμεν τοὺς ξένους.—Κλύων ἂν τέρποιο.—Οἶά τις ἂν καὶ λέγων καὶ πράττων νομίζοιτο εὐσεβέστατος.—Ὀικεῖαι χάριτες γλυκερώταται· ἦν δὲ βραδύνης, πᾶσα χάρις κενὰ μὴδὲ λέγοιτο χάρις.—Ἐνθα κε καὶ ἀθάνατος ἰδὼν τερφθείη.—Πᾶσα ἡ Περσῶν πολιτεία νῦν ἐν βραχυτάτῳ ἂν δηλωθείη.—Εἴ τι λέξεις, οὐκ ἂν ταφείῃ παῖς ὅδε.—Ζεὺς κῆρας ἡμῶν, μὴ ὁ παῖς δαμείῃ.—Κνυζώσω σοὶ ὅσσε, ὡς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης σὴ τ' ἀλόχῳ καὶ παιδί.

Ἦν πῃ ἄλλη τάττωνται, ἐξ ὑπογίου ταραζονται.—Ἀγ', ὦ τάλαινα χεῖρ ἐμὴ, δόξει μὴ κακισθῆς.—(16) Δεῖ σφε δοῦναι δίκην, ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα στέργειν.—Πάπταινε μὴ πημανθῆς.—Μὴ κρίνετε ἵνα μὴ κριθῆτε.—Δαναὸς, ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατήρ, ἔλιπε κύλλιστον ὕδωρ Νείλου, ὃς πλήθει ἡνίκα ἂν τακῇ χιῶν.—Ἠνίκα ἂν φανῇ Ἡώς.

Τύπτεσθαι.—Τρέπεσθαι.—Ἀναγκαῖον οὕτω τετάχθαι αὐτοῖς.—Ὁμολογήσας δόξει μὴ μεμνήσθαι.—Οὐδένα κρίνω πεφιλῆσθαι.—Ἡμῖν δοκεῖ τοὺς τοῦδε λόγους ὀργῇ λελέχθαι καὶ τοὺς σοὺς.—Πεπέμψεσθαι.—Ἐγὼ, πρὶν κελευσθῆναι, γέρον, θηήσκων ἐστοῖμος.—Ἐκέλευσε τοὺς Ἕλληνας οὕτω ταχθῆναι.—Οἶμαι Δίῳνα αἰρεθῆσθαι.—Θέλω, θέλω μανῆναι.—Τὸ σφαγῆναι δεινόν.

(17) Τὰ βλεπόμενα, πρόσκαιρα· τὰ μὴ βλεπόμενα, αἰώνια.—Οἱ λόγοι οἱ λελεγμένοι ὀρθῶς ἔχουσι.—Τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους λέγω.—Δεδεγμένος ἄνδρας ἐναῖρω.—Τετυφόμενος.—Ὡ μισηθεῖσα χειρωναξία.—Ἦκω κελευσθεῖς.—Πεισθέντες ἔπεμψαν ἄγγελον.—Ἐστρεψεν ἔμπαλιν παρητῖδα, παίδων μυσυχθεῖς εἰσόδους.—Τυπησόμενος.—Τυπεῖς ἐφεψαλώθη.—Τλήμων Προμηθεῦ, κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖς φανείς, τί πάσχεις τὰδε;—Δαμέντες φύξιν βουλεύουσι.

Ἡ πηγὴ κλοπαία πυρὸς διδάσκαλος τέχνης πάσης βροτοῖς πέφηνε.—Ἀρχε-δίκην ἤδε κέκευθε κόνις.—(18) Οὐδεὶς ὃ νοεῖς οἶδεν, ὃ δὲ ποιεῖς βλέπει.—

Δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος στείχοντα ὑπᾶδων.—Πεφευῖασι ἢ μένουσι;—
Ἰππόκροτα λέλοιπε δάπεδα.—Πάντες ἅμα ἐκεκράγητε.—Οἱ Συρακούσιοι
οὕτως ἐπεπράγασαν.—Οὐδεὶς ἐγγέγθει.—Ἐτίμησάς με, μέγα δ' ἔψαο λαὸν
Ἀχαιῶν.—Τόσα κακὰ ἐμήσατο.—Χαῖρε, πάτερ. φίλον φλέγμα ἐδεξάμην τόδε.—
Αὐτοῦ ἠύλισαντο.—Ἠδικημένοι σιγησόμεθα.—Θαῖμά σοι φανέται.—Ἐγὼ
ἐρημος τῇδε φευξοῦμαι χθόνα.—Ὡς οὐ ποτ' αὖθις ἄλλα νῦν πανύστατα δικτὶνα
κύκλον θ' ἥλιον προσόψομαι.—Πόλιν πατρὸς ὕψεσθ, κλήρους τ' ἐμβατεύσεις
χθονός.—Διαπολεμήσεται ἀμαχεί ὁ πόλεμος.—Τῇ τῶν χρημάτων σπάνει
κωλύσονται.—Ὅτραλέως ἐπίθοντο.—Ἐκεῖναι ἐλίποντο ὀρφανά.—Μόλιβος ὥς,
ἐτράπετο ἡ αἰχμή.—Ἀλλαγήσομεθα.

(19) Ὁξυστόμους Ζηῆς ἀκράγεις κίνας γρύπας φύλαξαι, τόν τε μονῶπα
στρατὸν Ἀριμασπὸν φύλαξαι.—Ἐγείραι καὶ περιπάτει.—Ἀσπάσασθε Οὐρβα-
νὸν καὶ Ῥούφον.—Πίθεσθε, ὥς ἀγορεύω ὑμῖν.

Ἐπιλίποι ἂν ἡμῶς ὁ χρόνος εἰ τὰς ἐκείνου πράξεις καταριθμησάμεθα.—
Στρατὸς ἂν οὐ μέμψαιτό με, εἰ τὰδε λελογισμένως πράσσοιμι.—Νεέσθω, μηδ'
ἡμῖν παισὶν τε ὑπίσω πῆμα λίποιτο.

Κατανεύσομαι ὕφρα πεποιθής.—Μὴ μεριμνήσητε τί ἐνδύσησθε.—Ἐνδυώ-
μεθα τὰ ὕπλα τοῦ φωτός.—Τὸ θῆλυ πᾶν μὴ μεμψῇ γένος.—Μὴ σὺ γ' ἐργάσῃ
τάδε.—Ἰππους Ἀτρείδου κιχάνετε μῆδε λίπησθον ὧδε.—Κλύει τις; τί μέλλετε;
ποῖ τράπωμαι;

Πεφευγέναι.—Πεπράγηναι τάδε.—(20) Δέτε ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιάν.
—Βιάσασθαι βυλόμενοι τὸν ἔσπλον ἐναντιάχουν.—Καίρις βουλεύσασθαι.—
Τούσδε φυλάσσειν σε χρή.—Τῶν στρατιωτῶν πολλοὺς ἔφη, οἱ νῦν βοῶσιν,
τὰ ἐναντία βοήσασθαι.—Οὐ τοὺς αὐτοὺς ἔφη φηριεῖσθαι.—Ὡς ἀγαθὸν παῖδα
λιπέσθαι, ἐπεὶ ἐτίσατο τὸν πατροφονέα.

Ἐφυγον αἰπὸν ἑλεθρον, πόλεμον πεφευγότες καὶ θάλασσαν.—Μηδέ τις,
ἵπποσύῃ καὶ ἡγορᾷ πεποιθὲς, ὅς μεμάτω μάχεσθαι.—Οἱ Κορίθιοι διακοσίους
ὀπλίτας μισθωσάμενοι ἔπεμψαν.—Μὴ τι χυλωσάμενος ῥέξῃ κακόν.—Λέγεται
Ἀστυάγην τὰ δῶρα δεξάμενον Κύρῳ πέμψαι.—Τὴν χθόνα ἦλθον δουλωσόμενοι.
—Κτησόμενοι τὴν χώραν ἐπολέμησαν.—Τούτῳ πιθόμενος τὴν ἐμὴν μητέρα
ἔκτανον.

(21) Βρυχία ἡχῶ παραμυκᾶται βροντῆς.—Ἐπεὶ προθυμεῖ, χρή λέγειν
ἄκουε δῆ.—Ἐμὲ ἐπαιτῶ;—Θυμῶνται.—Πειρῶ ἀνερθεῖν σῶμα ἐμόν.—Χαίρετε,
ἀγαλλιῶσθε.—Ἀντρίξεσθε, κραταιοῦσθε.—Μᾶλλον εὐλαβηθ' ὄψον ἢ κινδύνον.
—Μηδένα ζηλοῦ τῶν κερδαινόντων ἀδίκως.—Ἡ κεν δειλὸς καὶ οὐτιδανὸς κα-
λοῖμην, εἰ σοι πᾶν ἔργον ὑπέξομαι.—Τί ἂν φοβήμην, φ' θανεῖν οὐκ ἠέστιμον;
—Ὅταν τι ἀνακινῶνται.—Οὗς ἂν ἡγῆται φρονεῖν κτείνει.—Πένητας οὐδεὶς
βούλεται κτῶσθαι φίλους.—Οὐ βούλωμαι τῷ πλουτοῦντι δωρεῖσθαι πένης, μὴ
αἰτεῖν δοκῶ.—Ὁρμύμενον μηδαμῶς μ' ἀντισπύσῃς.—(22) Δάπτομαι κέαρ,
ἡρῶν ἐμαυτὸν ὧδε πρυσσελούμενον.—Ἰδὼν φ' κτεῖρα ἑκατογκάρανον χειρὸν ἑμὴν
Τυφῶνα θοοῖον.

Ἄλλα οἷα ἐμῇχανῶ κακὰ σιγῶ.—Πατὴρ δ' ἀρὰ Κρόνου κραυγῆσεται, ἦν ἡρᾶτο.
—Ὁ Κύρως ἀκούων ταῦτα ἡνιάτο.—Οἱ γὰρ Κορίθιοι ἡγήσαντο κρατεῖν εἰ μὴ
πολὺ ἔκρατοῦντο, οἱ τ' Ἀθηναῖοι ἐνδομῶν ἡττᾶσθαι εἰ μὴ πολὺ ἔκικαν.—
Ἐξημιούτο εἰ τις ἐξαμαρτάνοι.

Πορσίνας τὴν ἀρέτην Μουκίου ὑπερεθαύμαζε.—Οἱ Βρεττανὸι ἐξεπλάγησαν
ἀοράτῳ καὶ ὑπερφύετι θηρίῳ ἰδόντες.—Ἀποσχίζων φόβῳ πτέρων μυρτιῶν
πάντας βαμῶνς ἐξέστεψε.—Ὀκνεοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένοι βλέποντες
κυβερνήτην νεῶς.—Τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.—Ἡμῖν οὐκ ἀκούσις ἐπε-

θάυξας τοῦτο.—(28) Ταλθύβιος συνεπόρθει φρύγας.—Χθὼν σεσάλευται, συνετάρακται δ' αἰθήρ.—Συνέζων.—Συνεκλήϊσάν σε καὶ Ἑρμιόνην.—Καῖσαρ ποταμὸν μέγαν ἐπεχείρει περαιούσθαι.—Κτύπου ἡχῶ χάλυβος διήξεν ἄντρων μυχόν.—ᾠδὲ μ' ἀντημεΐσατο.—Τὸ μέλλον προυτεθεσπίκει.—Ἀντιπαρεσκευάζοντο.—Ἐκαθέζετο ἐπὶ τῇ πηγῇ.

Εἰμί ὃ εἰμι.—Ἡγοῦ πάροιθε, θύγατερ· ὡς τυφλῷ ποδὶ ὀφθαλμὸς εἴ σὺ, ναυβάταις ἄστρον ὥς.—Οὐδέ μοι ἐστὶ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.—Ἔστιν ἔνδον χαλκὸς τε χρυσὸς τε πολὺκμητός τε σίδηρος.—Ῥίξα πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία.—Ἐσμέν οἶόν ἐσμεν γυναῖκες.—Τμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου.—Τρεῖς οἱ εἰσὶ θύγατρες.—Ὀργῆς εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι.—Ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι.—Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπε.—Ἦν πεδίον ἐνταῦθα, ἅπαν ὁμαλὸν ὥσπερ θάλαττα, καὶ ἀψινθίου πλήρες.—(21) Ἄμφω ἦτην πυρρότριχῶ, ἄμφω ἀνήβω, ἄμφω συρίζειν δεδαημένω, ἄμφω αἰεδεῖν.—Οἱ Συρακοῦσιοι πολλῷ μᾶλλον ἐξηγερμένοι ἦσαν.—Ἀποτετεχισμένοι ἂν ἦσαν.—Ἐγὼ ἔσομαι οἴκου ἡναξ ἡμετέρου καὶ δμῶν οὓς μοι ἐλήϊσατο διὸς Ὀδυσσεύς.—ᾠδὲ γὰρ ἔξερέω, τὸ καὶ τετελεσμένον ἔσται.—Ἐλευθέροι ἔσσεσθε.—Ὅτε ἤμην νῆπιος, ὡς νῆπιος ἐφρόνουν.—Μῦλαι εἶατο ποιμένι λαῶν.—Εὐφημος ἴσθι, τί νεώτερον λέγεις;—Σίγα, σιώπα, σίγα πᾶς ἔστω λεῶς.—Οὗτοι μάρτυροι ἔστων.—Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.—Ἐμοὶ, εἰ μὴ μεγάλως, ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.—Ω γέρον, εἶθ' ὡς θυμὸς ὡς βίη σοι ἐμπεδος εἴη.—Οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτὸς ἀνὴρ, οὐδ' εἴ οἱ χεῖρες εἴκοσι καὶ πόδες εἴεν.—Ἐὰν ἦς φιλομαθής, ἔσῃ πολυμαθής.—Θεοὶ ἐπεκλώσαιο ὕλεθρον ἀνθρώποις, ἵνα ἦ ἐσπόμενοι αἰοιδῇ.—(25) Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν ὅστις εἶναι δίκαιος καὶ δικεῖν εἶναι θέλει.—Οἶμαι ὑμᾶς τῇσδε γῆς τὰ πρῶτ' ἔσσεσθαι.—Νοσῶδες ἐστὶ τοῦτο, ἔταν πονηρὸς ἀξίωμ' ἀνὴρ ἔχῃ, ὃ δὲν ἂν τοπρίν.—Ἐθρεψέ με μικρὸν ὄντα.—Ἰδιῇ τὰ ὄντα τὰ τ' ἐσόμενα πρό τε ὄντα.

Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δεικνύσιν μόνος.—Δίδωσι βουκόλοις ἐκθεῖναι βρέφος. Διδούς δυσγενὲς μηδὲν δίδοθι.—Ἰσασι δῆτα σὴν ἀπόπτυστον φρένα.—Σκέψαι, λέει μὴ πισθῆς, οἷός σε χειμᾶν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπειος· ἄφυκτος.—Ἄλλ' ἴθι, εἴπει θεὸς ἀγλαὸν ἔβριεν.—Μὴ ἔσταιον οὕτως ἀχρυνμένω.—Οὐ κ' ἄλλη ᾧδε γυνὴ ἀνδρὸς ἀφεσταίῃ, ὅς οἱ ἔλθοι κακὰ πολλὰ μογήσας.—Φεῦ φεῦ· κακοῖς ὡς ὅταν δαίμων διδῷ καλῶς, ὑβρίζουσ', ὡς αἰεὶ πράξοντες εἰ.—(25) Τὰ πράγματα ὀρθῶς ἦν τιῇ, πράττει καλῶς.—Οὐκ Αἴαντι μεγάλῃτορι ἦνδαν ἐστάναι ἐνθα ἄλλοι ἀφέστασαν υἱες Ἀχαιῶν.—Τόνδε ὑμνῆναι χρεόν.—Λύκιε Φοῖβε, ἐθελήσας ταῦτα ἐφ' τιθέναι.—Ἐγήθησεν ὁ γέρον καὶ ἡμείβετο· ὃ τέκος, ἡ ἀγαθὸν ἐναίσιμα δᾶρα δίδουσι ἀθανάτοις.—Ἀγῶνα πάνδημον εὐρίσκω τινὰς τιθ' ἐντας ἀθληταῖς, ἄξιον πόνου.—Ἄρασσ' ἄρασσε κρῆτα, πικύλους διδοῦσα χειρός.—Ἀγκάλασι σκύμνους λύκων ἀγρίους ἔχουσai, λευκὸν εἰδοῦσαν γάλα.—Αἰ δμῶαι ἐφόρουν, εἰτίσταν δὲ θύριζε.—Λόγchas θέντες, δμῶς πρὸς ἔργον πάντες ἴσταν χήρας.—Ω τλήμεν, ὡς σε πολυπονωτάτην βροτῶν δαίμων ἔθηκεν, ὥσπερ ἐστὶ σοι βαρύς.—Οὗτος Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν, Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθε θεὸς ὡς ἔστηκε.—Ἀρρήτην τοκεῦσι γόνι καὶ πένθος ἔθηκες.—(27) Αἴαν, σοὶ ἔδωκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε.—Οὐπω δέδωκας, ἀλλ' ἴσως δώσεις δίκην.—Τίφθ' οὕτως ἐστήτε τεθηπότες ἥτε νεβροί;—Κατέθεσαν Πάτροκλον, φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι μωρόμενοι.—Αἰ τῶν Συρακοῦσιων νῆες ταραχθεῖναι παρέδοσαν τὴν νικην τοῖς Ἀθηναίοις.—Ω φαινὰς οὐράνιον ναῖον πύχxας Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς καὶ δὸς σύμβασιν τέκνοις.—Ἐπεὶ τὰ μὴ καλὰ πράττειν ἐτόλμας, τλήθι καὶ τὰ μὴ φίλα.—Τέμβον τε χῶσον καὶ ἐπὶ κῆς μνημεῖά μοι, καὶ δάκρυα ἀδελφῇ καὶ κόρας δόττω τέφρῃ.—Κατέθετε τὰ τέξα ἑκηλοί.—Θεοὶ σοὶ δοῖεν υἱά ἐγὼ θέλω καὶ τέφρῃ ξάνῃ.—Τάδε πάντα Θεοὶ μεταμῶλια θέεν.—Ωμοί, πᾶ βῶ; πᾶ σῶ;—Ὀργισθεὶς ὁ κύριος παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασιμασταῖς, ἕως οὐ ἐποδῷ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ.—Μὴ δᾶτε τὸ ἄγριον τοῖς κυσὶ, μήποτε

καταπατήσωσιν ὑμᾶς.—Δός μοι δῶρον ὃ, ττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνάγει.—Πῶς θέλεις ἄλιον θείναι πόνον;—(28) Ἀχιλλεύς ἀναστὰς Ἀργείοις φιλοποτολέμοις μετηύδα.—Πρώτη σέ ἐκάλεσα πατέρα καὶ σὺ παῖδα ἐμέ, πρώτη δὲ γόνασι σοῖς σῶμα δοῖς· ἐμὸν φίλας χάριτας ἔδωκα κἀντεδεξάμην.

Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς πενηροὺς ποιεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖν.—Κεῖται ὕσιτος, εὐμὲν ὕψις· ἀληθέσι, ὥς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος κλύβαν ἀκούει ρουθετουμένη.—Ὀλλύμεθα.—Κεῖνται νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρον πατήρ, πελας.—Ἰδοὺ ψῆφος, κατὰκεισο.—Οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείφασθαι φρενὸς σὺν πάθος.—Οὐκ ἂν ἴδναιο πάντ' ἔχειν.—Ἐὰ με σῶσαι Ἑλλάδα, ἦν δυνάμεθα.—Ἢδιδον οὐδέν ἐστιν ἢ δύνασθαι λουδοβρούμενον φέρειν.—Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν, ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος μὴ βούλεται.—Δρύπτεται παρειᾶν, δίαίμων θυγάτηρ τιθεμένη.—Κλαῖων ἀμφίσταθ' ὅμιλος.—Ἀγαμέμνωνος τύχας ἡπιστάμην καὶ θάνατον.—(29) Ἐνδον τεύχεα κατεθέσθην· Ὀδυσσεὺς καὶ φαιδίμος υἱός.—Ἐπεὶ ἔξεντο ἔρον πόσιος καὶ ἐδητύος, κόροιο ἐπεστέφαντο κρυπτήρας.—Σὺ δ' ἔλαυν ἔνθου θυμόν.—Ἐὼ τις δόρυ θηξάσθω, εὐδ' ἀσπίδα θέσθω.—Τόνδ' εἴ μοι δοῖης σταδμῶν ρυτῆρα γενέσθαι, καὶ κεν ὄρν πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.—Ἀποδάμεθα τὰ ἔργα τοῦ σκύτους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὑπᾶλα τοῦ φωτός.—Τί σι, εἴπερ τῷδ' ἐβουλήθης χάριν θέσθαι, τὸν παῖδα ἔκτεινας;—Θεμέη περικαλλέα δίφρον Πηνελόπεια ἐκάστου μῦθον ἤκουε.—Ὡς μιν φαμένη ἐπεκόσασ' Ἀθήνη, καὶ ἔκαρψέν οἱ χρῶα καλόν.

Ἐκὼν ἐκὼν ἤμαρτον, οὐκ ἀνρήσομαι.—Νύκτα δαίλη ἐγένετο, ἐφάνη κοινορτὸς ὥσπερ νεφέλη λευκή.—Ἐραδὼς φίλος γίνου, γεινόμενος δὲ πειρᾷ διαμένειν, δμοίως γὰρ αἰσχρὸν μηδένα φίλον ἔχειν καὶ πολλοὺς ἐταίρους μεταλλάσσειν.—(30) Αἰσχύνεται, τὰ γὰρ ἀσκήσας, κακὸς γινέσθαι πᾶς τις.—Ἡ θεωρήσων τύχας ἐμὰς ἀφίξει.—Ἄγε, λάβε ξίφος.—Ἀπαντα θύκει πρίσσειν ὥς μηδένα λήσων, καὶ γὰρ ἂν παραντῆκα κρύψης, ὕστερον ὀρθήσῃ.—Ἐλελίθησαν ἀλλήλους.—Πάντα συλλήβηται μάθε.—Ἀέξω τορῶς σοι πᾶν ὕπερ χρῆξῃς μαθεῖν.—Ὁ τάλας ἐχθροὺς ἐπίχαρτα πίνεσθα.—Πάσχω καὶ πέπονθα καὶ ἐτι πέσομαι.—Ὅπερ προσχρήξετε πέσσετε, καίτοι λέγουσα αἰσχύνομαι.—Ὡ φιλάττη μοι σύγγονε, ἀπιστῶ πυνόμενος θαύμασθ' ἐμοί.—Ταῦτ' ἐγὼ πεπυσμένος δεῖρ' ἦλθον.—Τοιαῦτα σημαῖων ἐδήλωθα.—Ἐλεύσονται ἡμέραι ὅταν ἀπαρῇ ὁ νυμφίος.—Δῶρά σοι θεράποντες αἰτοῦσι.—Ἄλλος ἄλλο δῶρον ἤρεικεν.—Ἐνεγχε κόσμον ὥς τάχισταί μοι.—(31)—Ἐπειτα ἰθὺς ἴδραμε, κάρη δ' ἔκυσ' ἠδὲ προσηύδα.—Αἱ νῆες ὅκα ἰχθυόεντα κέλεινθα διέδραμιν.—Ἐλένη ἀρχὰς ἔτεκε τῶν κακῶν, Πάριον τεκοῖσα.—Τίπτεστο εἶναι δειδάσκαλος.—Οὐκ ἂν τιν' εὖροιτ' ἄλλον ἀελιώτερον.—Ἀνέμοι νέφεα διασκεδῶνσι.

Οἰκοῦσιν ἀμφὶ πόλιος.—Ἀποπέκομαι ἐφιν ἦν ἴδον ἀμφὶ φίλης θυγατρὸς.—Ὡς ὅτε λῆων καὶ σὺς μάχεσθον ἀμφὶ πίδακος ὀλίγης.—Αἰσσομαι ἀμφὶ φοίβου.—Ἐὼ ἔγνω ἀντὶν, εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὅμοις ἔχει σέκος.—Δέδωκα ἀμὰ παῖς τύχαις.—Ἐμοί ἦτορ δαίεται ἀμφὶ δαίφρονι Ὀδυσσῇ.—Ὀρνις ἀρούς ἢ ἐλάτης ἀπροκόμοις ἀμφὶ κλάδῳ ἐξομένη.—Θάσσουσι σερπὸν ἀμφὶ Παιρήνης ὕδαρ.—Ἀμφὶ ψάμαθον ἐκβεβλήσθαι.—(32) Ἀμφὶ ἦν φίλον υἱὸν ἐχείματο πήχεε λευκῶ.—Οἱ ἀμφὶ Πριάμου.—Τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον.—Τὴν ἐκείνην ἡμίραν καὶ τὴν ἐπιούσαν νύκτα ὅλην ἀμφὶ ταῦτα ἦσαν.—Τῶν συμμαχῶν ἀπέθανον ἀμφὶ τοὺς μυρίους καὶ τρισχιλίους.—Ἀμφὶ τὰ ἐκκαίδεκα ἔτη γενόμενος.—Ἀμφὶ δαίλην.—Ἀπέχων ἀμφὶ τὰ τριάκοντα στάδια.

Εὖρον εὐρύσπα Κρονίδην ἡμερον ἀνὰ τῇ ἑκρῇ Γαργάρῳ.—Ἀγυρίς Ἑλλήνων στρατιᾶς ἀνὰ ναυσὶν ἤξει.—Τῶσδ' αἰέρας ἔθηκεν ἀνὰ μυρίκην.—Κέματος λαμβάνει αὐτὸν ἐρπύλλοντα ἀνὰ γουρὴν ἀλωῆς.—Ἔβη ἂν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχεῖων.—Φρονῶν τάδε ἀνὰ θυμόν.—Ἀνὰ τὸν πόλεμον τοῦτον.—Ἀνὰ πᾶσαν ὕφην.—(33) Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν.—Ἀνὰ χρόνον.—Ἀνὰ τὴν ποταμόν,

—Τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ ἀνὰ στόμα ἔχουσι.—Ἐλάσας τὸν ἵππον ἀνὰ κράτος παρῆν.—Ἀπογυμνώσω ἀνὰ τὸν τῆς ἀληθείας λόγον τὴν γοητείαν τὴν ἐγκεκρυμμένην.—Ἀνὰ μέρος τοῖς ἀμφὶ πόλιν τοῖς δὲ καθ' αὐτὸν ἐνασχολεῖσθαι.—Καὶ νῦν ἑτοίμως εἰμι στρατὸν ἀποσπεῖλαι, οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβάν, καὶ τῷδ' ἀφείναι τὸν ἕσπον χρόνον.—Καὶ ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ ἀνὰ ἑκατὸν καὶ ἀνὰ πεντήκοντα.—Κιναμώμου καὶ νάρδου ἀνὰ οὐγκίαν μίαν.—Τοὺς στρατιώτας ἐξίεναι κελεύει ἀνὰ πέντε.—Τοῖς Ῥωμαίοις ἀνὰ πέντε καὶ εἴκοσι δραχμὰς τελευτῶν κατέλιπε.

°Εν ἀνθ' ἐνός.—(31) Ἐκτεῶραντ' Αἶαντος εἶσατο κυδαλίου.—Ἀντὶ πολλῶν λαῶν ἔστιν ἀνὴρ ὅντε Ζεὺς φιλήσῃ.—Ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀλλάξασθαι.—Ἀντὶ κακῶν ἀπάντων καὶ ἀγαθὸν ἓνα τιθεῖμην.—Χάρις ἀντὶ χάριτος.—Ἀντὶ τούτων.—Ἀντὶ παίδων τῶνδε ἱκετεύομέν σε ξύμπαντες.—Βασιλεύσω ἀντ' ἐκείνου.—Εἰρήνῃ ἀντὶ πολέμου.

Βοὺς ἀπὸ Πιερίας.—Ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε.—Ἀπὸ σταδίων τεσσαράκοντα τῆς θαλάσσης.—Ἀφ' ἵππων μάχεσθαι.—Γενέσθαι ἀπὸ δείπνου.—Τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς ναυμαχίας.—Ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων εἰσεδεξάμην.—Ἀπὸ σκοποῦ.—Ἀφ' ἡμέρας πίνειν. Οἱ ἀπὸ τῆς στοῦς.—Τὰ ἀπὸ τῆς μητρός.—(35) Πέφνεν ἀπ' ἀργυρέου βιοῦ.—Κυκλοτερεῖς ὡς ἀπὸ τάρνου.—Ἐθαύμαζον τὸν Ἑρμογένην ἀπὸ τῆς φιλοσοφίας.—Ἀπὸ λείας ζῆν.—Τὸ ἀπὸ σοῦ.—Φθόνους ἀπὸ τῶν πρώτων ἀνδρῶν.—Ἀπὸ δικαιοσύνης.—Ἀπ' οὐθένος δολεροῦ νόου.—Ἀπὸ τοῦ προφανοῦς.—Ἀπὸ ξυμμαχίας αὐτόνομοι.—Ἀπὸ κυάμων καθίστασθαι ἄρχοντας.—Πολιτεία ἀπὸ τιμημάτων.—Ὁ ἀπὸ τῶν πολεμίων φόβος.—Ταύτας φασὶν ἀπὸ τῶν ἀντιστασιωτῶν καταλυσθῆναι.

Εἰ αἱ ΑΓ, ΔΒ, εἰσι διὰ τοῦ κέντρου.—Διὰ πολεμίας πορεύεσθαι.—Ἀνδρόμεα κρέα ἔδωκ καὶ ἀκρητον γάλα πίνων ἔκειτο ταυνοτάμενος διὰ μῆλων.—Ἀρχην ἔταξε διὰ βίου Ταρκύνιον.—Διὰ τέλους τοῦτο ἐπεμαρτύρατο.—Δι' ἡμέρας.—(36) Αἱ ἡδοναὶ αἱ διὰ τοῦ σώματος.—Μυρίους ἄλλους διὰ κειῆς ἀνεπλάττομεν ἡμῖν αὐτοῖς φόβους.—Μάχαιραν διὰ χειρὸς ἔχειν.—Τὰ τῶν συμμάχων διὰ χειρὸς ἔχειν.—Διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὄρεῖν.—Φέρουσι διὰ μνήμης.—Διὰ τιμῆς καὶ θαύματος ἔσχετε.—Τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος.—Διεύξω πῶς ἡ χώρα δι' ἀσφαλείας γένοιτο.—Ἐμοὶ δὲ εὐχῆς ἔστι.—Τοῦτο δι' αἰτίας εἶχες.—Ἡ στρατιὰ δι' οὐκτου τὸ πρῶγμα ἔλαβε.—Μαθούσε ἡ βουλή τοῦτο, δι' αἰσχύνης τὸ πρῶγμα ἔλαβε.—Τοὺς Λακεδαιμονίους δι' ὀργῆς ἔχοντες.—Οἱ ἄλλοι Ἴωνες διὰ μάχης ἀπύκαστο Ἀρπάγω.—Ἐρχομαι διὰ φόβου.—Διὰ τάχους.—Διὰ βραχέων.—Διὰ βραχυτάτων.—Κῶμαι διὰ πολλοῦ.—Δι' ὀλίγου εἶναι.—(37) Διὰ σταδίων πέντε.—Διὰ μακροῦ.—Δι' ἐδεκάτον ἔτεος.—Διὰ τρίτου ἔτεος.—Διὰ πέμπτων ἐτῶν.—Δι' ἄλλων.—Οὐδ' ὁ βασιλεὺς διὰ τὴν ὀρθωσίαν λέγειν ἐδύνατο. Οἷός γάρ ὑποθήματα ἔχομεν διὰ τὸν χαλκέα, οὐδ' ὅπλα διὰ τὸν σκυτέα.—Ἐτερίμητο διὰ πιστότητα.—Ἐπτὰ πόλεις ἐμάρναντο διὰ ρίζαν Ὀμήρου.—Μιλτιάδην εἰς τὸ βύραβρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο, καὶ εἰ μὴ διὰ τὸν πρύτανιν ἐνέπεσαν ἄν.—Ἐδόκουν οἱ Πελοποννήσιαι πάντα ἂν ἔξω καταλαβεῖν εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκείνου μέλλησιν.

Μήτηρ, φρονῶν εὖ καὶ οὐ φρονῶν ἀφικόμην ἐχθροὺς ἐς ἄνδρας.—Εἰς τηλουργὸν ἤκομεν πέδον, ἄβυστον εἰς ἐρημίαν.—Εἰς ὀρηχητὴν καὶ ἡμερήεσσαν αὐοδὴν τρεψάμενοι ἐτέρποντο.—(38) Εἰς Διονυσίου τοῦ γραμματικοῦ εἰσῆλθον.—Ἐς ἡμᾶς ὀξὺ βέλος ἔβαλε.—Εἰς ὕστν καταβαίνειν.—Ἄλλους παῖδας ἐμοὺς Ἀχιλλεύς ἐπέρνασκειν ἐς Σάμον καὶ Ἀἴμνον ἀμυχθαλόεσσαν.—Παρεῖναι ἐς Σάρδεις.—Φανῆναι εἰς Προκόννητον.—Ἰκετεύειν εἰς τινα.—Εἰς ἀνάγκην κείμεθα.—Ὅπως τάχιστα τὸν πατῆρα εἰς θρόνον ἐκαθέζετο.—Ταῦτα ἱκέται καθεζόμενοι ἐς τὸ Ἡραῖον ἐδέοντο.—Ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίαν μαρνοίμεθα, ἐς πληθὺν οὐκ ἔμενευ ἀνδρῶν ἀλλὰ προὔθεσκε, καὶ πολλοὺς ἄνδρας ἐπέφνεν.—Ἐβουλεύοντο

ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν εἰς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας.—Οἱ πατέρες πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα ἀπεφώνησαντο εἰς πάντας ἀνθρώπους. —Κλυταμνήστρας λέχους ἐπίσημον εἰς Ἑλλήνας.—Ἐγὼ τάλλα μακάριος πέφυκ' ἀνὴρ πλὴν εἰς θυγατέρας.—Τὸ αἷμα τὸ ἐκχυρόμενον εἰς ἄρεσιν ἀμαρτιῶν.—Ἐπαινέειν τινα εἰς τι.—Εἰς πάντα πρώτον εἶναι.—Ταύτην τὴν ἡμέραν εἰς τοιοῦτο ἐγένετο.—(30) Κακωθέντες εἰς τὸ ἔσχατον.—Εἰς πῶτων ἀκρίβειαν.—Τείχη εἰς τὸ ἀσφαλίστατον ὑχυρωθέντα.—Εἰς καλὸν εἶπας.—Εἰς καλὸν ἔκεις.—Εἰς τρίτην ἡμέραν.—Εἰς ἐμέ.—Ἀντισχόντες εἰς ὅτον ἐνεδέχετο ἀνδρείως, τελευταῖον πάντες διεφθόρησαν.—Ἐς τί ἐτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν;—Ἐς ὃ ἐτελεύτησε.—Ἐς ἥλιον καταβύτα ἤμεθα δαυνόμενοι κρέα ἄσπετα καὶ μένυ ἡδύ.—Εἰς ἐσπέραν.—Εἰς αἰ.—Ἀλλὰ σοι δώσω διδυμητόκον εἰς τρίς ἀμέλξαι.—Ἐκλον τριήρεις καὶ διέσθιραν τὰς πάσας εἰς τὰς διακυσίας.—Ἦγοντο τῷ Διὶ ταῖροι πάγκαλοι εἰς τέσσαρας.

Αἰθοὶ ἐξ ὧν τὰ ἀγάλματα ποιοῦσι.—Ἐξ ὁμμάτων ἥστραπτε γοργαπὸν σέλας.—(40) Ἐκ τῶν πολιτῶν ἐκλεγέσθαι τοὺς ἰσχυροτάτους.—Ἐκ τῆς πύλεως φύγειν.—Αἶας ἐκ Σαλαμῖνος ἦγεν ἱήσας.—Ἐκ τῶν ζωπηίων φορεῖν φιάλας.—Ἐκ τοῦ ποδὸς κρεμάσαι τινά.—Λαμβάνειν ἵππον ἐκ τῆς σφῆς.—Ἐκ τῆς θυσίας γενέσθαι.—Ἐξ εἰρήνης πολεμεῖν, ἐκ δὲ πολέμου πάλιν ξυμβῆναι.—Ἐκ τῆς ναυμαχίας.—Τὴν σφῆν ἐκ πολλοῦ παρεκλήσαμεν.—Ἐκ παλαίου.—Ἐκ γῆς καὶ ἐκ θαλάσσης ἀπαικκελευμένος.—Ἐκ πάτος τοῦ νοῦ.—Ἐκ τοῦ ἀπροσδοκήτου.—Ἐκ τῶν δικαίων.—Δεῖ τὸνδε αἶμα γῇ δοῖναι χρᾶς, παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων.—Ἐκ τούτων ἐπὶ οὐρανὸς ἦν.—Ἐκ τῆς ὀφθας.—Ὁ γέρον οὐκ ἔστιν: Μάλιστα, πρῶτος ἐκ Θεῶν κάλλιπτα.—Τὰ λεγόμενα ἐξ Ἀλεξάνδρου.—Τὰ ἐξ Ἑλλήνων τέλεια.—Τὰ πεποιημένα ἐξ ἐμοῦ.—(41) Ἐξ αὐτοῦ.—Ἐκ τρίτων.

Σοὶ τις ἐν στήθεσιν ἀκίλητος νῦν ἀπτί.—Ἔστι πολὺς στρατὸς ἐν τῷ παραδείσῳ.—Ἐν αἷον ἥστε μίσηται ἀντρων ἐν μυχοῖς ἀνελίοις.—Ἐν Καρχηδόνα.—Ἐν Λακεδαιμονίᾳ.—Ἐν ταύτῃ τῷ χρόνῳ.—Ἐν ᾧ.—Ἐν ὁδῷ εἶναι.—Ἐν ὁρῇ εἶναι.—Ἐν ἡδονῇ ἔστιν αἱ γενέσθαι στρατηγασίαν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα.—Ἐν αἰσχύναις ἔχω τοῦτον σὺν ἀμπύσχειν.—Ἐν αἰνίαις ἔχειν τινά.—Ἐν ὁμοίῳ ποιεῖσθαι.—Ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι.—Κρίνοντες ἐν ὁμοίῳ καὶ σίβειν καὶ μή.—Ἐν πέλταις καὶ ἀκντοῖς καὶ τῖσιν διαγωνίζεσθαι.—Εἰ αἰ ἐν στεφάνοις εἶην.—(42) Ἐν σοὶ νῦν ἔστιν ἢ καταβουλάται Ἀθήνας ἢ ἐλευθερωταί.—Ἐν τῷ Τριβάλλῳ πᾶν τὸ πρῶτον.—Ἐν ἐμοῦ.—Τὰ κρύτερον πραχθέντα ἐν ἄλλαις πολλαῖς ἐπιστάλαις ἵστατε.—Πίνειν ἐν κρατίνουσι ποτηρίοις.—Ἀμεινὸν ἔστιν οἰκεῖν ἐν πόλιναις χαρσίοις ἢ ποτηρίοις.—Ἀνάπαυλαι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς δένδρεσιν εἰς σκιὰς.—Ἐν τοιοῦτοις ἀμρτοῖς.—Πάντες ἐν νότῳ.—Ἡμεῖς διὰ τῆς Ἀστυρίας χώρας, ἐν ἀρστερῷ ἔχων τὴν Συρβανδῶν ἄνη, ἐν δεξιᾷ δὲ τὸν Τίγρητα.—Πολυκράτης ὁ Σάμιος ἐν Μούσαις ἦν.—Οὐκ ἔστιν ἐν αὐτοῦ.—Εἰ ἐν Διοσκόπου τραγωδοῖς ἐθεάσασθε.—Ἐν δίκῃ σ' ἐτυπτον.—Ἐν τάχει.—Λαβεῖν ἐν φέρῃ Συρίαν.

Τὰ ἀχρεῖα φερόμεν αἱ γυναῖκες ἐπὶ τῶν ὤμων.—Ἐπὶ κρατὸς λιμένος ταύφυλλος ἐλαία.—Ἐστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρίων.—(43) Μεῖναι ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ.—Ἐπὶ τῶν τοαίων ὁμοῖαι.—Πλεῖν ἐπὶ Σάμου.—Ὁδὸς ἢ ἐπὶ Κάριας φέρουσα.—Ἴσαι τὴν ἐπὶ Κιλικίας.—Ἐπὶ ματιέρων.—Ἐπὶ Κέκροπος.—Ἐπὶ εἰρήνης.—Ἐπὶ τοῦ καλοῦ λέγων παιδὸς.—Ἐχειν ὄνομα ἐπὶ τινος.—Ἐπὶ ἐμοῦ.—Οὐκ ἔχω συμβαλέσθαι ἐφ' ὅτεν... Ἀεὶ ταύτην τὴν τάξιν μόνον Λακεδαιμονίων ἐπὶ σφῶν αὐτῶν ἔχοντες.—Ἐφ' αὐτοῦ οἰκεῖν.—Τὸ ἐφ' αὐτῶν μόνον προοράμενοι.—Οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων.—Οἱ ἐπὶ τῶν ἐπιστάλων.—Ἐπὶ τεσσάρων στήλαι.—Ἐφ' ἐνδὲ ἢ κατὰ βῆσιν ἦν.—Ἐφ' ἡμῶν.—Ἐπὶ μάντεσιν εἶναι.—Ποιεῖν τι ἐπὶ τινος.—Γυνὴ ἐπὶ διακρίσεως ἔστι.—(44) Τὸ ἐπ' ἐμοῦ.—Ὁ Μεγακλῆς ἐπεκράτειτο Πεισιπτόντῳ εἰς βυόλιτόν αἱ τὴν θυγατέρα ἔχειν ἐπὶ τῇ τυραννίδι.—Τίς κεν μοι τόδε ἔργον τελέσειε βίῳ ἐπὶ μεγάλῃ; μισθὸς αἱ ἡμεῖς

ἔσται, δάσω γὰρ δίφρον δύνω τ' ἐριαύχενας ἵππους.—'Επὶ πόσῳ ἂν βούλοιο;—Πρωταγόρα πολὺ ἀργύριον δέδωκας ἐπὶ σοφίᾳ.—'Υμεῖς ἀπ' οἰκουμένων τῶν πόλεως καὶ ἐπὶ τῷ τῷ λοιπὸν νέμεσθαι, ἐβουλήκατε.—Μή τινες κλῶπες ἐπὶ δηλήσει φανῶσιν ὑμῖν.—Ταύτην οἶκ ἐπὶ τέχνῃ ἔμαθες, ἀλλ' ἐπὶ παιδείᾳ, ὡς τὸν ἰδιώτην καὶ τὸν ἐλεύθερον πρέπει.—'Αἷον τιτὰ ἐπὶ θανάτῳ.—Οὐκ ἂν πολλῇ ἀμαθίᾳ εἴη καὶ κακοδαιμονία τοῖς ἐπ' ὠφελείᾳ πεποιημένοις ἐπὶ βλαβῇ χρῆσθαι;—Φιλοτιμία πολλοὺς εἰς οἶκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθε ἐπ' ὑλέθρῳ τῶν χρωμένων ἐφ' ἣ σὺ μαίνει.—'Επὶ Ἐπῶν ποιήσει Ὅμηρον ἔγωγε μάλιστα τεθαίμακα, ἐπὶ διδυράμβω Μελανιππίδην, ἐπὶ τραγωδίᾳ Σοφοκλέα, ἐπὶ ἀνδριαντοποιίᾳ Πολύκλειτον, ἐπὶ ζωγραφίᾳ Ζεῦξιν.—(45) Φρονεῖν ἐπὶ τινι.—Περιπόλιον αἰριῦσιν ὃ ἦν ἐπὶ τῷ ποταμῷ.—'Επὶ θυγατρὶ ἀμύτορι ἣ ὄνομα ἦν Φρονίμῃ, ἐπὶ ταύτῃ ἔγνημεν ἄλλην γυναῖκα.—'Επὶ τῷ σίτῳ πίνειν.—'Επὶ τῇ κύλικι ᾄδειν.—'Υπέσχετο ἀδελφὴν αὐτοῦ δώσειν καὶ χρήματα ἐπ' αὐτῇ.—Καθῆσθαι ἐπὶ δακρύοις.—'Επ' ἀσφάτοις μήλοισι δόμῳν μὴ πάρτε ἐς μυχόν.—'Ὀνομα, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι, οἱ μὴ ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς ὄντες φίλοι.—'Ανέστη ἐπ' αὐτῷ.—'Επὶ τούτοις.—'Αγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσιν.—'Ογχνῇ ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ, σταφυλὴ ἐπὶ σταφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.—'Επὶ τοῖσδε Περικλῆς ὁ Ξανθίππου ἡρέθη λέγειν.—Δίθινος λέων ἕστηκεν ἐπὶ Λεωνίδῃ.—Οἱ ἐπὶ ταῖς μηχαναῖς.—'Επεμψε τόνδε ἐπὶ στρατεύματι.—(46) Ἀναβαίνειν ἐφ' ἵππου.—'Ηὼς κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν.—Νῦν ὧδε ἦλλον, πλέων ἐπὶ οἴσῳ πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.—Καὶ χαῖρ', ἐπ' ἔργον, ὡς ὁρᾷς, πορεύομαι.—'Ιέναι ἐπὶ θήρῳ.—'Ιέναι ἐπὶ θεωρίᾳ.—'Ιέναι ἐπὶ ὕδρῳ.—'Επ' αὐτὸ τοῦτο πάρεσμεν ὡς ἐπιδείξοντες καὶ διδάξοντες.—Τοῦπὶ τήνδε τὴν κῆραν.—'Ω ὑγᾶτερ, οὐ μὴ τόδ' ἐπὶ τοὺς πολλοὺς ἑρεῖς.—'Επιτελέσας ὁ Κρόιστος ταῦτα, ἀπέπεμπε ἐς Δελφοὺς κρητῆρας δύο μεγάλους, χρύσειον καὶ ἀργύρεον. Ὁ χρύσεος ἐκέετο ἐπὶ δεξιᾷ εἰσιόντι ἐς τὸν νηόν.—'Επὶ χρόνον.—'Επὶ δύο ἡμέρας.—'Επὶ τεσσαράκοντα στάδια.—'Αγαθὴ ἐστὶν ἡ γῆ· καὶ ἐπεὶ αὐτὴ ἐωυτῆς ἄριστα ἐνέικη, ἐπὶ ἑκατοστὰ ἐκφέρει.

Φοῖβος Ἀπόλλων ἔβη κατ' ὀλύμπου καρήνων, τόξον ἔχων ἀμφηρεφέᾳ τε φαρέτρῳ.—(47) Ἀγαμέμνων ἀνίστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος, ἥ κατ' αἰγίλιπος πέτρας διόφερν χεεῖ ὕδωρ.—Κατὰ χειρὸς δίδναι ὕδωρ.—Κατὰ γῆς δύναι.—Τόξεται κατὰ σκοποῦ τοξέοντες.—Κατὰ κόρρης παίειν.—'Ινα κατὰ νώτου γεινῶμεν τῶν πολεμίων ἐπίωσιν αὐτοῖς.—Δόγμα εἰσφέρειν κατὰ πόλεως.—'Η κατὰ τῶν προδιδόντων τιμωρία.—Πολὺς ἔπαινος ἦν κατὰ τῆς πόλεως.—Ὁ μέγιστον ἦν κατ' ὁμῶν ἐγκώμιον.—Εἵπερ ἓν τι ζητεῖς κατὰ πάντων.—Κατὰ κλίμακος καταβαίνειν.—Αἱ ἐκκλησίαι κατ' ὕλης τῆς Ἰουδαίας εἶχον εἰρήνην.—Κατὰ παντὸς τοῦ αἵματος.—Εὐχέσθαι κατὰ χιλίων χιμάρων.—Κατ' ἱερῶν τελεῖν ὁμῶσαι.—'Επειτα ἐξεῖς ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.—Νῦν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατόν.—Κεῖσθαι κατ' ἀνατολάς.—Κατὰ Ἀθηναίους ἐτάξατο Φοίνικες· κατὰ δὲ Λακεδαιμονίους Ἰωνες.—(48) Οὐ κλέος εὐρὺ κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.—Κατὰ τὸν πλοῦν.—'Η Ταλθύβιου μήνις ἐπηγέρθη κατὰ τὸν Πελοποννησίῳ καὶ Ἀθηναίων πόλεμον, ὡς λέγουσι Λακεδαιμόνιοι.—Κατὰ τὸν πρότερον πόλεμον συνεχέως αἰὲ κακῶς ἀέθλεον, κατὰ δὲ τὸν κατὰ Κροῖσον χρόνον ἤδη καθυπέρτεροι τῷ πολέμῳ ἐγεγόνεσαν.—Οἱ κατ' ἡμᾶς.—Τρίτος ἀπὸ Κάδμου κατὰ Λάβδακιν.—Διυνύσῃ τῷ δε Σμελῆς τῆς Κάδμου λεγομένη γενέσθαι, κατὰ ἐξακόσια ἔτεα καὶ χίλια μάλιστα ἔστι ἐς ἡμεῖς.—Κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν πορεύεσθαι.—Κατὰ κράτος ἄρχεσθαι.—Κατὰ μέρος.—Κατὰ μοῖραν.—Βοῇ καὶ κλαυθρῷ πυρῆταν αἱ παρθέναι κατὰ τοὺς πατέρας, οἱ ἀντέκλαιον ὁρῶντες τὰ τέκνα κεκακαμένα.—Διὰ τοῦδε πεδίου ποταμοὶ ῥέοντες καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλος συρρήγνυσιν ἐς τὸν μέγιστον, καλούμενον δὲ Ἑρμον, ὃς ἐξ

ὄρεος ἱρού Δινδυμήνης ῥέων, ἐκδιδοῖ ἐς θάλασσαν κατὰ Φωκαίαν πόλιν.—(49) Οἱ ξένοι καὶ ὁ ἄλλος ὄχλος κατὰ θέαν ἦκεν.—Κατὰ τί ἦλθες;—Κατ' αὐτὸ τοῦτο οὐκ ἄγμαι Πῶλον.—Ὁ ἐρωτᾷ, αἰτίαν καθ' ἣντινα αἰκίζεται με, τοῦτο σαφηνιώ.—Πλεύσαντας κατὰ λήϊν.—Ἐβελουκάκου αὐτῶν, κατὰ τὰς Θεμιστοκλέος ἐντολὰς, ὀλίγοι οἱ δὲ πλεῦνες, οὐ.—Κατὰ Πίνδαρον.—Ἐγὼ οὕτως ἐπιτεθίμηκα ἀκούσαι, ὥστε ἂν βαδίσιν ποιῇ τὸν περίπατον Μεγάραδε, καὶ κατὰ Ἡρόδικον προσβὰς τῷ τείχει, πάλιν ἀπὴς, οὐ μὴ σου ἀπολειφθῶ.—Πατέρα τε καὶ μητέρα εὐρήσεις οὐ κατὰ Μ.Θραδάτην.—Οὐ κατὰ τούτους εἰμι ῥήτωρ.—Ὁ Ξενοφῶν ἀφελεία τῇ καθ' αὐτὸν ὑπερβέβληκε τὴν Πλάτωνος ἀφελείαν.—Οἱ Ἀράδιοι καθ' αὐτοὺς ἐβασιλεύοντο.—Οἱ καθ' ἡμᾶς.—Εἴ τῃ δοκῶ μείζους ἢ κατ' ἐμαυτὸν λέγειν λόγους.—Μείζω τινὰ ἢ κατ' ἄνθρωπον σοφίαν σοφοὶ εἰσι.—(50) Ἀμαρτῶν εἰς ἑαυτὸν, μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἁμαρτίαν ἑαυτὸν τετιμέρηναι.—Αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἐπιθυμίαι.—Ἔστι κατὰ σῶμα καλὸς, κατὰ νοῦν δ' αὖ ἐστὶν ἄμορφος.—Ἀμφίπολός οἱ βρῶσιν καὶ πόσιν παρτιθεῖ, εἶτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃ.—Οἱ Λακεδαιμόνιοι, κατὰ μὲν ἓνα μαχεόμενοι, οὐδαμῶν εἰσι κακίονες ἀνδρῶν· ἁλῆες δὲ, ἀριστοὶ ἀνδρῶν ἀπάντων.—Καθ' ἐπτά.—Οἱ Κερκυραῖοι, κακῶς καὶ κατ' ὀλίγας προσπίπτοντες.—Κατὰ μήνα, καθ' ἡμέραν.—Κατὰ κόμας.—Κατὰ πόλεις.

Ἰγρία, πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σέυ ναίοιμι τὸ λειπόμενον βιοτᾶς· εἰ γάρ τις ἐστὶν ἡ πλούτου χάρις ἢ τεκῶν ἢ ἀρχῶς, ἢ εἴ τις ἄλλα θεύθεν ἀνθρώποις τέρψις, μετὰ σέῳ, μάκαρ' Ἰγρία, τέναλε, καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ.—(51) Ἐν οὐ πολλῶ χρόνῳ κατέβηνεν ἐς τὴν καρδίαν ὁ πόνος μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ.—Περιεγέγοντο τῶν πολεμίων μετὰ δούλου καὶ τέχνης.—Οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι κεῖνται.—Ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ, ὅτε πᾶσι δουλείαν ἐπέφερεν ὁ βάρβαρος, οἶδε μετ' αὐτοῦ ἦσαν.—Τὰ ἀετῶ ἐπέτοντο μετὰ πνοαῖς ἀνέμου.—Ἐγὼ, ἡ δύστηνος, δέσποινά ἦν Ἰθαίαις γυναιξὶ παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μετὰ.—Νῦν μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστου χατίζων ἡμαί, λισσόμενος βασιλεῦ τε πάντα τε δῆμον.—Δύο γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἤδη ἐρβίατο Νέστορι, μετὰ δὲ τριτάτοις ἦνασσαν.—Πύρατον μετὰ οἷς ἐτέρης.—Ἀπόλλων κυβερνήτην Μενελάου κατέπεφνε, πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούτης νῆος ἔχοντα.—Ἄλλην μῆτιν ὕψαιε μετὰ φρεσὶ.—Ἐνθα ἀνὴρ ἐνίανε πελώριος ὅς μῆλα οἶος ἐποιμαίνεσκεν ἀπόπρωθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους ἐπαλεῖτο, ἀλλ' ἀπάνευθεν ἂν ἀθεμίστια ἦδη.—(52) Τῷ κε Πρωτέῳ γέ, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη, αἶψα μεταστρέψει νόον μετὰ¹ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.—Ἄ μετὰ χεῖρας ἔχει ὁ Θεμιστοκλῆς, καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε· ἂν δὲ ἄπειρος εἴη, κρῖναι ἱκανῶς οὐκ ἀπῆλλακτο.—Ὅν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ.—Πόλιν τὴν πλουσιωτάτην ἐν τῇ Ἀσίᾳ μετὰ Βαβυλῶνα.—Πλέων μετὰ χαλκόν.—Ἐλθὲ μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς.—Πένοντος ἵππειον μετ' ὄχημα.—Ὡς ὅτε τις στατὸς ἵππος, δεσμὸν ἀποβλήσας, ὑψοῦ κάρη ἔχει, καὶ ῥίμφα ἐ γοῦνα φέρει μετ' ἥλα καὶ νομὸν ἵππων.—Τὸ πρῶγμα νυκτὸς αἱ γυναῖκες τοῖς αἰτῶν φράζουσιν αἰδράσι, καὶ μεθ' ἡμέραν ἐχάρει διὰ τῆς πόλεως ὁ λόγος.—Ὅτε νυκτὸς δύναται καθεύδειν, ὅτε μεθ' ἡμέραν, οὐ ἂν ᾗ, μένειν.—Μετὰ τρίτην ἡμέραν.—Νύκτα καὶ μεθ' ἡμέραν.

Ἡ Βακχεῦ, ναίων Οἴβαν μητρόπολιν Βακχῶν παρ' ὕμνων Ἰσμήνου ῥέεθρων.—(53) Ἐρυσάμενος φάσανον παρὰ μηοῦ.—Παρεύεσθαι παρὰ τινος.—Οἱ αὐτομολήσαντες παρὰ τοῦ βασιλέως.—Παρὰ τῆς βουλῆς ἀγγέλλειν.—Οἱ παρὰ σου.—Οὐδεὶς γάρ ἐστιν οὕτως ῥήθῃμος ὅστις ἂν δέξαιτο παρὰ τῶν προγόνων τὴν ἀρχὴν ταύτην.—Παρ' ἐμοῦ ἔτιτα.—Παρ' ἑαυτῶν.—Φαίλακον ἀγορήνδε ἢ παρὰ ναῖσιν ἐτέτυκτο.—Οὐ παρὰ μητρὶ σιτοῦνται οἱ παῖδες ἀλλὰ παρὰ τῇ διδασκάλῳ.—Ἡ παῖ, τί θροεῖς; Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύνῃ.—Ζωπύρου οὐδεὶς ἀγαθωργίαν Περσῶν ὑπερεβάλετο παρὰ Δαρείῳ κριτῇ οὔτε

τῶν ὑστερον γενομένων οὔτε τῶν πρότερον.—Ἐφη χρῆναι ἰέναι παρὰ Τίσσαφέρνην οἷς ἐκέλευσε.—Ἐβη ἀκίαν παρὰ θύρα πολυφλοίσβου θαλάσσης.—Ἀνὴρ παρ' ἄνδρα στήπεται ξιφῆφόρος.—(54) Ἦμος ἥλιος κατέδυ καὶ κνίφας ἦλθε, ἐκοιμήσαντο παρὰ πρηνίσεια νηός.—Ψαμμίτιον ἦγον παρὰ Καμβύση.—Τὰ αὐτὴς ἔτην παρὰ καὶς Ἀχαιῶν.—Παρὰ τοῦτο γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα.—Παρὰ τοσοῦτον αἱ Συράκουσαι ἦλθον κινδύνου.—Παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα.—Παρὰ τὸ δεῖπνον.—Παρὰ τὴν ὁδοπορίαν.—Ἡ παρὰ τὰ δεινὰ εὐτολμία.—Παρ' ὅλον τὸν βίον.—Σκεψάμεθα παρὰ τὸν Λυκούργον τὸν Μιλτιάδην ἐξετάζοντες.—Ὅραν τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν παρὰ τὰ τῶν ἄλλων.—Παρ' ἑαυτὸν μηδένα ἐπιτήδειον ἡγεῖτο.—Ἀχιλλεύς τοῦ κινδύνου¹ κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρὸν τι ὑπομείναι.—Αὐτὸς παρ' ἑαυτὸν δευτέρως καθ' ἡμέραν γίνεται.—Παρὰ τοὺς καιροὺς πολλαχῶς ἕκαστα θεωρεῖν χρή καὶ ἐξετάζειν τῶν συμβάτων.—(55) Παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα ὥσπερ Θεοὶ οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσι.—Ἠλίου ἐκλείψεις πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονεύμενα συνέβησαν.—Εἰ μόνος ἐγὼ ἐκινδύνεον, παρ' οὐδὲν ἂν τὸ πρᾶγμα ἐποισάμην.—Παρὰ βραχὺ τὴν ἑαυτοῦ ἀσφάλειαν θέμενος.—Παρ' ἑλαττον τοῦ δέοντος ἡγεῖσθαι τι.—Παρὰ πολὺ τῶν πολεμίων ἀμείνους γαστόναι.—Παρὰ τοσοῦτον ἡττηθεὶς ἀνεχώρητε.—Μὴ παρὰ τοσοῦτον ἔλθομεν τῆς ἰσότητος θέας.—Παρὰ τοσοῦτον Μακρίνους οὐκ ἐξέφυγε τοὺς διώκοντας.—Παρὰ τοσοῦτον οὐ κατελήφθη παρ' ὅσον οἱ διώκοντες τῆς εὐθείας ἐξετράπησαν.—Τὰ Ἰλλυρικά ἔθνη, στενὰ ὄντα, παρὰ τοσοῦτον ἡμέρους καὶ γείτονας ποιεῖ Γερμανοὺς Ἰταλιώταις.—(56) Παρ' ὀλίγον ἀπέφυγε ὁλεθρὸν.—Παρ' ὀλίγας ψήφους ἡττιμάθη.—Παρ' ὀλίγον εἶλε τὴν δίκην.—Παρ' ὀλίγον ἦκεν ἡ πόλις ἀλῶναι.—Μηχανὰς τοῖς τέχεσι προκαταγάντες καὶ παρὰ βραχὺ τοῦ ἐλεῖν τὴν πόλιν ἐλθόντες.—Παρ' οὐδὲν ἦλθε παραινεῖσθαι.—Παρὰ μικρὸν ἦλθον νίκης.—Τὰ μὲν πεποιθότες, τὰ δὲ παρὰ σχεδὸν ἐλθόντες παθεῖν.—Παρὰ πολὺ ἐλέσθαι τὴν πόλιν ἦλθεν.—Παρὰ πολὺ τῶν πέρυσι καταρρωμένων ἦλθεν.—(57) Παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας.—Παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος.—Παρὰ δύναμιν — Παρὰ δύναμιν.—Θαυμά σοι φανέται καὶ παρ' ἐλπίδα.—Ἐἴ τις ἄλλη παρὰ ταύτας ἐστὶ μαθήματος ἰδέα.—Παρ' ὀλίγους πάντες ἀνγρέθησαν.—Παρὰ τὸ πρόπον.—Παρὰ φύσιν.—Παρὰ μέλος.—Οὐδ' οὗτος παρὰ τὴν αὐτοῦ βῆμην τοσοῦτον ἐπηύξηται, ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμείλει.—Παρὰ τί;—Παρὰ τοῦτον ἀρμυοῖσι πάντες.—Γέροντες καὶ νεαῖναι παρ' ὅνα συμπαρευόμενοι.—Ἐκατέρῳ πληγὴν παρὰ πληγὴν ἐντείνεμενος.—Παρὰ τρίτην ἡμέραν.—Παρὰ τρίτην.—Παρὰ τρεῖς ἡμέρας.—Ἡμέραν παρ' ἡμέραν.—Παρὰ μῖνον.—Παρ' ἡμέραν.—Παρὰ μῆνα.

Παρ' αὐτὸς κλισμὸν ἔθετο ποιικίλον, ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιοχομένου ἔροιτο.—(58) Μηδὲν ἔχω ποιεῖν περὶ τὰς τῆς.—Τοὺς ἐμπέρους ἠρώτησεν ὅ, τι χρὴ ποιεῖν περὶ τῆς ἐγχειρήσεως.—Περὶ βρώσεως καὶ πόσεως οὕτω κατεσκευασμένος ἦν.—Δεδωὶς μὴ τι περὶ αὐτοῦ νεωτερίσκειν.—Ἐπερ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος περὶ κάλλιστον ἀδικεῖν.—Περὶ πατρίδος μάχεσθαι.—Οὐδὲν προσήκει περὶ τῶν ἀλλοτρίων ἀμαρτημάτων ὥς δικούστας κινδυνεύειν.—Τὰ ἐλεύθερα σώματα μόνον ἐξελεῖν αἰτησάμενοι, περὶ ὧν διήλλαξαν τοὺς Τυσκυλαίων αἰχμαλώτους.—Ὅδ' ὁπὴρ θέλει περὶ πάντων εἶναι ἄλλων.—Φαῖῤῥες περὶ πάντων εἰσὶν ἴδριες ἀνδρῶν ἐλαύνειν ἐν πόντῳ νῆα θοάν.—Λοχῶδους ἐτέρους καὶ περὶ ἀπάτων ἄρχοντα τὸν Σικάνιον υποδείξαντες.—Οἱ ἀριστοκρατικοὶ περὶ παντὸς θέλοντες μὴ κινεῖσθαι τὴν πολιτείαν.—Ὅσοιούσοις περὶ πολλοῦ ἐστὶ καταλίσσασθαι τὰ πρὸς Ῥωμαίους ἐγκλήματα.—Περὶ πλείστου ποιεῖσθαι.—(59) Περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν.—Ἄς εἶχον περὶ σώμασιν ἐσθῆτας.—Περὶ βασιμῶν χορεύειν.—Ὅππότε² ἀνὴρ περὶ οἷς μαχοῦμενος κτεάσι βλάπεται, ἢ περὶ βουσίῃ ἢ ἀργεννῇς ὀτεσσι.—Περὶ ἢ πατρίδι μάρνασθαι.—Δι

1 Omit in the text "such (τοσοῦτον) an extremity of."

2 Read in the text "a 2 p" for "a 1 p."

περὶ ποιμένι λαῶν.—Σέβομαι ἀντὶά λέξαι, σέθεν ἀρχαίῳ περὶ τάρβει.—⁷Ωικουν Φοινῖκες περὶ πᾶσαν τὴν Σικελίαν.—⁸Ἡμεῖς ἀμφὶ περὶ κρήνην ἔρδομεν ἀθανάτοις τελεήσας ἐκατόμβας.—Οἱ περὶ τὴν αὐλήν.—Εἶναι περὶ τι.—Οἱ περὶ ῥητορικὴν.—Οἱ περὶ τὴν γραμματικὴν.—Οἱ περὶ τοὺς λόγους.—Οἱ περὶ τὴν σοφίαν.—Περὶ τῶν γυμνασίων τῶν τῆς ψυχῆς ἀμφισβητοῦσιν οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν διατρίβοντες.—Αἱ ἡδοναὶ αἱ περὶ τὸ σῶμα.—Νῦν Σωκράτης ἐστὶ περὶ ἀσθένειαν τὴν τῆς στραγγουρίας.—Λέγειν περὶ τι.—⁹Ἐξαμαρτάνειν περὶ τινα.—Περὶ τούτους τοὺς χρόνους.—¹⁰Οτε ἤδη περὶ τὸν ὕρθρον ἦν.—Ταραντίνοις ἐν ἔθει ἦν μεθύειν περὶ πλήθουσιν ἀγοράν.—(60) Περὶ δύσιν ἡλίου.—Περὶ λύχνων ἀφάς.—Ναὺς καταδύσαντες περὶ ἐβδομήκοντα, ἔστησαν τρόπαιον.—Περὶ τρισχιλίου.—Εἰς ἔτος περὶ που ὀγδοηκοστὸν ἐληλακῶς.—Χίλιοι περὶ που τὸν ἀριθμόν.

Πρὸ τοῦ βασιλέως.—Πρὸ πάσης τῆς παρατάξεως.—Πρὸ θυρῶν.—Πρὸ πολλοῦ τῆς πόλεως.—Πρὸ ὥρας ἀναρπάζεσθαι.—Πρὸ μίας Καλανδῶν Μαρτίου.—Πάντας τοὺς κινδύνους ὑφίστασθαι θέλουσι πρὸ τοῦ τὴν ὑπάρχουσαν ἐλαττωθῆναι δόξαν.—Μῆτε παῖδας περὶ πλείονος ποιῶ μῆτε ἄλλο μὴδὲν πρὸ τοῦ δικαίου.—Καὶ πρὸ τοῦ Διὸς αὐτοῦ ἤγαγεν αὐτόν.—Ποιεῖσθαι πρὸ πολλοῦ.—Μέμασαν μάχεσθαι πρὸ παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν.—(61) Πρὸ τούτου τεθνάναι ἂν πολλάκις ἔλοιτο.—¹¹Ἀεθλεύων πρὸ ἀνακτος ἀμειλίχου.—Δίε μή μιν Ἀχαιοὶ πρὸ φόβου ἔλωρ δηϊοὺς λίποιν.—Γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι.

Πρὸς μεσημβρίας.—¹²Ο πεζὺς καὶ ἡ ἵππος ἅπανα διέβαινον κατὰ τὴν ἐτέραν τῶν γεφυρῶν τὴν πρὸς τοῦ Πόντου κατὰ δὲ τὴν πρὸς τὸ Αἰγαῖον τὰ ὑποζύγια καὶ ἡ θεραπεία.—¹³Ἡδιστος ἔβη ὕπνος πρὸς ἡοῦς.—Τῶ μάρτυροι ἔστων πρὸς τε Θεῶν μακάρων πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων.—Πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ Θεῶν ἰκνοῦμαί σε, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.—Πρὸς Θεῶν, ἀρῆξατε.—Δρῶν οὐδὲν ἡδίκον οὔτε πρὸς Θεῶν οὔτε πρὸς ἀνθρώπων.—Τρόπος πρὸς Θεῶν ἀσεβείας, καὶ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχροῦς.—Πρὸς ἀνδρὸς ἐχθροῦ ἐπιφέρων τὴν ψήφον.—(62) Πρὸς θυμοῦ.—Πρὸς τανδρὸς ἐστὶ τὸ ἐγχείρημα.—Οὐκ ἐστὶ πρὸς τῆς πόλεως τοῦ πάλοι φρονήματος οὐδὲ παρὰ τοσοῦτον καθυφίστασθαι.—Πρὸς κακοῦ γόνους τοιοῦσδ' αἰεὶ ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν.—Τὴν περὶ τοῦ βίου αἵρεσιν ἕκαστος ἂν πρὸς τρόπου ποιήσκειν.—¹⁴Ἀθηναῖοι ὄντες τὰ πρὸς μητρός.—¹⁵Ελευθέρον πρὸς πατρὸς καὶ μητρός.—Πάππος ὁ πρὸς μητρός.—Οἱ πρὸς αἵματος.—Πρὸς γένους¹ τινὲς ὑπάρχοντες.—Πρὸς ὕβρεως τὰς νοουθεσίας λαμβάνει.—Πρὸς τοῦ φεύγοντος εἰπεῖν.—Καλλίας δοκεῖ μοι μάλα πρὸς Πρωταγόρου εἶναι.—Εἶναι πρὸς αὐτοῦ τὸν αἰετόν.—Διδάσκων εἶναι πρὸς τῆς βουλῆς τὸ πολλοὺς εἶναι τοῦ δήμου προστάτας.—Πρὸς ἑαυτοῦ τὸ λόγιον ἐλάμβανε.—(63) ¹⁶Ο ἐστὶ πρὸς τῶν ἡδικηκότων μᾶλλον.—¹⁷Ἔστι μοι τοῦτο πρὸς ἀγαθοῦ.—¹⁸Ἐκείνο τοῖς πολεμίοις πρὸς κακοῦ γένουσι¹⁹ ἂν.—Οἶμαι οὐκ ἀχαρίστως μοι ἔξιν οὔτε πρὸς ὑμῶν οὔτε πρὸς τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης.—Χρηστέον πρὸς ἀνδρὸς μὴδὲν ὑπονόει κακόν.—Σοφοὶ φθίνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῇ.—Τὸ ποιούμενον πρὸς Λακεδαιμονίων.—Πρὸς τοῦ τυχόντος κωλύεσθαι.—Πρὸς ἀπάτων θεραπεύεσθαι.—Καὶ πρὸς ἀντιδίκου ἀμολόγηται.—Πρὸς ἀμπλακημάτων διπλᾶς ὕψους ἤραξεν.—Πρὸς τῆς τύχης νοσῶν ἀρὰς ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας.—Ποίας ὕλνυμαι πρὸς αἰτίας;—Πρὸς τῇ πόλει.—²⁰Ἀπὴρὸς ἐστίν, ἀνουςος, εὐπαις, εὐειδής· εἰ δὲ πρὸς τούτοις ἔτι τελευτήσῃ τὸν βίον εὖ, οὗτος ὀλβιος κεκλησῆσθαι ἄξιός ἐστι.—Νέος ἐστὶ, πρὸς δὲ τῷ νέῳ ἀπαλός.—Πρὸς τῷ νεμεσητῷ καὶ ἀγεννές.—²¹Ἦν ὁ Πλάτων πρὸς τῇ κακοηθείᾳ καὶ φιλοδουσίᾳ.—(64) ²²Ἡμεν πρὸς ταύτῃ τῷ λόγῳ.—Πρὸς τούτῳ ὕλος εἰμί.—²³Ἐγρηγορέαι αὐτὸν πάλοι

¹ This sentence should have been placed among the examples of πρὸς with the accusative.

ἔφασαν καὶ πρὸς ἐπιστολαῖς εἶναι.—Εἴ πως τινας πείσαι δυνηθεῖεν ἢ τῶν ὀψοποιῶν ἢ τῶν πρὸς ταῖς¹ κύλιξι.—Εἶναι πρὸς ἑαυτῷ.—Βλέψον πρὸς αὐτοὺς, βλέψον.—Αἱ ἔλασι, ὥσπερ πτηναί, ἥλλοντο πρὸς τὸν οὐρανόν.—Οἱ Πέρσαι ἐδίωκον τὴν ἵππον τῶν Σκυθῶν πρὸς ἡῶ.—Ἀπέβη πρὸς Ὀλυμπον.—Ἀποκρίνεσθαι πρὸς τὰ ἐρωτώμενα.—Τοῦτο τί πρὸς ἔπος;—Ἄ ἂν μάθῃ παῖς, ταῦτα σάσασθαι φιλεῖ πρὸς γῆρας.—Λέγειν τεχνικωτέρας Νύμφας τὰς Ἀχελφῶν, καὶ Πάνα τὸν Ἑρμοῦ, Λυσίου τοῦ Κεφάλου πρὸς λόγους εἶναι.—Λέγειν πρὸς τὸ βέλτιστον.—Ψευδόμενος πρὸς τὸ χρεῖωδες.—Διαφέρονται πρὸς τὴν πολιτείαν.—Πρὸς τὴν τῶν λόγων ἰδέαν διαφέρονται.—Τέλειος πρὸς ἀρετὴν.—Τὰ πρὸς ἡμᾶς.—(65) Ὅσα πρὸς τὴν πόλιν.—Πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐστὶ καὶ τὸ καλῶς καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν.—Πρὸς ἀξίαν ἐκάστοις διανεῖμαι.—Πρὸς τὰ συμβαίνοντα.—Οὐ πρὸς ἀργύριον τὴν εὐδαιμονίαν ἐκρίνον.—Πρὸς τὸ καθῆκον πάντα οἰκονομεῖν.—Πρὸς ἄλλον ζῆν.—Πρὸς τὰ τοῦ Βαβυλωνίου ῥήματα, ὃς ἔφησεν, ἐπεὰν περ ἡμίνοι τέκωσι, τότε τὸ τεῖχος ἀλώσσεσθαι πρὸς ταύτην τὴν φήμην Ζωπύρῳ ἐδόκει ἀλώσιμος εἶναι ἡ Βαβυλῶν.—Τὸ βάθος οὐκ ἦν πρὸς λόγον τοῦ ὕρους.—Τὰ ἀληθῆ ἐθέλω εἰπεῖν οὐ πρὸς τοὺς σὺν λόγους.—Ἴνα μὴ πρὸς ὕβριν λάβῃ τὸ πρᾶγμα.—Πρὸς τὸ πνεῦμα πέτεσθαι.—Τὰς φρένας κεκτῆμεθα πρὸς τὰς τύχας.—Ἀπιστον τὸ πλῆθος λέγεται ἀπολέσθαι, ὥς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως.—Ἀνθρώπων ὁ σοφώτατος πρὸς Θεὸν πίθηκος φανεῖται.—Φαύλους πρὸς ὑμᾶς.—(66) Αἴγυπτος ἔργα λόγου μέζω παρέχεται πρὸς πᾶσαν χώραν.—Πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι με ἐτόλμησε.—Οἱ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ ἐν τούτῳ ἐβουλευόντο πρὸς τὴν γεγεννημένην συμφορὰν καὶ πρὸς τὴν παροῦσαν ἀρρώστιαν.—Πρὸς τὴν ὕψιν ταύτην τὸν γάμον τοῦτον ἔσπενυσα.—Πρὸς ταῦτα φράζου.—Πρὸς τί λέγεις τὸδε;—Πρὸς ταῦτα Κρέοντα προσηλάκιζε.—Πρὸς χάριν.—Πρὸς χάριν βορᾶς.—Ἐδοξ' Ἀχαιοῖς παῖδα σὴν σφάζει πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖον τάφον.—Πρὸς τὸν ἐχθρὸν διαλλάσσεσθαι.—Σπονδὰς ποιήσασθαι πρὸς τοὺς στρατηγοὺς τῶν Ἀθηναίων.—Κλαίω καὶ πικρακῶς αὐτὴ πρὸς αὐτήν.—Πρὸς ἕτερον ἐξετάζειν τινά.—Πρὸς ἀκρίβειαν.—Πρὸς ἐπήρειαν.—Πρὸς ἀφθονίαν.—Πρὸς ἡδονήν.—Ἐπηνάγκαξέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.—Δέλτον ὥχόμεν φέρων σοι πρὸς τὰ πρὶν γεγραμμένα.—(67) Ὡστε ἀπολέσθαι αὐτῶν πρὸς ἑπτακσίλους.—Ἐστησεν ἔγχος πρὸς κίονα μακράν.—Τὰ πρὸς τοὺς πολέμιους εὐτρεπῆ ποιήσασθαι.—Τὸδε τὸ ἀμυντήριον πρὸς θανάσιμα φάρμακα ποιεῖ.—Πρὸς ἡμέραν.

Νῦν ὦδε σὺν ναὶ κατήλυθον ἡδ' ἐτάροις.—Ἐκάβη με σὺν γυναίξιν αἰχμαλώτισιν ἀπώλεσε.—Σὺν τοῖς Ἑλλησι μᾶλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ εἶναι.—Σὺν τῷ νόμῳ ἐκέλευε δεῖν τὸν δικαστὴν τὴν ψῆφον τίθεσθαι.—Πολλὰ εἶπεν οὐ σὺν κόσμῳ.—Χωροῖς ἂν σὺν τάχει.—Ἑμᾶς ἀμννοῦμαι σὺν τῷ δικαίῳ.—Δεῖ ἢ ἐχθρὸν ἢ φίλον σὺν καιρῷ γίγνεσθαι.—Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ.—Ἑγγαίνοντά σε σὺν Θεοῖς ὀρώμεν.—Σὺν Θεοῖς ἐπίωμεν ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας.—(68) Σὺν Θεῷ.—Οἴμαι, σὺν Θεῷ δ' εἰρήσεται, ταύτης ἀπαλλάξιν σε τῆς ὀφθαλμίας.—Τὰ εἰς τὸ παρὸν, εἰπεῖν σὺν Θεῷ, ἔχει καλῶς.

Τὸν ἔβαλε τὴν κεφαλὴν ὑπὲρ οὐατος.—Ὁ ἥλιος ὑπὲρ ἡμῶν καὶ τῶν στεγῶν πορευόμενος.—Ἑψοῦ ὑπὲρ γαίας.—Χέρνιβα ἀμφίπολος ἐπέχευεν ὑπὲρ ἀργυρέου λέβητος.—Ἐρῶ ὑπὲρ τῶνδε.—Μάχεσθαι ὑπὲρ τινος.—Θύειν ὑπὲρ πόλεως.—Ἀδυνατοῦμεν τὰ συμφέροντα προνοεῖσθαι ὑπὲρ τῶν μελλόντων.—Δεδιέναι ὑπὲρ τινος.—Λίσσου μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος καὶ τέκους.—Λίσσομ' ὑπὲρ μακάρων.—Μὴ θυῇσ' ὑπὲρ τοῦδ' ἀνδρὸς, οὐδ' ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ.—Οὗτος, τύραννος ὢν, πάσης ὑπὲρ γῆς ὀρκωμοτεῖ.—Οὗτοι, τὴν ἀρχὴν παραλαβόντες ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων ἐν τῷ πρὸς Ἀντιάτας πολέμῳ στρατιωτῶν, ἡξιοῦν ἐτέρους καταγράφειν.—(69) Μάχεσθαι ὑπὲρ βασιλικῶν δόμων.—Οὐκ οἰκείας πλεονεξίας ἔνεκα ἀλλ' ὑπὲρ τῆς εἰς τὰ κοινὰ φιλοτιμίας.—Θυσίαι εἰσὶν

¹ Read in the Text (κύλιξ, ικος, ἦ).

αἶδε. Ἐπεὰν τοῦ ὧτος ἀπάρξωνται τοῦ κτήνους, ῥιπτοῦσιν ὑπὲρ τὸν δόμον.— Δύναμις ὑπὲρ ἄνθρωπον.— Ἵπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανᾷ τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν.— Ἵπὲρ ἅπαντα δεινὸν καὶ οὐκ ἀνεκτόν.— Ἵπὲρ τεσσαράκοντα ἄνδρας.— Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἔλγε' ἔχουσιν.

Οἰκεῖ ὑπὸ χθόνος.— Ὁ Βουκέφαλος ἐτελεύτησεν ὑπὸ τραυμάτων.— Ἀποθανεῖν ὑπὸ τῶν πολεμίων.— Ἐκπεσεῖν ὑπὸ τῶν δικαστῶν.— Ἀρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέου ἐλυγίχθη;— Εἶναι ἐν δόξῃ ὑπὸ τινος.— Φράζειν τι ὑπ' ἀγγέλων.— (70) Ἀπειπεῖν κηρύκων ὑπο τὴν σὴν πατρίαν ἐστίαν.— Ἡ νύκτις ὑπὸ ἀπειρίας ἤπτετο τοῦ πολέμου.— Ἵπ' ἀφροσύνης ἐπράττετο.— Ἵπὸ σπουδῆς ἐποιεῖτο τὴν δίδωξιν.— Ἵπὸ ἀνέμων καὶ ὑπὸ ἀπλοίας ἐνδιέτριψεν οὐκ ὀλίγον χρόνον.— Οὐκ ἀποχωρεῖν οἶόν τ' ἦν ὑπὸ τῶν ἱππέων.— Μέλλων σοι φράζειν, ὑπὸ τινος ἄλλου ἐπελαθόμεν.— Ἵπὸ φορμύγγων χορεύειν.— Ἵπ' αὐλοῦ καμάζειν.— Τῆς Ἀμφιονίας λύρας ὑπο πύργος ἀνέστη.— Ἵπὸ μαστίγων ὠρυσσον.— Οὐχ ὑπὸ λαμπάδων οὐδὲ χορευμάτων ὑμέναιος ἐμὸς, τέκνον, ἔτεκε σὸν κῆρα.— Οὐκ οὐν ἑάσεις ὑπ' εὐφήμων βοῆς θῦσαί με;— Ἀθήνας ἔλθ' ὑπ' οἰωνῶν καλῶν.— Ἐτρέφθην καλῶν ὑπ' ἐλπίδων.— Ἵπὸ πομπῆς ἐξάγειν τινά.— Αὐτοῖς ἐπετράπη ὑπὸ τοῦ Γάλλου πρεσβείαν ὑπὸ σφῶν αὐτῶν παρὰ Ῥωμαίους ἀποστεῖλαι.— Οὐς Ζεὺς ὑπὸ χθονὸς ἤκε φόωσδε.— Νεοσσὸν τόνδ' ὑπὸ πτερῶν σπάσας κτενῶ.— (71) Θρήνους ἦν ὑπὸ πσίῳ.— Πόλιν ἔκτισαν ὑπὸ τῇ Ἰδῇ.— Ἵπὸ τῇ πόλει.— Ἰδ' ἐταίρους χέρσ' ὑπο Πατρόκλου δαμέντας.— Ἐθάνεν ὑπὸ χειρὶ ἀδελφοῦ.— Οὐκ αἶσα σφ' ὑπὸ δουρὶ πόλιν Τρώων πεπέρθαι.— Ὡς ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα βέβριθε χθὼν ἡματι ὀπαρινῶ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς.— Πρῶτῃ μετὰ τὴν ὑπὸ Γάλλοις γενομένην ἄλωσιν.— Ἵπὸ παιδοτρίβῃ ἀγαθῶ πεπαιδευμένος.— Ἵπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος.— Ἵπὸ τοῖς οἰκείοις ἁμαρτήμασι, καὶ οὐχ ὑπὸ τοῖς σοῖς ἐσφάλλῃ στρατηγήμασι.— Ἐβανον ὑπὸ καύματι.— Ὁ Λουκανὸς ἐκωλύθη ποιεῖν, ἐπειδὴ ἰσχυρῶς ὑπὸ τῇ ποιήσει ἐπηνεῖτο.— Ἵπ' αἰσχροῖς καὶ ἀμφιβύλοις ἡδοναῖς ἔσκωψεν αὐτόν.— Ταῦτα ἔλεγεν ὑπὸ διδασκαλίᾳ τῇ Καλλικράτους.— Ἐλεξεν, ὑπὸ τοῖς δυναμένοις ὦν, διχόμυθα, καλῶς κακῶς λόγους ἐλίσσω.— Οὐκ ἔφερε μετὰ τοσαύτας νίκας ὑπὸ νέοις εἶναι.— (72) Τὰ ὄργανα τὰ ὑπὸ τῇ μουσικῇ καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς ἄλλαις τέχναις.— Ἵπὸ βαρβίτῃ χορεύειν.— Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ ἔτεκε δι' Ἀφροδίτῃ.— Οἰκήματα ὑπὸ γῆν.— Προπηλακίζων ἀδεῶς τοὺς ὑπὸ χεῖρας.— Ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτόν.— Ὅρα τι ὑπ' αὐγᾶς.— Ἦλθον ὑπ' Ἰλίου.— Ἵπὸ δικαστήριον ἄγειν τινά.— Ἵπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους.— Ἀγαγὼν πᾶσαν τὴν στρατιάν τὴν πεζὴν ὑπὸ νύκτα.— Ἵπὸ τι ἀσεβῆ.— Διὰ τὰς συνεχεῖς πληγὰς ἐχάρουν ὑπὸ πόδα.

(73) Τεσσαράκοντα ναὺς εἶπονθ' ἅμ' αὐτῷ.— Ἄμα σὺν αὐτοῖς.— Εὐ τις ἄρματος ἀμφὶς ἰδὼν, πολέμου μεδέσθω.— Ἐχέον πολλὰ θερμὰ δάκρυα ἀμφὶς σε.— (74) Ἦκεις ἄελπτος, ἐμποδῶν τ' ἐμοῖς γάμοις.— Οὐ, μὰ τὴν δέσποιναν ἦν ἐγὼ σέβω μάλιστα πάντων, καὶ ξύνεργον εἰλόμην, Ἐκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἐστίας ἐμῆς, χαίρων τις αὐτῶν τοῦμόν ἀλγύνει κῆαρ.— Καὶ νῆ Δία.— Οὐκ ἔστιν ἄλλος πλην ἐγώ.— Οὐδέν ἐστιν ἄλλο φάρμακον πλην λόγος.— Οὐ θέμις πλην σοὶ λέγειν.— Πέμπει ὥς τὸν Ἀστύοχον, τῶν Λακεδαιμονίων ναύαρχον.— Πέτεσθαι ὥς τὸν Δία ἐς τὸν οὐρανόν.— Ἐπῆγεν Ἀλέξανδρος τοὺς τοξύτας ὥς ἐπὶ τὸν ποταμόν.

(75) Ὅρεα ἔτρεμε.— Πνεύματα πάντων ἀνέμων σκιρτᾷ.— Χαίρετω βουλεύματα.¹

Ἰππόλυτος, ἀγνοῦ Πιθόως παιδεύματα.— Ἐλένην νιν αἰτεῖν χρὴ τάφῳ προσφάγματα.— Ὡς πύτνια, ὧ γενναῖα συγκοιμήματα, χαῖρε.

¹ The comma in the text after "farewell" should be omitted.

Ἄμφω λέγουσι.—Ἐκ πυρὸς αἰδομένου ἄμφω νοστήσασιν.—Τὼ ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους.

(76) Δύω οἱ υἱέες ἦσθην.—Ὡς ὅτε ποταμοὶ συμβάλλετον ὕβριμον ὕδωρ.

Γλῶσσαν Ἑλλάδα ἐδίδαξε.—Εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.—Ἐνεγχεῖ δπλίτην κόσμον ὡς τάχιστα μοι.—Ἦκομεν ἐς Σκυθήν οἶμον.

Ὅρθόν ἐστιν ἡ ἀλήθεια.—Τὴν εἰρήνην τὴν ὁμολογουμένην ὑπὸ πάντων εἶναι ἄριστον.—Δεινὸν οἱ πολλοὶ, κακούργους ὕταν ἔχωσι προστάτας.—Αἱ δυναστεῖαι καὶ ὁ πλοῦτος διὰ τὴν τιμὴν ἐστιν αἰρετά. οἱ ἔχοντες αὐτὰ, τιμᾶσθαι δι' αὐτῶν βούλονται· ὧ δὴ ἡ τιμὴ μικρόν ἐστι, τούτῳ καὶ ἄλλα.

Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.—Τὸ ναυτικὸν ἡμῶν ἤκμαζε καὶ τῶν νεῶν τῇ ξηρότητι καὶ τῶν πληρωμάτων τῇ σωτηρίᾳ.—(77) Πῶς ἐρεῖς τῷ ἀδελφῷ σου, Ἄφες ἐκβάλλω τὸ κάρφος ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ ἰδοὺ ἡ δοκὸς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου; ὑποκριτὰ, ἐκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Τὴν πεπρωμένην μοῖραν ἀδύνατά ἐστιν ἀποφυγεῖν καὶ Θεῷ.—Ἀχθεινά μοι τὰλλότρια κρίνειν κακά.—Τήνδε κατθανεῖν δεδογμένα ἐστί.

Ἀξέτε Πριάμου βίαν.—Ἐν μέσῳ δράκοντος ἦν φόβος.—Ὡρνυτο ἐξ εὐνῆς μένος Ἀλκινόου.—Ἐμείδῃσεν ἰς Τηλεμάχου.—Τίεες νῆωνό τε βίας Ἡρακλείας.—(78) Εἶπεν, ὦ φιλότῃς.—Λαῖς, ἡ μέγα κλέος.—Ὡ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι Θεοῖς τε καὶ μοι παντὶ τ' ἀνθρώπων γένει, ἥτις τέκνοις σοῖς ἐμβαλεῖν ξίφος ἔτλης.

Ὁ ἦλθε θοὰς ἐπὶ ναῦς Ἀχαιῶν.—Τὴν οὐ λύσω.—Τὸν τὼ πενθεῖτον.—Τῷ ἦσαι ὀνειδίζων Ἀγαμέμνονι.—Τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμου.

Πᾶς σε Καδμείων λεῶς καλεῖ δικαίως, ἐκ δὲ τῶν μάλιστα ἐγώ.—Ἀλλὰ τό γε εὖ οἶδα.—Πρὸ τοῦ.—Εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν, οὐκ ἂν ἀπέθανεν.

Κήρυξι λιγυφθόγγοις ἐκέλευε κηρύσσειν Ἀχαιοὺς· οἱ μὲν ἐκήρυσσον, οἱ δ' ἡγείροντο μάλ' ὤκα.—(79) Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δὲ μνησθήσομαι.

Νόμοις τὰ μὲν Κρητικοῖς, τὰ δὲ Καρικοῖς χρέωνται.—Ὡ δῶμα, τῇ μὲν σ' ἡδέως προσδέρκομαι, τῇ δ' ἰδὼν καταστένω.—Ἐν μὲν τοῖς συμφωνοῦμεν, ἐν δὲ τοῖς οὐ.—Παρεδραμέτην, φεύγων, ὃ δ' ὕπισθε διώκων.—Ψευδεῖς, αἱ δ' ἀληθεῖς οὐκ εἰσὶν ἡδοναί;—Μιτυληναῖοι καὶ Ἀθηναῖοι ἐπολέμουν· οἱ μὲν, ἀπαιτοῦντες τὴν χώραν, Ἀθηναῖοι δὲ ἀποδεύκοντες λόγῳ οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετεδὼν τῆς Ἰλιάδος χώρας ἢ οὐ καὶ σφί καὶ τοῖς ἄλλοις ὕσοι Ἑλλήνων συνεπρήξαντο Μενέλεω τὰς Ἑλένης ἄρπαγας.

Συνέβαινε τὸν μὲν πολεμιώτατον αὐτοῖς εἶναι, Δημοσθένην, διὰ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, τὸν δὲ διὰ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύτατον.—(80) Πόλεις ὡς μὲν ἀναιρῶν, εἰς ὧς δὲ τοὺς φυγάδας κατάγων.

Βουλεύου μὲν βραδέως, ἐπιτέλει δὲ ταχέως τὰ δόξαντα.—Ἀρχὴ φιλίας μὲν ἔπαινος, ἔχθρας δὲ ψόγος.—Τὸ μὲν χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζομεν, τοὺς δὲ φίλους ἐν ταῖς ἀτυχαῖς διαγιγνώσκομεν.—Τέρψις σὺν τῷ καλῷ μὲν ἄριστον, ἄνευ δὲ τούτου κακίστον.

Πατὴρ ὃ σ' ἔτρεφε.—Τὰ πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται.—Τί φεύγεις, τέκνον; τὸν Ἀχιλλεῖα, τὸν ἰδεῖν αἰσχύνομαι.—Δαιμόνων ἀγάλασθ' ἱερὰ, τῶν δ' παντλήμων ἐγὼ ἀπεστέρησ' ἐμαυτόν.

Ὁ σὺς υἱός.—Ἐκ τῶν χωρῶν τούτων Μαρδόνιος ἀπανέστη.—(81) Ἄ ἔμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἤκω φράσων.—Τὰ ποῖα ταῦτα;—Πάσχει θαυμαστόν. Τὸ τί;—Ἡ καταδίκη δισχίλιαί μναῖ ἦσαν, κατὰ τὸν δπλίτην ἕκαστον δύο μναῖ.

—Ἐγὼ τοῦ δεῖνος καὶ ἡ δεῖνά μοι μήτηρ.—Καλὸν μοι τῶν εἰδῶν ἐξωνεῖδισας.—
Εἰρήκεν οὐκ ἀγεννή τὸν λόγον.—Ἀνακαλοῦντες τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα τὸν
ἀγαθόν.—Ἀνακαλοῦντες αὐτὸν τὸν προδότην.—Ἀπέθανον οἱ πάντες εἰς καὶ
ἐννεμήκοντα.—Δαρείον βασιλεύσαντα τὰ πάντα ἔτεα ἕξ τε καὶ τριάκοντα.—
Ἀπαλλάξει αὐτὸν τῶν πολλῶν λόγων.—Οἷας ὁ τλήμων ἀγγελῶν ἤκω τύχας.
—Σὲ τὸν κατήρη χλαυδίῳ ἀνιστορῶ.

Ἵ Θεμιστοκλῆς ἐκέλευεν ἀποστέλλειν ἑαυτὸν ὡς τάχιστα ἐς τὴν Λακεδαί-
μονα.—(82) Ὁ μὲν, τοσαῦτα εἰπὼν, οὐκ ἔπειθε τὸν Ἀλκίδαν.—Ἦλθεν ὁ
Ἰησοῦς εἰς τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας.—Ὁ Πάχης, ἀφικόμενος ἐς τὴν Μιτυ-
λήνην, τὴν τε Πύρραν καὶ Ἐρεσον παρεστήσατο.—Ἐν Τανάγρα τῆς Βοιωτίας.
—Μέχρι τοῦδε πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται.

Ἵ Ἀττική.—Ἡ ἐμὴ νικᾶ.—Ἡ αὔριον.—Ἡ ἱππική.—Τὴν παρὰ τὸ τεῖχος.—
Τὴν ταχίστην.—Τὴν εὐθείαν.—Ἡ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, εἴτε χρὴ κακίαν εἴτε
ἄγνοιαν εἴτε καὶ ταῦτα ἀμφοτέρω εἰπεῖν.—Μετρία ἡ Θεῶ δουλεία, ἄμετρος δὲ
ἡ τοῖς ἀνθρώποις.—Ἀφελὲς τὸ ἐς τὴν Χίον ἔπλει ἐς τὴν Καῦνον.—Μὰ τόν.—
Μὰ τήν.—Ἡμέας στασιάζειν χρεῶν ἐστὶ περὶ τοῦ, ὁκότερος ἡμέων πλέω
ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσεται.—(83) Εἰ [ἐν ἄλλῃ πόλει] ἡ αὐτὴ δόξα ἔνεστιν
τοῖς τε ἄρχουσιν καὶ ἀρχομένοις περὶ τοῦ οὐστίνως δεῖ ἄρχειν.—Ἕμεῖς, ὦ
ἄνδρες Ἀθηναῖοι—τὸ δ' Ἕμεῖς ὅταν εἴπω, τὴν πόλιν λέγω.

Τὸ ὑπεργήρων.—Τὸ πρόθυμον.—Τὸ εὐτυχές.—Τὸ πιστόν.—Τὸ ἀναίσθητον.
—Τὰ διάφορα.—Τὰ ἔνδικα.—Τὸ ὑμέτερον.—Τὸ ποῖον.—Τὸ πόσον.—Τὸ κοινόν.
—Τὸ ὑπήκοον.—Τὸ ἐναντίον.—Τὸ βαρβαρικόν.—Τὸ Δωρικόν.—Τὸ πολιτικόν.
—(84) Τὸ μέλλον.—Τὸ τιμώμενον τῆς πόλεως.—Ἐν τῷ διαλλάσσουντι τῆς
γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται.

Ἵ Οὐδὲν τὰ τῶν ἀνθρώπων διοικεῖ.—Τὰ πράγματα τῶν Θηβαίων κακῶς ἔχει.
—Δεῖ φέρειν τὰ τῶν Θεῶν.—Τὰ φίλων οὐδὲν, ἢν τις δυστυχῇ.—Τὰ τῶν φθιτῶν.
—Φρονεῖν τὰ Ἀθηναίων.—Δοκῶ μοι τὸ τοῦ Ἰβυκείου ἵππου πεπονθέναι.—
Δοκεῖς μοι σύ τε καὶ Σιμίας δεδιέναι τὰ τῶν παίδων, μὴ . . .—Τὰ τῆς ὀργῆς.—
Τὸ τῆς ὀργῆς.—Τὰ τῆς ἐμπειρίας.—Τὰ τῆς τύχης ὀξείας ἔχει τὰς μεταβολάς.
—(85) Τοιοῦτόν ἐστι τὸ τῶν Θεῶν ὥστε ὑπὸ δάρμον παράγεσθαι.—Τὸ τοῦ
Ὁμήρου, Οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρας πέφυκα, ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπων.—
Κατὰ τὸ τοῦ Σόλωνος.—Παρμενίδης μοι φαίνεται, τὸ τοῦ Ὁμήρου, αἰδοῖός τε
μοι ἅμα δεινός τε.—Σὺ, τὸ τῶν Σκυθῶν, ἵππον πέρι λέγεις.

Καὶ, τό γε ἔσχατον, εὐχόμενοι ἡμῖν αὐτοῖς τὰ κάκιστα.—Ἕμῶν οἱ πρόγονοι,
τό γε μέγιστον, ἔσωσαν ἀπὸ βαρβάρων τοὺς Ἕλληνας.—Μέγιστον δὲ, τῇ
τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται.—Σχολῇ, τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον,
ὅγε τοιοῦτος ἂν ποτε ἔλοι πόλιν.

Χαλεπὸν ἦν ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις εὐρεῖν τοὺς βουλομένους ἄρχειν.—Οἱ
κολακεύοντες.—Οἱ φιλοσοφούντες.—(86) Ἡ κακὴ βουλὴ τῷ βουλευσάντι
κακίστη.—Εἰσὶν οἱ λέγοντες.—Ὁ ἡγησόμενος οὐδεὶς ἔσται.—Τὸ τοὺς πολε-
μήσαντας Φιλίππῳ γεγενῆσθαι, θεία τινὶ ἔοικεν εὐεργεσία.—Ἀεὶ τοῦ παρόντος
ἀχθῆδάν κακοῦ τρύσει σ' ὁ λωφῆσων γὰρ οὐ πέφυκε.—Πρῶτοι ἐσπλήθον
Τεγεῆται ἐς τὸ τεῖχος, καὶ τὴν σκηνὴν τοῦ Μαρδοκίου οὗτοι ἦσαν οἱ διαρπά-
σαντες.—Τὸν πλείστα ὠφελοῦντα τὸ κοινόν.—Εἶδον αὐτὸς τὰ μέταλλα ταῦτα
καὶ μακρῷ ἦν αὐτῶν θαυμασιώτατα τὰ οἱ Φοίνικες ἀνεύρον, οἱ κτίσαντες τὴν
νῆσον ταύτην.—Ζῆνα κλάζων, τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὕδωσαντα.—Τυφλῆς ὑπ'
ἄτης ἐκπεπρόθημαι τάλας, ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος, ὁ Ζηνὸς αὐ-
θιγὲς γόνος.—Εὐρήσετε, ὦ ἄνδρες, πάντας ἐμοὶ βοηθεῖν ἐτόίμους, τῷ δια-

! Read Cana for Canaan in the text; and Kanā for Kanān in the Index.

φθείροντι, τῷ κακῷ ἐργαζομένῳ τοὺς οἰκείους αὐτῶν, ὥς φασι Μέλιτος καὶ Ἄνυτος.—(87) Σὺ, ἡ μισοῦσα, μισεῖς μὲν λόγῳ, ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς σύνει.—Ἄρ' ἐν δύμοις τοῖσδ' ἡ τὰ δεῖν' εἰργασμένη Μῆδεια;—Ἄπαν εὐρόντος ἔργον.—Διαφέρει πάμπολυ μαθὼν μὴ μαθόντος, καὶ ὁ γεγυμνασμένος τοῦ μὴ γεγυμνασμένου.—Πλεῦνος ἀεὶ γιγνομένου τοῦ ἐπιφοιτούντος.—Εἰ τούτους καὶ τὸ ὑπομένον ἐν Σπάρτῃ καταστρέψει, ἔστιν οὐδὲν ἄλλο ἔθνος ἀνθρώπων, τὸ σέ, βασιλεῦ, ὑπομένεει.—Ἀντέλεγεν οὐδεὶς, ὄρων πολὺ τὸ ξυνεστηκός.—Ἦν τι καὶ ἐν Συρακούσαις βουλόμενον τοῖς Ἀθηναίοις τὰ πράγματα ἐνδοῦναι.

Ὅρατε δεσμώτην με δύσποτμον θεὸν διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.—(88) Ταῦτα χρὴ μόνον σκοπεῖν, κακῶν δὲ τῶν πρὶν μηδένοιο μνείαν ἔχειν.—Ὀλῳλεν ἡ τυραννος ἀρτίως κόρη φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.—Ὡ τέκνα, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή.—Ἡ ἄνω βουλή.—Ἡ ἄνω πόλις.—Οἱ τότε ἄνθρωποι.—Οἱ τότε.—Οἱ νῦν.—Οἱ πάλαι σοφοὶ ἄνδρες.—Οἱ ἐγγυτάτω γένους.

Οἱ καθ' ἡμᾶς.—Τὰ κατὰ Πανσανίαν οὕτως ἐτελεύτησε.—Τὰ ἐς τὸν πόλεμον.—Μιλτιάδην τὸν ἐν Μαραθῶνι.—Τὰ περὶ Λάμπρακον.—Τὰ περὶ Θηβαίων.—Τὰ περὶ τὴν ἁμαρτίαν.—Θῶπτε τὸν κρατοῦντ' αἰεῖ.—Τὰς ἡδονὰς θήρευε τὰς μετὰ δόξης.—(89) Μιλτιάδην οἱ ἐχθροὶ ὑπὸ δικαστήριον ἀγαγόντες ἐδίωξαν τυραννίδος τῆς ἐν Χερσονήσῳ.—Οἱ Συρακούσιοι τῆς ναυμαχίας τροπαῖον ἔστησαν, καὶ τῆς ἄνω τῆς πρὸς τῷ τείχει ἀπολήψεως τῶν ὀπλιτῶν.—Τῆς εἰς τὸν Πειραιᾶ ἁμαξιτὴν φέρουσαν.—Ὅδὸς ἐπὶ τὴν ἀλθρινὴν παιδείαν ἄγουσα.—Τὸ πρὸς Λιβύην μέρος τετραμμένον.

Οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον.—Οἱ περὶ Θρασύβουλον.—Οἱ περὶ Κέκροπα.—Πιττάκου καὶ Βίαντος καὶ τῶν ἀμφὶ τὸν Μιλήσιον Θαλῆν.—Παρήν Ἰππυλος, Λύκων, Λυσίστρατος, οἱ περὶ Φρύνιχον.—Οἱ περὶ Ἀρχιδάμον.—Οἱ ἀμφὶ Ζήνωνα ἐταῖροι.

(90) Τὸ πρὶν.—Τὸ πάλαι.—Τὸ πρόσω.—Τὸ πάμπαν.—Τὰ νῦν.—Τὰ μάλιστα.—Ἐς τὰ μάλιστα.—Τὸ νῦν εἶναι.—Τὸ σήμερον εἶναι.—Ἐκ τοῦ παραχρήμα.

Τὸ ἀπὸ τοῦδε.—Τὸ πρὸ τούτου.—Τὸ ἐπὶ τούτῳ.—Τὸ καθ' ἑαυτόν.—Τὸ ἐπ' ἐμέ.—Τὸ εἰς ἐμέ.—Τὸ κατ' ἐκείνην τὴν τέχνην.—Ὅσον γε τοῦτ' ἐμέ.—Νομοφύλακι τῷ Ῥαδαμάνθυϊ ἐχρήτο ὁ Μίνως κατὰ τὸ ἄστυ, τὰ δὲ κατὰ τὴν ἄλλην Κρήτην τῷ Τάλῳ.—Τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι.—Τὸ ἐπὶ σφῶς εἶναι.

(91) Τὸ πρῶτον.—Τὰ πρῶτα.—Τὸ πολὺ.—Ὡς τὸ πολὺ.—Τὸ λοιπόν.—Τοῦ λοιποῦ.

Τὼ χεῖρε.—Τὼ γυναῖκε.—Τὼ πόλεε.—Τοῖν τορύναν.

Τῶν τινος δορυφόρων.—Τῶν τις στρατιωτέων.—Καί τι μέρος προσβιασθὲν ἐσέπεσεν ἐς τοῦ χωρίον ιδιώτου, καὶ οὐκ ἦν ἔξοδος.

Τὴν τοῦ τῷ ὄντι ῥητορικοῦ καὶ πιδανοῦ τέχνην.—(92) Τὰ τῆς τῶν πολλῶν ψυχῆς ὅμματα.—Τὸ τῆς τοῦ ξαίνοντος τέχνης ἔργον.

Οὐκ ἐκ χρημάτων ἡ ἀρετὴ γίγνεται, ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς χρήματα καὶ τᾶλλα τὰγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις ἅπαντα.—Τὸ ταυτόν.—Τὸ θάτερον.—Τὴν ὁμόνοιαν τὴν ὑμετέραν μισοῦσι.—Τὰ τείχη τὰ ἑαυτῶν τὰ μακρὰ ἐπετέλεσαν.—Τὰ ἄλλα τὰ καθ' ἐκάστην ἡμέραν συμπύπτοντα.—Ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων.—Ἀπὸ θαλάσσης τῆς Ἰωνίων.

Πολλοί. Οἱ πολλοί.—Αὐτός. Ὁ αὐτός.—Ἄλλοι. Οἱ ἄλλοι.—Ἄλλη Ἑλλάς. Ἡ ἄλλη Ἑλλάς.—Πλείους. Οἱ πλείους.—(93) Ὀλίγοι. Οἱ ὀλίγοι.

Ἐν ταῖς ἑορταῖς αἰς ἡγομεν.—Οἱμοὶ καλῆς ἥς ἐγὼ κατήσθιον.—Τῶν νόμων

ἡμᾶς κατείργεις ὡς ἔθηκεν ἡ πόλις.—Σὺν ᾗ ἔχεις δυνάμει.—Οἱ Ἀθηναῖοι τροπαῖον ἔστησαν ἥς οἱ Τυρσηνοὶ τροπῆς ἐποιήσαντο τῶν πεζῶν.—Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὃν αἱ νῆες ἔπλεον.

Τὴν ἄκραν αἱ καλεῦνται Κληίδες τῆς Κύπρου.—Περσικὸν ξίφος ὃν ἀκινάκην καλοῦσι.

Θυσία ἦδε τῶν ὕων τῇ Σελήνῃ ποιεῖται· ἐπεὰν θύσῃ, τὴν οὐρὰν ἄκραν καὶ τὸν σπλῆνα τῇ πιμελῇ τῇ περὶ τὴν νηδὺν γιγνομένη ἐκάλυψε.—(94) Ἄγραι κροκοδείλων πολλαὶ εἰσι καὶ παντοῖαι· ἐπεὰν νῶτον ὕς δελεάσῃ περὶ ἄγκιστρον, μετίει (οὐ μετιεῖ) ἐς μέσον τὸν ποταμόν.—Ἐκέρυξε τοῖς Ἑλλησι παρασκευάσασθαι.—Τὸν νόμον ὑμῖν ἀναγνώσεται.

Ἄνδρα ὠφελεῖν ἀφ' ὧν ἔχει, κάλλιστος πόνων.—Εἰ νῦν παρὰ ναυσὶ λεγόμεθα πάντες ἄριστοι ἐς λόχον, οὐδέ κεν ἔνθα τεὸν μένος ὕνοιτο.

Λόγος ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων ὥς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τις.—Κἂν μὴ νοσῆς, ἀλλὰ δοξάζῃς νοσεῖν, κάματος βροτοῖς ἀπορία τε γίγνεται.

Αὐτόματός οἱ ἦλθε Μενέλαος· ἥδε γὰρ ἀδελφὸν ὥς ἐπονείτο.—Ὅστις ὑμῶν Λαῖον κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο, τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί.—(95) Ἥλιον αἰτῶ τοῦτο, κηρύξαι τὸν Ἀλκμήνης πόθι μοι παῖς ναίει.—Φράσατέ μοι τὸν δεσπότην ὅπου ἐστί.—Λέγουσιν ἡμᾶς ὥς ἀκινδύνον βίον ζῶμεν κατ' οἴκους.—Ἦλθεν εὐθύς ἡ ἀγγελία τῶν πόλεων ὅτι ἀφροσύνη.

Δήλη ἡ οἰκοδομία ἔτι καὶ νῦν ἐστίν, ὅτι κατὰ σπουδὴν ἐγένετο.—Οἱ Θηβαῖοι φανεροὶ πᾶσιν ἦσαν ἀναγκασθόμενοι καταφεύγειν ἐφ' ἡμᾶς.—Οὗτοι ἐπιδειχθήσονται οἰοί εἰσιν ἀνθρωποι.—Ὡς ἐπαῖστος ἐγένετο τοῦτο εἰργασμένος.—Οὗτος παρ' ἐμοὶ τὸ ὄνομα τοῦτο δίκαιός ἐστι φέρεσθαι.—(96) Ὅψη σφέας γυναῖκας ἀντ' ἀνδρῶν γεγονότας, ὥστε οὐδὲν δεινοὶ σοι ἔσονται μὴ ἀποστέωσι.—Τίνες τῶν νέων ἐπίδοξοί εἰσι γενέσθαι ἐπικεικῆς;—Ἀξιοὶ ἐσμέν τοῦ γεγεννημένου πράγματος ἀπολαῦσαι τι ἀγαθόν.

Ἰκανὰ τοῖς πολεμίαις εὐτύχηται.—Ἐπεισε τοῦ Πειραιῶς τὰ λοιπὰ ὁ Θεμιστοκλῆς οἰκοδομεῖν· ὑπῆρκετο αὐτοῦ πρότερον ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἀρχῆς.

Ἐγὼ καὶ σὺ πολλὰ τοῦ ἀρέσκειν ἔνεκα τῇ πόλει καὶ εἵπομεν καὶ ἐπράξαμεν.—Ὁ λέγων ὑμεῖς τε οἱ κριταὶ φύσιν ἀνθρωπίνην ἔχομεν.—Σὺ ἡ μακαρία μακαρίδις θ' ὅ σὺς πόσις ἦκετο ἐφ' ἡμᾶς ἀθλίως πεπραγόντας.—(97) Ἐγὼ χῶστις ἐστ' ἀνὴρ σοφὸς οὕτω λογίζομαι.—Οἶμαι ἔχειν εἰπεῖν πρὸς ἐ σὺτε σὺ οὗτ' ἂν ἕλλος οὐδεὶς εἶναιτ' ἀντειπεῖν.

Τῆς ἦν τρεῖς κεφαλαί.—Ἦν ἐκεῖνοι ταλακάρδιοι.

Τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν Ἐκτωρ καὶ χάλκεος Ἄρης;—Σοὶ ἔδωκε νίκην Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων.—Ἐστρατήγει τῶν νεῶν Ἀριστεὺς καὶ Καλλικράτης καὶ Τιμάνωρ.—Ἀνίστατο ἐκ τοῦ συμποσίου ὁ Τίμαρχος καὶ Φιλήμων, ἀποκτενοῦντες Νικίαν.—Ἐῖπετο ὀχήματα καὶ θεράποντες καὶ ἡ πᾶσα παρασκευή.

Γόνατα καὶ κνήμαι καὶ πόδες ὑπένερθεν ἐκάστου χεῖρές τε ὀφθαλμοὶ τε ἐπαλάσσετο ἰδρῶ.—(98) Πνοιῇ Εὐμήλου μετάφρενον εὐρέε τ' ἄμω ἐθέρμετο.

Ἦσαν στάδιοι οὐκ ἐλάσσονες τὸ μεταίχμιον ἢ ὀκτώ.—Τὸ πάλαι αἱ Θῆβαι Ἀἴγυπτος ἐκαλεῖτο.—Ἐστὼν δύο λόφω ἡ Ἰδομένη ὑψηλῶ.—Οἷον ἐστὶν αἱ σφαλαί ξυνουσία.

Ὡς ἔτοιμος δοῦναι.—Ἐτοιμ' ἂ βούλει.—Οὐδὲν ὅ τι οὐκ ὑπέσχετο.—Οὐδεὶς ὅστις οὐ γελάσεται.—Ἀπολλόδωρος οὐδένα ὕντινα οὐ κατέκλυσε τῶν παρώντων.

Τοῖς στόμασι κέεται τάδε ὀνόματα, τῷ μὲν Σαῦτικδν αὐτέων, τῷ δὲ Μενδήσιον.—(99) Τίνα ἐπωνυμίαν ἔχει Ἰππίας καὶ Περίανδρος;—Οἶμαι μὲν, τύραννοι.

Σοὶ ἔπειτα κατῆφεια καὶ ὕνειδος ἔσομαι.—Τοῖς Ἕλλησιν ἦν τὸ ὄνομα τὸ Μήδων φόβος.—Λάβῃ τάδε ἔσται αἰνῶς.—Νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ εὐχολή μοι κατὰ ἄστν πελέσκεο.—Ἦκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.

Τοῖς Ἀθηναίων στρατηγοῖς ἐγίνοντο δίχα αἱ γνώμαι.—Ἄλις τὸ κείνης αἵμα. 105
—Λόγιόν ἐστιν ἡμᾶς τῶν ἐχθρῶν κατύπερθε γενέσθαι.

᾽Ω δυστάλαιν' ἐγώ.—᾽Ω πολλὰ κακὰ καὶ λόγῳ καὶ χερσὶ καὶ νώτοις μοχθήσας ἐγώ.—(100) Ζεῦ Ἥλιός τε ὃς πάντ' ἐφορᾷς.—Ὁ Φαληρεὺς οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περιμενεῖς;

Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω.—Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἄρεστ' εἶη.—Πάνν καλῶς λέγεις. ᾽Ω Σάκρατες, πρὸς σέ δ' ἂν ἦδη εἴη ὁ λόγος.—Ἐκτορ, ἀτὰρ σύ μοι εἷς πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.

Ἀδελφοῦ ὕβρίσματα.—Γυναικὸς αἰχμαλωτίδος φόβος.—Ἐχθος Κορινθίων.—Ἐχθρα Λακεδαιμονίων.—Εὐνοία Ἀθηναίων.—Φιλία Δημοσθένους.—Πόθος υἱοῦ.—Νερτέρων δωρήματα.—Εὐγματα Παλλάδος.—Ἡ τῶν Πλαταιέων ἐπιστρατεία.—Ἐν ἀποβάσει τῆς γῆς.

(101) Τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πρὸς Δαρείον πολέμου.—Διὰ τὴν ἐκείνων μέλλῃσιν τῶν εἰς ἡμᾶς δεινῶν.—Ἐνιοὶ τὰς τῶν οἰκείων προπηλακίσεις τοῦ γήρως ὀδύρονται.

Ναυπηγησίμης ὕλης ὁ τόπος πῶς ἔχει;—Ἀθηναῖοι, ὡς ποδῶν εἶχον, ἐβο- 107
ήθουν.—Σοῦσθ' ὅπως ποδῶν.—Ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος.—Ὡς ὀργῆς ἔχω.—Οὐκ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης.—(102) Οὕτω τρόπου ἔχειν.—Καλῶς ἔχειν μέθης.—Μετρίως ἔχειν βίου.—Εὐ ἔχειν φρενῶν.—Τῆς ἐπὶ Θράκης παρόδου χρησίμως ἔξειν.—Τοῦ πρὸς Ἀθηναίους πολέμου καλῶς αὐτοῖς ἐδόκει ἡ πόλις καθίστασθαι.—Τοῦ βίου εὐ ἦκων.—Γένους ἦκεις ὧδε τοιοῦδε.

Πρόσω ἀρετῆς ἀνῆκειν.—Πρόσω ἐλάσαι τῆς πλεονεξίας.—(103) Πόρρω 108
σοφίας ἐλαύνειν.—Πόρρω πορεύεσθαι τοῦ ἔρωτος.—Πόρρω τῆς ἡλικίας φιλοσοφεῖν.—Προῖναι ἐς τὸ πρόσθεν τοῦ χρηματίζεσθαι.—Ἐν τοῖς Πέρσησιν αἱ ἀγαθοεργαί ἐς τὸ πρόσω μεγάθεος τιμῶνται.—Οὕτω τάρβους ἀφικόμεν.—Ξυνέπεσον ἐς τοῦτο ἀνάγκης.—Εἰς τοῦτό τινες ἀνοίας ἐλλήθασιν, ὥστε... Ἐν τούτῳ παρασκευῆς ἦσαν.—Διὰ τὸ ἐν τοιούτῳ εἶναι τοῦ κινδύνου.—Οἱ 109
Ἀθηναῖοι ἐπὶ μέγα ἐχώρησαν δυνάμεως.—Εἰς τόδ' ἡμέρας.

Πολὺ διεψεῦσθαι τῆς τῶν λόγων δυνάμεως καὶ τῆς αὐτοῦ διανοίας.—Σφάλ-
λεσθαι ἐλπίδος.—Ψεῦδεσθαι ἐλπίδος.—Γάμων τῆς δυσπότμου τῆσδ' ἐσφάλης.
—(104) Ἐπείγεσθαι Ἀρεῶς.—Ἡὼς προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου.
—Συνετρίβην τῆς κεφαλῆς.—Συντριβέντες τῶν κρανίων.—Κατεάγῃ τῆς κε-
φαλῆς.—Ἐπὶ κλοπῇ ἐπλεο μύθων.—Συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἀμαρτημά-
των.—Ἀπαις ἀρρένων παίδων.—Ἀτίμος τῶν ἐν τῇ πόλει ἐπαίνων.—Χρημάτων
ἀδωρότατος.—Ἀσκειος ἀσπίδων.—Ἀνήνεμος πάντων χειμῶνων.—Οὐκ ἐσμέν
εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.—Παρθένος γάμου ὥραϊα.—Ἀψαντος ἔγχους.—Φίλων 110
ἄκλαυτος.—Ἀπαντὰ σοὶ τὰ μὲν νοθετήματα κείνης διδασκὰ, κοῦδεν ἐκ σαυτῆς
λέγεις.—Πολυστεφῆς δάφνης.—Κεῖσαι σῆς ἀλόχου σφαγεῖς Αἰγίσθου τ',
Ἀγάμεμνον.—Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστν πυρὸς δηΐου θέρηται.—(105) Πρῆσαι
πυρὸς δηΐου θύρετρα.—Ψῆφον κλύων τῆς μελλονύμφου.—Ἀγγελία τῆς Χίου.—
Εἰπέ μοι πατρός.—Τῆς μητρὸς ἦκω τῆς ἐμῆς φράσεων.—Ἐκ δωμάτων περᾶ, ἢ
κλύουσα παιδὸς ἢ τύχη.—Τοῦ οἴκαδε πλοῦ διεσκόπουν.—Μαντεῖα ἢ τοῦδ'

ἐχρήσθη σώματος.—Τῆς σῆς φρενὸς, ἐν δέδοικα.—Τῆς γυναικὸς, εἰ μὲν διδασκομένη ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς τὰ γαθὰ κακοποιοῖ, ὥσως δικαίως ἂν ἡ γυνὴ τὴν αἰτίαν ἔχουσι.—Ἀριθμοῦ πέντε, μὴ πύθῃ ὅσοι ταῦτα ποιεῖν οἰοί τε εἰσι'.

Ἰροὶ ὕφες, ἀνθρώπων οὐδαμῶς δηλήμονες.—Ἰὼ γάμοι Πάριδος ὀλέθριοι φίλων.—Εἰ δ' ἔστι τοῖς δοῦλοι τοὺς ἐλευθέρους μὴ λυπρὰ μηδὲ καρδίας δικτήρια ἐξιστορήσαι.—(106) Ὑποπτος ὢν Τρωϊκῆς ἀλώσεως.—Συνεργὸς τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ.—Ἀλιτήριοι τῆς Θεοῦ.—Καὶ ὅσα ἐστὶν ἐδελφὰ τῶνδε.—Ὡ φίλη, ὦ φιλάττη, ὀρνέων πάντων ξύννομε.—Φίληβος ἀγαθὸν εἶναι φησι πᾶσι ζώοις τὴν ἡδονὴν καὶ τέρψιν καὶ ὅσα τοῦ γένους ἐστὶ τούτου ξύμφωνα.—Τεῦκρος Σαλαμῖνα κατὰέκισεν, ὁμάνυμον ποιήσας τῆς πρότερον αὐτῷ πατρίδος οὔσης.—Ἡ ξύννοικος τῶν κάτω Θεῶν δίκη.—Διδασκαλικὸς τῆς αὐτοῦ σοφίας.—Παρασκευαστικὸν τῶν εἰς τὸν πόλεμον τὸν στρατηγὸν εἶναι χρὴ καὶ ποριστικὸν τῶν ἐπιτηδείων τοῖς στρατιώταις.—Ὡ φέγγος ὕπου διὰδουχον.—Ἀγῶν ὅδ' ἄλλος ἔρχεται γόων, γόων διὰδοχος.—(107) Ῥίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὕσον τάχισθ' ὕπου θνητῶν φανῶμαι μηδένοσ προσήγορος.—Στείχουσα, Παλλάδος ὕπως ἰκοίμην εὐγμάτων προσήγορος.

Θέλω εἶδρις μᾶλλον ἢ σοφὸς κακῶν εἶναι.—Οὐ τρίβων ὢν ἵππικῆς.—Μάχης εἰ εἶδότε πάσης.—Διδασκόμενος πολέμου.—Ἐγὼ, ὦ γυναῖκες, ἡθὰς εἰμί πως τῶν τῆσδε μύθων.—Περὶ τῶν τεχνῶν ἐπιστήμων.—Εἰ περὶ τῶν ἄλλων ἀπείρως ἔχουσιν.—Μνήσασθε θυρίδος ἀλκῆς.—Θέτις οὐκ ἐλήθητ' ἐφετμῶν παιδὸς ἐοῦ.—Μὴ μ' ἀναμνήσης κακῶν.—Ἐκληθάνει με πάντων ὅσ' ἔπαθον.—Τίη σὺ κήδη αὐτῶς ἀνδρῶν ;—(108) Πατὴρ περὶ τοῦ ἐμοῦ μὴ μνησθῆτε ἔτι.—Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου οὐκ ἀλέγουσιν οὐδὲ Θεῶν μακάρων.—Εἰ μὴ τις μήτε γονέων μήτε παίδων μήτ' ἄλλου μηδένοσ φροντίζου.—Ἄργος ἔστι σοι πατρίς' ἥς δίκαιον τοσαύτην σε ποιεῖσθαι πρόνοιαν, ὕσσηπερ τῶν γονέων τῶν σαυτοῦ.—Εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρός.—Γυμνασίῳ νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει.—Τί μοι ἔριδος ;—Τῇ πόλει πολλάκις ἤδη μετεμέλησε τῶν κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γενομένων.—Τῆς στρατείας ὁ μετὰμελος,—Σπόρου ἀνακῶς ἐχέτω.—Τί φέιδομαι ψυχῆς ἐμῆς ;—Ὡ τάλαν, φείσαι τέκνων.—Ὡ ἐνθυμούμενόν σε χρὴ μὴ περιορᾶν τοιαύτην φήμην.—Ὡς ἐπύθοντο τῆς Πύλου κατεἰλημμένης.—Ὡς ἤσθοντο τευχίζόντων.—(109) Ὅσοι ἀλλήλων ξυνέεισαν.—Δόξειεν ἂν εἶναι ἡ ὀλιγαρχία φιλαρχία τις, ἰσχυρῶς κράτους γλιχομένη.—Μεγάλων ἐπιθυμεῖν παρὰ τὸ δίκαιον.—Μάλιστα ἂν παροξυνθείης ὀρεχθῆναι τῶν καλῶν ἔργων, εἰ καταμάθοις ὥς καὶ τὰς ἡδονὰς τὰς ἐκ τούτων μάλιστα γνησίας ἔχομεν.—Τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι φιλοτιμίας ;—Ἡ ψυχὴ τὸν οὐρανὸν ποθεῖ καὶ ξύμφυλον αἰθέρα, καὶ διψᾷ, τῆς ἐκεῖσε διαίτης ὀριγνωμένη.—Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου.—Μίμνερμος ἐκαίετο Ναννοῦς.—Τὴν κυανόφρυν ἥς ἐκνίσθη.—Μήτις ἐνδρῶν ἐπιβαλλόμενος μετόπισθε μιμνέτω.—Εὐθὺ Πελλήνης.

Πλεῖα μὲν γαῖα κακῶν, πλεῖα δὲ θάλασσα.—(110) Ὅψομεθα τὴν πόλιν μεστὴν γενομένην ἐμπόρων καὶ ξένων.—Κενῶν δοξασμάτων πλήρεις πλανᾷσθε.—Δέπας οἴνου.—Νάπος πετάλων.—Ἄλις ὀδυρμάτων ἐμοί.—Λύπης ἅλις ἔχω.—Ἀφνειὸς βιότου.—Ὁ δαίμων ἐς ἐμὲ πλούσιος κακῶν.—Οἱ τῷ ὄντι πλούσιοι, οὐ χρυσοῖ, ἀλλ' οὐ δεῖ τὸν εὐδαίμονα πλουτεῖν, ζωῆς ἀγαθῆς καὶ ἡμέτερος.—Αἱ σάρκες αἱ κεαὶ φρενῶν ἀγάλαμα¹ ἀγορὰς εἰσι.—Φίλων ἔρημος.—Μόκος σοῦ.—Γυμνὸν μὲν ἔθηκεν διπτύχου στολισματος.—Ἐπειδὴν ἡ ψυχὴ καθαρὰ ἢ πάντων τῶν περὶ τὸ σῶμα κακῶν καὶ ἐπιθυμιῶν.—Ἀφήσεις αἷματός μ' ἐλευθέρου ;—Ὅσοι ἀνεπίμπαντο ἤδη κακίας.—Οὐ δικῶν οὐδὲ ἐγκλημάτων οὐδὲ πενίας οὐδὲ πολέμου ἡ πόλις ἔγχευεν.—Συμποσίαν βρίθονται ἀγναιά.—Ἀνὴρ οἴνου κορεσάμενος καὶ ἐδωδῆς.—Πάσασθαι ἀναχθεῖ θοαῖς ἐπὶ ναῦσιν¹ Ἀχαιοὺς σίτου καὶ οἴνου.—(111) Ἐπεὶ ἐτάρφθη πολυδακρύτου

¹ Read in the text "ships dat."

γῶου.—Οἶκος ἐνδεόμενος οἰκετῶν.—Οἱ οὐκ ἔχοντες καὶ σπανίζοντες βίου εἰς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιάσιν.—Ταῦτα δὲ μακροῦ χρόνου εἰπεῖν.—Χρόνου 117 πολλοῦ καὶ παγχάλεπον.—Εἰ δὲ ὑμᾶς χειρὸς τῆς ἐμῆς.—Τὸ πῦρ ἐλαχίστου ἐδέησε διαφθεῖραι τοὺς Πλαταιάς.—'Ολίγου.—Τοσοῦτον ἀποδῶ τῶν περιττῶν.—Δεῖται σοφῆς φρενός.—Κυαξάρης ἔπεμπε πρὸς Κῦρον, δέμενος αὐτοῦ πειρᾶσθαι ἐλθεῖν.—'Ω Πέρσαι, συνέλεξα ὑμᾶς, χρήζων τούτων.—'Ηρακλῆς Διὸς ἄλσος ἡρήμωσσε λέοντος.—'Υμεῖς συμμάχων τοιῶνδε μουνωθέντες μεμνήσεσθε τῶν ἐμῶν λόγων.—Οὐ πένη τῶν σοφῶν.—Οἷας συζύγου μ' ἀποστερεῖς;—Πάριν τόξοις τοῖς ἐμοῖς νουσιεῖς βίου.—Τυράννων ἐλευθερώθησαν οἱ Ἀθηναῖοι.—'Εν τῷ γήρᾳ τῶν τοιούτων πολλὴ γίνεται ἐλευθερία.—Σὲ τοῦδ' ἐλευθερῷ φόνου.—Νόσου τήνδ' ἀπαλλάξω χθόνα.—Θεοὶ ἐκείνον κακότητος ἔλυσαν.—(112) Παισανίας ἐλευθερώσας τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν Μήδων.—Τῶνδ' ὅ' ἐκ δεσμῶν λυθέντα...

8 Οὐδ' ἔτι πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων.—Αὐτὴ τε χῆ ξύναιμος οὐκ ἀλύζετο νύκτου κακίστου.—'Απὸ τέκνων σὼν πημονὴν εἶργοι Θεός.—Εἴργεσθαι τῶν νομίμων.—'Ελληνικοῦ πολέμου ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι.—'Ενταῦθα διέσχον ἀλλήλων βασιλεὺς τε καὶ οἱ Ἕλληνες ὥς τριάκοντα στάδια.—'Απέχει ταῦτα ἀπ' ἀλλήλων τριάκοντα στάδια.—'Επιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης.—Νεῖλος ὁ τὴν Ἀσίαν διουρίζων τῆς Λιβύης.—Χωρίζειν ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν.—Ζεὺς κῆρας ἤμυνε παιδὸς ἐοῦ.—Νεῶν ἀπο λοίγδον ἀμύναι.—Καλύπτρα νιφετοῦ.—Πρόβλημα κακῶν.—'Επικούρημα τῆς χιόνος.—'Επίκουρος ψυχούς.—(113) Οἱ νεώτεροι αὐτῶν τοῖς πρεσβυτέροις συντυγχάνοντες εἰκονοῖ τῆς ὁδοῦ.—'Υπάγετε τῆς ὁδοῦ.—'Υπανίστανται ἀπὸ τῶν θάκων.—Εἴκουσ' ἐκ χώρας.—Μάτην ἂν ᾤδε πάραλον Ἑλλήνων στρατὸν εἴημεν ἐκτεκμένοι, εἰ Σαρακουσίους 119 ὄντες Ἀθηναῖοι συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίας.—Πλανᾶν τινα ὁδοῦ.—Μοῦσαι Θάμυριν ἔπαυσαν ἀοιδῆς.—'Αργεῖοι ἔληξαν φόνου.—'Ο Περικλῆς ἐπειράτο τοὺς Ἀθηναίους τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς παραλύνειν.—Κῆρ ἔχευς μεθέγκα.—Τοῦ ἀπειθεῖν ὑφίενται.—Μολπῶν ἀπο καὶ χαροποιῶν θυσιῶν καταπαύσας πόσις ἐν θαλάμοις ἔκειτο.—Παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ.

Τοῦ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ἔρρεεν αὐδῇ.—'Ιπποὶ λευκότεροι χιόνος.—(114) Σοὶ αἰεὶ κραδία στερεωτέρα ἐστὶ λίθοιο.—Κρεῖττων δικαιοσύνη χρημάτων.—Σὲ λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος Σκύλλης ἔχουσιν ἀγριωτέραν φύσιν.—Οἷς ἢ 1 τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίας ἦν ἀσπαστότερον.—Μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.—'Εκ στόματος ἔρρεε φωνὴ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρου.

120 Ἀρίονα κιθαροφδὸν τῶν τότε ὄντων οὐδένοιο δευτέρου.—Οὐσίᾳ καὶ γένει οὐδένοιο ὕστερος ὢν.—Τὸ Ἑλληνικὸν στρατεύμα ἐστὶ πολλαπλήσιον τοῦ ἡμετέρου.—Μίαν ἀφείλε τὸ πρῶτον ἀπὸ παντὸς μοῖραν· μετὰ δὲ ταύτην ἀφήρει διπλασίαν ταύτης· τὴν δ' αὖ τρίτην ἡμιολίαν μὲν τῆς δευτέρας, triπλασίαν δὲ τῆς πρώτης· τετάρτην δὲ τῆς δευτέρας διπλὴν· πέμπτην δὲ triπλὴν τῆς τρίτης· τὴν δ' ἕκτην τῆς πρώτης ὀκταπλασίαν· ἐβδόμη δὲ ἑπτακαίκοσαπλασίαν τῆς πρώτης.—(115) Ἐπειδὰν τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσωνται.—Καὶ τοὺς βελτίστους τούτων ἐπιθυμιῶν ἡττωμένους.—Θυσίας θύαν μικρὰς ἀπὸ μικρῶν, οὐδὲν ἡγεῖτο μειοῦσθαι τῶν ἀπὸ πολλῶν καὶ μεγάλων πολλὰ καὶ μεγάλα θυόντων.—'Ενικώμην κεκραγμοῦ.—'Αἰσχρὸν ἐστὶ τὴν ψυχὴν κρατεῖσθαι ὑπὸ κέρδους, ὀργῆς, ἡδονῆς, λύπης.—'Απολείπεσθαι τινος.—'Επιδεῦεσθαι 121 τινος.—'Υστέρησε τῆς μάχης.—Παιδὸς ὕστερήσομαι.—Οὐκ ἀπολείπονται τῶν καιρῶν.—Τάχιστ' ἂν περιγένοιο τῆς τοῦ βασιλέως δυνάμεως.—Περίεσσι γυναικῶν εἰδὸς τε μέγεθος τε.—Κτύπον βροντῆς ὑπερβάλλοντα.—Πολλὸ διενεγκῶν ἀνθρώπων.

1 For "despotism^{dat}" read "despotism^{art}."

(116) Τενέδοιο ἴφι ἀνάσσεις.—Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν.—Στρατεύματος ἡγείται στρατηγός, πλωτήρων δὲ ὁ κυβερνήτης, τοῦ δὲ κόσμου Θεός, τῆς ψυχῆς δὲ νόος, τῆς δὲ περὶ τὸν βίον εὐδαιμοσύνης φρόνησις.—²Ὁ βασιλεὺς Μῆδων, βασίλευε τῶν σαυτοῦ, καὶ ἡμᾶς ἀνέχου ὄρων ἔρχοντας ὥνπερ ἔρχομεν.—Κλέαρχον τὸν ἐπιστατήσαντα τῶν τότε πραγμάτων.—Ὁ Περίανδρος ἐτυράννευε Κορίνθου.—Τῆσδε κοιρανεῖ χθονός.

122

Φίλιππος τῶν Ἰλλυριῶν ἐγκρατὴς γέγονε.—Κρατεῖν φόβου καὶ θυμοῦ.—Ἵππου ἐγκρατὴς εἶναι.—Τὰ μοχθηρὰ ἀνθρώπια πασῶν τῶν ἐπιθυμιῶν ἀκρατῇ ἐστὶ, κάπειτα ἔρωτα αἰτιῶνται· οἱ δὲ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, ἐπιθυμοῦντες χρυσίου καὶ ἵππων ἀγαθῶν καὶ γυναικῶν καλῶν, ὅμως ἀπάντων τούτων βράδιως δύνανται ἀπέχεσθαι.—(117) Ἦσσω ἡδονῶν.—Ἦσσω πόνου.—Μὴ φύῃ ὅς ἡμῶν καρτερὸς εἴη.—Ἦττα τοῦ πόματος.—Ἦτται ἡδονῶν ἢ λυπῶν.—Ἀκράτεια ἡδονῶν ἢ λυπῶν.—Ἀσκειν ἐγκράτειαν ῥίγους καὶ θάλπους καὶ πόνου.—Πότνια θηρῶν.—Πότνια δρυτᾶτων βελῶν.

Ἀνηκουστὲν τῶν πατρὸς λόγων οἶόν τε πῶς;—Νῦν οὖν ἐμοῦ πειθόμενοι γίνεσθε ἐλεύθεροι.—Οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Διὸς ἀγγελιῶν.

123

Δαφ παντὶ πόθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς θνήσκοντος· ἄξιος ἡμιθέων.—Ἐρδει πολλὰν ἄξια μόνος ὢν.—Πᾶς ὁ ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος.—(118) Νομίζετε αὐτοὺς ζημίας ἀξίους.—Τιμᾶται ὁ ἀνὴρ θανάτου.—Κολασθήτωσαν ἀξίως τῆς ἀδικίας.—Τῶν ἴσων τὸν τε κακὸν καὶ τὸν ἀγαθὸν ἀξιοῦσθαι.—Ὡνοῦνται τὰς γυναικας παρὰ τῶν γονέων χρημάτων μεγάλων.—Τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τὰ γὰρ οἱ Θεοί.—Πρὸς Τυδεΐδην Διομήδεα τεύχε' ἡμίβε, χρύσεια χαλκείων, ἐκατόμβυι' ἐννεαβοίων.—Τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ.—Πόσου ἂν πρίαίς; ἐγὼ κὰν τῆς ψυχῆς πρίαίμην.—Ἐλύσεν αὐτοὺς ἀποίωνν.—Τοὺς σταυροὺς κολυμβηταὶ δυνάμενοι ἐξέπριον μισθοῦ.—Μῆδ' ἀνταλλάξασθαι μηδεμίας χάριτος μῆδ' ὠφελείας τὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας εἵνοίαν.—Πολλῶν μόχθων ἦλθε χεῖρας εἰς ἐμάς.—Δόξα χρημάτων οὐκ ὠνητή.—Ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι.—Ἵπὲρ ἄλλον μηδένος τὸ ζῆν ἀντικαταλλάξάμενος, ὕπὲρ δὲ τοῦ τυχεῖν καλῆς δόξης ἀποθνήσκειν ἐν τοῖς πολέμοις ἐθέλων.—(119) Πότερόν ἐστιν ἐπιστήμη ἢ ἀρετὴ· ἢ ἀλλοῖον ἐπιστήμης.—Δοκεῖ μοι διαφέρειν ἀνὴρ τῶν ἄλλων ζῶν.—Οὐκ ἔσθ' ὅδ' ἄλλος ἀντὶ σοῦ παιδὸς, γέρον.—Ἀποδιδόντες ποιεῖτε ὅσια, καὶ μὴ ἀποδιδόντες τὰ ἐναντία τούτων.

124

Δαναῶν κεχολωμένος ὅσοι ὤλοιτο.—Ἀλγεῖν τύχης.—Πενθικῶς ἔχουσιν τοῦ ἀδελφοῦ τεθνηκότος.—Ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.—Οὐκ ἄγασαι τούτους τῆς ἀνδρείας καὶ εὐχερείας;—Σφέας ἐγὼ τιμωρήσομαι τῆς ἐνθάδε ἀφίξιος.—Τῇ ἡμετέρᾳ πόλει τῆς γῆς τῆς ὑπ' Ὠρωπίων δεδομένης φθοροῦσιν.—Ἀρχῆς ἧς ἔχομεν τοῖς Ἕλλησιν ἐπιφθύνως διακείσθαι.—Μὴ ἐμοὶ φθορῆς εὐγμάτων, ἄναξ.—Οὐ μεγαίρω τυυδὲ σοὶ δωρήματος.—(120) Ὁ Κύρος τοῦ πάθους ἄκτειρεν αὐτόν.—Αἰτιῶσθαι ἀλλήλους τοῦ γεγεννημένου.—Διώξομαί σε δειλίας.—Ἐπαιτιασάμενός με φόνου.—Ἐγράψατό με τούτων αὐτῶν ἕνεκα.—Φεύγειν ἐπ' αἰτία φόνου.—Ξάνθῃσι πόνους θανάτου ἀγαγὰν ὑπὸ τὸν δῆμον Μιλτιάδεα.—Θανάτου οὗτοι κρίνουσι.—Θανάτου δίκην κρίνεσθαι.

126

Τὸ περιχαρὲς τῆς νίκης.—Ὀδύνη Ἡρακλέους θείου.—Μελεδήματα πατρὸς.—Οἱ ἐγὼ, θανάτου τοῦ σοῦ μελέα.—Ὡ σχετλία τόλμης.—Ἀπολλοὺν ἀποτρόπαιε, τοῦ χασμήματος.—Ὡ Ζεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.—Φεῦ τοῦ ἀνδρός.—Αἰ αἰ τοῦ σκληροῦ δαίμονος.—Ὡ μοι τοῦ πώγωνος.—Οἱμοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν.—Ὁδὲ Περσικοῦ στρατεύματος τοῦδε.—Ὡ μοι ἐμῆς ἄτης.—(121) Ἰώ μοι τύχης.—Οἱμοι παρανοίας.

¹ Read "dexterity" for "agility" in the text.

Λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἡδὲ Θεόμιστος.—Ἰκετεύω σε τῶνδε γονάτων καὶ σοῦ γενείου δεξιᾶς τε σῆς.—Ταύτης ἱκνοῦμαι σε.—Σοὶ λιτὰς ἔχων, ὦ πάτερ, αὐτὸς τ' ἐμαντοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν.—Οἶμαι πατέρα τὸν ἐμὸν πολλὰς γενείου τοῦδ' ἂν ἐκτείνειν λιτὰς.

Ἀρχετε, Μοῦσαι φίλαι, βουκολικῆς ἀοιδῆς.—Ἡ μεγάλων ἀχέων ὑπῆρξεν, ὅτ' Ἰδαίαν ἐς νάπην ἦλθ' ὁ τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γόνος.—Λακεδαιμόνιοι ἔγνωσαν σάξαι τὴν πόλιν διὰ τὰς ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ἀρετὰς οἱ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας πάσῃ τῇ Ἑλλάδι.

(122) Εἰς τούτων.—Τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐστὶν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δ' οὐκ ἐφ' ἡμῖν.—Σικυωνίων τοὺς προσμύξαντας ἐκράτησαν.—Οἱ καταφυγόντες αὐτῶν ἐς Μυκάλην διεφθάρησαν.—Πολλοὺς χαίροντας τῶν ἐδεσμάτων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων τοῖς καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν βλάπτουσιν.—Ὁ φιλεῖ ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῖς εὖ πράσσουσι προσπίπτειν, πρῶτον μὲν ζῆλος, ἀπὸ ζήλου δὲ φθόνος.—Τῷ νοσοῦντι τειχέων.—Πλείστους Ἑλλήνων ὤλεσε.—Ολίγοι ἀπὸ πολλῶν ἀπενόστησαν ἐπ' οἴκου.—Ολίγοι ἐκ πολλῶν ἐσώθησαν.—Οἱ ἀγαθοὶ τῶν ἀνδρῶν.—Οἱ χρηστοὶ τῶν ἀνθρώπων.—Οἱ πάντες τῶν στρατιωτῶν.—Οἱ τοῦ δήμου.—Ὁ ἥμισυς τοῦ χρόνου.—Ἡ πολλὴ τῆς χώρας.—Κατὰ τοῦτο τοῦ ὄρεος ἐφύλασσαν Φωκῆων χίλιοι ὀπλῖται.—(123) Εἰς τοσοῦτον εἰσὶ τόλμης ἀφιγμένοι.—Μετὰ τὴν μάχην οἱ ὕστερον ἐλήφθησαν τῶν πολεμίων ταῦτ' ἡγγελλον.—Οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος.—Διελόντες τοῦ τείχους ἢ προσέπιπτε τὸ χῶμα, εἰσεφόρουσαν τὴν γῆν.—Τοῖς Ἀθηναίοις οὐκ ἔσσεσθαι ἐν στενοχωρίᾳ οὔτε περίπλουν οὔτε διέκπλουν, ὥπερ τῆς τέχνης μάλιστα ἐπίσταντον.—Πλοῖα κατέλιπον ἐν Κορήσσῃ τῆς Ἐφεσίας.—Ὁ στρατὸς τῶν Πελοποννησίων ἀφίκετο τῆς Ἀττικῆς ἐς Οἰνύην.—Ἀπέθανε τῶν στρατηγῶν Ἐτησίλειος.—Τροχὸς τῶν κεραμεικῶν.—Τῶν στρογγύλων ληκύθους.—Λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν.—Ἦθελε τῶν μενόντων εἶναι.—Βουλῆς ὢν.—Οἶσθα ὅτι τὸν θάνατον ἡγούντας πάντες οἱ ἄλλοι τῶν μερίστων κακῶν εἶναι.—Ἀδράστου ἔγχευε θυγατέρων.—(124) Ἡ τῶν τοιχωρῶν ἦσθα.—Ἦν καὶ ὁ Σωκράτης τῶν ἀμφὶ Μίλητον στρατευομένων.—Ὡς ἐγὼ φημι ἕνα καὶ Ἀρχέλαον ἔσσεσθαι.—Τῶν χρηστῶν τις, ὥς ἔοικας, εἰ.—Ὡς εἰς ἐγὼ φανήσομαι γεγεννημένος.—Εὐρήσεις ἐν πᾶσιν ἔργοις τοὺς μὲν εὐδοκιοῦντας καὶ θαυμάζομένους ἐκ τῶν μάλιστα ἐπισταμένων ὄντας, τοὺς δὲ κακοδοξοῦντας καὶ καταφρονουμένους ἐκ τῶν ἀμαθεστάτων.—Λαβὼν ἐξήκοντα ναὺς ἀπὸ τῶν ἐφορμουςῶν.—Ἔστι τῶν αἰσυχρῶν.—Ἔστιν ἐν τῶν αἰσυχρῶν.—Τῶν φαύλων ἔν τι εἶη ἐν ἡμῖν.—Μέλλων τῶν Ἀθήναζε πεφευγόντων Θηβαίων.—Χρυσάντας εἰς τῶν δημοτίμων.

Πελοποννήσιοι καὶ ξύμμαχοι τὰ δύο μέρη ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀττικὴν.—Οἰκταὶ αἱ μὲν πολλαὶ ἐπεπτακέσαν, ὀλίγαι δὲ περιῆσαν.—Οἱ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει, τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθалаμώτερον ὕψι.—(125) Συναῖσιν τοὺς πρὸ αὐτῶν τετυραυνηκότας τοὺς μὲν ὑπὸ γονέων ἀνηρημένους, τοὺς δὲ ὑπὸ παίδων, τοὺς δὲ ὑπ' ἀδελφῶν, τοὺς δὲ ὑπὸ γυναικῶν.—Τρῶας τρόμος ὑπῆλθον ἐκαστον.

Πατὴρ ἐμὸς ἄλλοθι γαίης ζῶει ἢ τέθνηκε.—Πόθι φρενὸς ἐμῆς γέγραπται;—Οὐχ ὅσον τάχος νήσων ἐρήμων αὐτὸν ἐκβαλεῖτέ ποι;—Ἐνταῦθα λόγου.—Ἀγαλμα δαίμονος ἔθρυσσε τῆς πόλιος ὕπου ἢν ἐπιτηδεώτατον.—Οὐχ ὕρξ ἵν' εἰ κακοῦ.—Ὅψ' ἐτῆς ἡμέρας.—Πηνίκα τῆς ἡμέρας;

Ἐπασσεν ἁλός.—Ὀπτήσαι κρεῶν.—(126) Τῆς γῆς ἔτεμον.—Οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν τῶνδε.—Ἐγὼ οἶδα τῶν ἐμῶν ἡλικιωτῶν καὶ ὀλίγῃ πρεσβυτέρων εἰ....—Σῶν μοι σύμπεμπ' ὀπαδῶν.—Παροῖζας τῆς θύρας.—Τφίταιαι ὀργῆς.—Ἀνίεναι τῆς ἐφόδου.

32 Οὐχ οἱ μετέχω θράσεος.—Τῆς ἀνδρίας καὶ τῶν ἄλλων τῶν εὐδοκιοῦντων ἑάρων καὶ τῶν κακῶν ἀνδρῶν πολλοὺς μετέχοντας, τὴν δὲ σωφροσύνην καὶ τὴν δικαιοσύνην ἴδια κτήματα τῶν καλῶν ἀγαθῶν ὕστα.—³Ἡ καὶ σὺ, Πυλάδῃ, τοῦδε κοινανεὶς φόνου;—Ἐλλήφομαί σοι τοῦδε κινδύνου.—Ἐύλαβε μόχθων.—⁴Ἀγαθὴ συλλήπτρια τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων, βεβαία δὲ τῶν ἐν πολέμῳ σίμματος ἔργων.—Μοῖραν τιμῶν μετέχοντες.—Μεθέξειν τάφου μέρος.—Οἱ τῶν κινδύνων πλείστον μέρος μελέξουσιν.—⁵Ὡν μὴδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστιν.—(127) Μέτεστιν ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος.—Οὐκ ᾔετο προσήκειν οὐδένι ἀρχῆς ὅστις μὴ βελτίων εἴη τῶν ἀρχομένων.—⁶Ἡμῖν προσήκει οὔτε πλησμονῆς οὔτε μέθης.—Δοκεῖς μοι λέγειν ὥς ἀνδρὶ ἦττονι τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν οὐδεμίας ἀρετῆς προσήκει.—⁷Εἰσικας βαρέως φέρειν τι χρὴ τοῦ βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις.—Θάλλπους καὶ ψύχους καὶ σίτων καὶ ποτῶν καὶ ὕπνου καὶ τοῖς δούλοις ἀνάγκη μεταδιδόναι· πολεμικῆς δ' ἐπιστήμης καὶ μελέτης παντ' ἀπᾶσιν οὐ μεταδοτέον τοῖς τοῖς.—Τῆς βασιλείας μεταιτοῦντες.—Τούτων μεταίτε μέρος.—Λογισμὸν ᾧ πολλὰ μηχανώμεθα δι' ὧν ἀπολαύομεν τῶν ἀγαθῶν καὶ τὰ κακὰ ἀλεξόμεθα.—Οὐκ ἂν ἐλάχιστον μέρος ἀπελαύσαμεν αὐτῆς.—⁸Ἀπολαύω τοῦτο ἀγαθὸν· ἐκ τῶν κινδύνων.—Πολλάκι ξυμπᾶσα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα.—(128) Ἐγώ, οὕτως ὑναίμην τῶν τέκνων, μισῶ τὸν ἀνδρ' ἐκείνον.—Πυτοῦ ἐγένεσας.—Πένθους γείνομαι πικροῦ.—Πάντ' ἄσθεν θέρεος, ἄσδε δ' ὀπάρης.—Ταδὶ μεῖζονων καὶ πλείονων πραγμάτων μοι δοκεῖ ὄζειν.—Τῆς κεφαλῆς ὄζει μύρου.—Τῶν ἱματίων ὄζει δεισιότητος.—Οὐ ἀπὸ στόματος ὄζει ἴων ὁσμὴ θεσπεσίας.—⁹Ὄζει δὲ ἀπ' αὐτῆς ὥπαι ἴων.—Πόθεν μύραν τοσούτων πνέεις;—Οὐ μόνον αὕτη πνέει, ἀλλὰ καὶ αὕτης τοὺς ὁσμῃσμένους πνεῖν πεποιήκει τρέφου.—Πόθεν βροτοῦ με προσέβαλε;

“Ὡς κεν Ἀχιλλεὺς δῶρων ἐκ Πριάμου λάχῃ, καὶ Ἐκτορα ἀπολύσῃ.—Τὸ εὐτυχές, αἱ ἂν τῆς εὐπρεπεστάτης λάχῃσιν, ὥσπερ οἶδε μὲν νῦν, τελευτήσῃ.—Ἐράτα αὐτοῖς, ὑποίων τινῶν ἡμῶν ἔτυχον.—(129) Ὅφρα πυρός με Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχῃσι θανόντα.—Κέκυθεν, οὔτε τάφου ἀντιάσας, οὔτε γάων παρ' ἡμῶν.—Ἐσθλοῦ ἔκυσσα δαίμονες.—Οὗτοι κληρονομοῦσι τῆς ὑμετέρας δόξης καὶ τῶν ὑμετέρων ἀγαθῶν.

35 Λάβεσθε τούτου.—Τῆς γυναικὸς μικρὸς ὁ καιρὸς· καὶ τοῦτου μὴ ἐπιλάβηται, οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην.—Μόνος ἐπελάβετο τοῦ περὶ τῆς ἀποτομῆς τῶν χειρῶν ψηφίσματος.—¹Ἐως ἐστὶ καιρὸς, ἀντιλάβεσθε τῶν πραγμάτων.—Θαυμαστὸς μου λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται.—²Ἦν σωφρονῶμεν, ἐξόμεθα αὐτοῦ.—Κισσὸς δρυὸς ὕψους, τῇσδ' ἐξομαι.—Τῆς γνώμης τῆς αὐτῆς ἔχομαι.—Λίμην ἔχεταί τοῦ σήματος μεγάλη.—Τῆς σωτηρίας ἔχεσθαι.—³Ἦσπερ μὴ ἄπτεσθαι αὐτῶν παρὰ τὸ δίκαιον.—Γενεῖον τοῦδε θιγγάνων χειρὶ.—Λαμβάνεται μου ἐκ τῆς οὐρᾶς.—(130) Ἐλάβοιτο τῆς ζωῆς τὸν Ὀρέντην.—⁴Ἀξέει οὐχ ἐκούσαν ἀρπάσας;—Δηλαδὴ ξυμθῆς ἐθείρας.—Πέλειαυ δειν ποδὶς.

36 Τῇσδ' ἐκῆσθα παιδὸς οὐ μεθήσμαι.—Ἐκέλευσε τούτου μὴ μεθίσθαι μ' ἔτι.—Ἀφίεται τοῦ δόρατος.—Παρακελεύομαι σοι μὴ ἀφίεσθαι Λάχνητος, μὴδὲ Νικίου.—Προϊεμένους συμμαχῶν.—Ἀκοντίζων τὸν σῖν, τοῦ μὲν ἁμαρτάνει, τυγχάνει δὲ τοῦ Κροίσου παιδός.—⁵Ἦν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτα.

⁶Ἐχθιστός μοι εἰς βασιλέων.—Τὴν εὐειδεστάτην ἐκ πασῶν.—(131) Ἐκτορὸς ἦδε γυνή, ὅς ὀριστεύεσκε Τρώων ἱπποδάμων.—Τὸ τῇσδε γᾶμ' ἐκαλλιστεύετο πασῶν γυναικῶν;—Δῶρ, ἃ καλλιστεύεται τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποις.—⁷Ἡ πάντων διαπρέπεις ἀψυχία.—Ὁ χρυσὸς διαπρέπει μέγανυρος ἑξοχα πλού-

¹ Read “a 1 with ἂν,” not “a 1 m” &c.

² Here we have the accus. instead of the genitive.

37 του.—Οἶδε διαπρεπεῖς εὐψυχία θνητῶν ἔφυσαν.—Δύο ἄνδρες ἔξοχοι ἄλλων.—
Ἐμὲ ἔξοχα πάντων ἐξήτει.—Τῆς Ἀκτορος ἐξόχως ἐτίμησεν ἐπόικων.

Ἄπαντα τὰ τῶν οἰκούντων τὴν πόλιν οἰκεῖα τῶν καλῶς βασιλευόντων
ἐστί.—Ἰροὺς τούτους τοῦ Νείλου φᾶσί.—Τοῦτο τὸ πεδίον ἦν μὲν κοτε
Χορασμίω, ἐπεὶ τε δὲ Πέρσαι ἔχουσι τὸ κράτος, ἐστί τοῦ Βασιλῆος.—Ἐαυτοῦ
εἶναι.—(132) Οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφομαι.—Οὔτε ἀεὶ τῶν ἐπι-
τιθεμένων.—Ἔστι τοῦ λέγοντος, ἦν φόβους λέγει.—Μήτε συγγνώμης, μήτ'
ἄλλου μηδενός εἰσιν, ἀλλ' ἡ τοῦ πλείονος.

Πολλῆς ἐνόας ἐστὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.—Τοῦτο πολλοῦ πόνου ἐστί.—Ἔστιν 138
ὁ πόλεμος οὐχ ὕπλων τὸ πλεόν ἀλλὰ δαπάνης.—Ἔστι τοῦ καλῶς πολεμεῖν
τὸ θέλειν καὶ τὸ αἰσχύνεσθαι.—Τὸ αἰνιγμ' οὐχὶ τοῦπιόντος ἦν ἀνδρὸς
δειπεῖν.—Πολλὴ οὔσα ἡ στρατιὰ οὐ πάσης ἔσται πόλεως ὑποδέξασθαι.—
Στρατηλάτου χρηστοῦ τὰ κρεῖσσω μὴδὲ τὰνδεᾶ λέγειν ἐστί.—Ἀπόστασις
τῶν βίαιόν τι πασχόντων ἐστίν.—Οὐ τοῦτο παντάπασι κακοδαίμονωντός
ἐστί;—(133) Τῶν ἀρχόντων ἔργον ἐστὶ τοὺς ἀρχομένους ποιεῖν εὐδαιμονεσ-
τάτους.—Τὰ τοιαῦτα ἔργα οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρὸς νενόμικα γενέσθαι.—Πρὸς
γυναικὸς αἰρεσθαι κέαρ.—Εἶναι ἑτῶν τριάκοντα.—Οὔτε λόγου πρὸς βασι-
λέως.—Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι.

139 Οὐκ ἄγαμαι τοῦτ' ἀριστεός.—Μᾶλλον τὰδ' αὐτοῦ ἄγαμαι, ὅτι...—Οἶσθ',
ὦ Θεόδωρε, ὃ θαυμάζω τοῦ ἐταίρου σου.—Ἐγὼ τοῦτο ἐπαινῶ Ἀγησιλάου.—
Ὁ μέμφονται μάλιστα ὑμῶν.—Καταμαθεῖν Κίρου δοκοῦμεν, ὥς...—Θαυμάζω
τῶν ταύτην τὴν γνώμην ἔχόντων, ὅπως οὐ καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν βέμην
κακῶς λέγουσιν.—(134) Καὶ νῆ τὴν Ἥραν ἄγαμαι σοῦ ὅτι μοι δοκεῖς καθ'
ὑσὸν οἷός τ' εἶ βοηθεῖν.—Σοῦ πάλα θαυμάζω, αἰσθανόμενος ὥς ἡδέως καθεύ-
δεις.—Τίς οὐκ ἐν ἀγάσαιο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς;

140 Ὁ Ἀρμένιος, ὥς ἤκουσε τοῦ ἀγγέλου τὰ παρὰ τοῦ Κίρου, ἐξεπλάγη.—
Ὡς γενέσθαι τῶν ἱρέων τοῦ Ἡφαίστου ἐν Μέμφι ἤκουον.—Ὡ παῖδες, αὐτοὶ
τὰδ' εἰσηκούσατε πατρὸς λέγοντος.—Ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δοῦλῶν
κακά;—Κλύοντες αἰσχίστους λόγους τοῦδ' ὑπ' ἀνδρός.—Πέμπει δεῦρο ἄνδρα
πευσόμενον τοῦ ἐξηγητοῦ, ὃ τι χρὴ ποιεῖν.—Παρὰ τῶν ἐξηγητῶν πυθέσθαι,
τί χρὴ ποιεῖν.—Ἐπειδὴ ἀφ' ἀπάντων ἤκουσαν γνώμην.—Μαθόντες ἐχθρῶν
μηχανὰς κατασκοποῦ βουλευσόμεσθα.—(135) Σοφὸν τι χρῆμα τοῦ διδά-
ξαντος βροτοὺς λόγους ἀκούειν τῶν ἐναντίων πάρα.—Ἐμοὶ αἰσχιστον, κλύειν
ἀνδρὸς ματαίου, φλαυρ' ἔπη μυθουμένου.—Ἀκροάσομαι τοῦ τε κατηγόρου καὶ
τοῦ ἀπολογουμένου ὁμοίως ἀμφοῖν.—Καὶ κωφοῦ συνίημι καὶ οὐ φωνούντος
ἀκούω.—Ἀκούσας σοῦ τε τῆςδὲ τε.—Τί μαρτύρων ἄλλων ἀκούειν δεῖ ἡμᾶς;
141 —Ἐμῆς γνώμης ἕκουσον.—Ὡς εἰκότως ἀποδέχονται οἱ σοὶ πολῖται καὶ
χαλκίως καὶ σκυτοτόμον συμβουλευόντος τὰ πολιτικά, ἀποδέδεικται.

Πατρὸς λέγεται Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου, μητρὸς δὲ ὁμολογεῖται Μαν-
δάνης γενέσθαι.—Χαρακτήρ ἐπίσημος ἐν βροτοῖς ἐσθλῶν γενέσθαι.—Πατρὸς
ἐκ ταῦτοῦ γεγώς.—Οὔτε τῆς νεοζύγου νύμφης τεκνώσει παῖδα.

Πότερα χαλκοῦ ποιοῦνται τὰ ἀγάλματα, ἢ λίθου.—(136) Ἐστρωμένη
ἐστὶν ἡ ὁδὸς λίθου.—Φοινίκος αἱ θύραι πεποιημένα.—Στέφανος ποίας.—
Σχεδία διφθερῶν.—Ἐκ μυρίκης πεποιημένη θύρα.—Ἐμάτα ἀπὸ ξύλων πεποι-
ημένα.—Λευκῆς χιόνος πτέρυξ.

Ἥρας ἀλατεῖαι.—ἵνα πόλις κακῶν ἀνάτος τῇσδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός.— 142
Ὀνειράτ' ἀγγέλλουσα τὰγαμέμνονος.—Πένθος δαιμόνων.

Ἀποπηδῶν ἄρματος.—Ἐξέρχεσθαι οἰκίας.—Ἐκπλεῦσαι χθονός.—(137)

Ἐξέπεμψά σε χθονός.—Μήτηρ νιν ἐξέσωσεν Αἰγίσθου χερός.—Τῇσδ' ἀποστελῶ χθονός.—Τῶν ἄλλων μαρίαν κατηγορεῖ.—Ἀδικία πολλή κατηγορεῖτο αὐτοῦ.—Πολλήν μου κατέγνωνκας ἀτυχίαν.—Ὅρῳ ὑμᾶς, ὅταν του καταγνῶτε ἱεροσυλίαν ἢ κλοπὴν, οὐ πρὸς τὸ μέγεθος ὧν ἂν λάβωσι τὴν τιμωρίαν ποιούμενους, ἀλλ' ὁμοίως ἀπάντων θάνατον κατακρίνοντας.—Καταψηφίζεσθαί τινος δειλίαν.—Κατεχειροτόνησαν τῶν ἀνδρῶν ἄκριτον θάνατον.—Πᾶσαν βλασφημίαν τῶν ἱερῶν καταχέουσι.—Φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν.—(138) Τοσάδε τοῦ ζῆν κατεῖπεν.—Ἐφασαν κατερεῖν αὐτοῦ τῷ πάπῳ.—Καταφρονησάντες τῶν Ἀθηναίων ἀδυνασίαν.—Εἰσὶ τινες οἱ τῶν τοιούτων καταγελάσωι.—Ὡς ἡδὺ τῶν καθεστῶτων νόμων ὑπερφρονεῖν δύνασθαι!—Μανία περιφανὴς ὑπερορᾷ τῆς τοσαύτης ἀρχῆς.—Μηδεὶς σου περιφρονεῖτω.

Ἐπεὶ ἐξήλθον τὴν Περσίδα χῳραν.—Ἐκβαίνειν τὰ τριάκοντα ἔτη.—Ἐκπλαγσάντες ἔξω τὸν Ἑλλάσποντον.—Τὸ θεῖον σ' ἀπεστράφη.—Μῆτ' ὀργῇς ὑπο ἀποτρέπου τάληθές.—Πιθεὶ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο.—Σφλ εἶδε ἅπασι τέκνα ἐκγενόμενα.—Χειμῶνες ἐκχωροῦσι θέρει.—(139) Ἐρκῶν ὑμᾶς ἐγκεκλεισμένους ἐβρύσατο.—Τί τοῦθ', ὃ οὐ νεὼς τῆς ἐμῆς ἐνι;—Τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων.—Οὐ, μὰ τὴν Δῆμητρ', ἐμοῦ ζῶντος ἐγχανοῦνται.—Ὡς ὄρᾳ ὅχου παραστείχοντα.

Ὅτῃ οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιίδα γαίαν, οὔτε Πύλου, οὔτ' Ἀργεος.—Τηλοῦ οἰκῷ τῶν ἀγρῶν.—Λαῖᾶς χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες οἰκοῦσι Χάλυβες.—Ἐσχάτης ὄρῳ πυρᾶς βόστρυχον τετμημένον.—Καπανέως δέμας καπνοῦται κλιμάκων.—Ποῦ;—Οὐ;—Ἐν Διός.—Ἐς πατρός ἀπονέεσθαι.—Εἰς Αἰδου.—(140) Ἐν Αἰδου.—Ἀἰδόσδε.—Εἰς διδασκάλου ἰέναι.

Ἐμοὶ θάνατος ἔσεται, ἢ ἡὼς, ἢ δέλις, ἢ μέσον ἡμαρ.—Ἀκρας νυκτός.—Τοῦ αὐτοῦ χειμῶνος.—Τῆς αὐτῆς ἡμέρας.—Νυκτός.—Θέρους.—Ἐκάκωσε τῶν προτέρων ἐτέων.—Ἦξει βαιοῦ χρόνου.—Ἐξ ἐτῶν ἁλoutos.—Πολλῶν ἐτῶν οὐδ' ἰδεῖν αὐτοῖς ἐξεγένετο τὴν αὐτῶν.—Πολλῶν ἐτῶν ἐνθάδε οὐκ ἐπιδεδῆμηκεν.—Ποίου χρόνου πεπύρθηται πόλις;—Τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας ἀπίτω.—Ἐντὸς τριάκονθ' ἡμερῶν.

Δὸς τόσσα μοι.—Χάρμα σοι φέρων μέγα.—Φίλος τινί.—(141) Ἐχθρός τινι.—Εὖνους τινί.—Ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα.—Χαλεπὸν πατρὶ καὶ μητρὶ παίδων στερηθῆναι.—Ἐνοχλεῖν τοῖς ἀκούουσιν.—Γυναικί αἰσχρὸν, μετ' ἀνδρῶν ἐστάναι νεανιῶν.—Ἡμῖν μηδὲν ἐμποδῶν γέννη.—Νῦν μοι τὸ γῆρας ἐμποδίζει.—Ὅμοιός τινι.—Πείθεσθαί τινι.—Φοῖβῳ λατρεύων.—Οὔτε πᾶσι πιστεύοντες, οὔτε πᾶσιν ἀπιστοῦντες.—Ὡ ξένε, τυράννοις ἐκποδῶν μεθίστασο.—Ἀπελθέτω τοῖς λόγοις ἐκποδῶν τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σὺν, ὃ μ' ἐκπλήττει λόγῳ.—Κρονίδης Ζεὺς μ' ἐδάμασεν Αἰακίδῃ Πηλεΐ.—(142) Ἐμὲ ὑπ' Ἰδομενεΐ Πουσεϊδῶν ἐδάμασε.

Ἔρωτες, ὑπὲρ ἄγαν ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν, οὐδ' ἀρετὴν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν.—Οὐκ ἐν ἡμετέρᾳ γνάμῃ λύρας ὥπασε Φοῖβος αἰοδῆν.

Τὰ πρὶν οὐ καλῶς παρήνεσάς μοι.—Σοὶ οὐ παραινῶ μεγάλα βούλεσθαι κακά;—Μέλλομεν σοὶ συμβουλευεῖν ὧν χρὴ τοὺς νεωτέρους ὀρέγεσθαι.—Ὁ κῆρυξ ἐκέλευσε κηρύσσειν Ἀχαιοὺς.—(143) Ἐθέλει πᾶσι σημαίνειν.—Ἐθέλει πᾶσι σημαίνειν, πᾶσι δ' ἀνάσσειν.—Δαρὸν οὐκ ἄρξει θεοῖς.—Ζεὺς καὶ Ἀθήνη ἀνδράσι κρατοῦσι καὶ ἀθανάτοις θεοῖς.—Τρωσὶν ἡγεμόνεν Ἐκτωρ.—Μῆοσι ἡγησάσθην.—Ὡ Θήβαις εὐίπτοις ἄναξ.

Ἦνυσεν πατρί.—Ἄλλον οὔτιν' ἔγωγ' ἐσίδον μοῖρᾳ τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα θνητῶν.—Ὅρα μὴ φύλαξιν ἐντύχης.

Εἰρήνη ἐμοὶ ἀρέσκει.—Οὐχ ἀνδάνοντά μοι ποιεῖς.—Κροῖστος οὐκ ἀρεσκό-

μενος τῇ κρίσει, εἶπε πρὸς τὸν Καμβύσηα τάδε.—Τελῶμεν μῦθον, ὃ πᾶσιν ἥραρεν ἡμῖν.—(144) Ἀπηρέσκοντο αὐτοῦ τῷ βίῳ.

Ταῦτα πράττων, ἃ τοῖς ἄλλοις ἂν πράττουσιν ἐπιτιμῶν.—Οἷδ' ὅτι οὐδ' ἂν τοῦτό μοι ἐμέμφου.—Οὐ τοῖς ἄρχειν βουλομένοις μέμφομαι, ἀλλὰ τοῖς ἱπακοῦν ἐτοιμοτέροις οὖσιν.—Μάλιστα Λακεδαιμονίοις ἐγκαλοῦσιν, ἔπειτα καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς μετέχουσι τῆς εἰρήνης.—'Ὡδὶ κεχρηνῶς λοιδορεῖται τῷ Διῖ.

Τρωπὶ βούλεται ἀρήγειν.—Βοηθεῖν τοῖς ἡδικημένοις.—'Ὡς τοῖς θανοῦσι πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ!—Λυμαινομένη τῷ νεκρῷ, ἐπέλεγε τάδε.—Σὲ ἐγὼ, κατὰπερ ἠπέλησα, αἵματος κορέσω.—'Ἦν λυμαινόμενοι Πέρσαι ἐδόκουν Ἀμασιν λυμαίνεσθαι.—(145) Οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσι πλέον.

Δεῖ σοι τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως, τί ἐστὶν ἀρετὴ ;—Σοὶ παίδων τί δεῖ ;—Νῦν σοι ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη.

Πᾶσι κοινὸν τόδε.—Τί ἐστὶ Φοῖβῳ σοὶ τε κοινὸν ἐν μέσῳ ;—'Ἡμῖν καὶ τῷδ' οὐδὲν ἐστὶν ἐν μέσῳ.—Τίς κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινῶνία ;—Ἐφασαν σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοις εἶναι οὐδὲν πρᾶγμα.—Τί σοὶ καὶ ἐμοὶ ;—Κακοῖς ἐκοινῶνησεν.—Τὸ ἐπὶ πᾶσι κοινόν.

Ἑλένη ὅμοιον σῶμ' ἔχουσα.—(146) Κόνις ἴσα καπνῷ.—'Ἐν παθήμασιν ἑδελφοῖς ἂν τοῖς γενομένοις Θησεῖ.—Τὰδ' οὐ ξυνφθὰ τοῖς ἐξηγγελμένοις.—Μῦς ἐν γῇ γίνεται, καρπὸν τὸν αὐτὸν ἀνθρώπῳ σιτούμενος.—Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦ κρατήρος τῇ ἀρπαγῇ.—'Ἐν τῷ αὐτῷ κινδύνῳ τοῖς φαυλοτάτοις.—'Ὅς ἐμοὶ μίας ἐγένετ' ἐκ μητέρος.—Τυραννεύσαντα ἴσα ἔτεα Κλεάνδρῳ.—Οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοὶ ;—Λόγους τῷ σφῷ κατακτείνοντι τοιούτους.—Μέθην καὶ ὕπνον ὁμοίως ἐνέδρα φυλάττομαι.—'Ἰσὺν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.—Φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί.—'Ὡς αὐτῶς ταῖς κυσὶ οἱ ἰχθυεὶς θάπτονται.—Ταῦτα πολλοὶ ξυνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί.—'Ομόγλωσσός τι.—'Ομώνυμός τι.—'Ομότροφός τι.—'Ομορός τι.—'Ομολογεῖν τι.—'Ομι- 153 λεῖν τι.—(147) Ὡς πρέπει μητρὶ μακαρία.—'Αρυόττοντα τοῖς φάρμακον πεπωκόσι.—'Απουσία εἶπας εἰκότως ἐμῇ.—'Εκτορι ἐπήνησαν κακὰ μητιῶντι.

Μενέλαος, ᾧ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν.—Οὐκ ἔων ἐπιψηφίζειν ἄπολι ἀνδρὶ.—Εἰ τιμωρήσῃς Πατρόκλῳ τῷ ἐταίρῳ τὸν φόνον.—Τέκεσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ.—Εἴργειν μητρὶ πολέμιον δόρυ.—'Ορχησάμενοι θεοῖς, εὐλαβώμεθα τὸ 154 λοιπὸν μὴ ἑξαμαρτάνειν ἔτι.—Ταῖς παρθένοις ταύταις κείρονται καὶ αἱ κόραι καὶ οἱ παῖδες τῶν Δηλίων.—(148) Σὺ μοι ἐσσί πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.—Τέλλῳ παῖδες ἦσαν καλοὶ καγαθοί.—Οὐκ ἔστι παισὶ κάλλιον γέρας, ἢ πατρὸς ἀγαθοῦ πεφυκέναι.—Οὐδὲν οὕτως ἡμέτερόν ἐστιν, ἢ ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς.—Μὴ ὑμᾶς ἡ Νικίῳ τῶν λόγων ἀπραγμοσύνη καὶ διάστασις τοῖς νέοις ἐς τοὺς πρεσβυτέρους ἀποστρέψῃ.—Χερσὶν πόνος.—Σφῶν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος, ἐγὰρ δ' ἄτολμός ἐμὶ συγγενῇ θεὸν δῆσαι φάραγγι πρὸς δυσχεμερῶν.—Θεὸς ἐκσάξει με, τῷδε δ' οἴχομαι.—Δοκοῦσιν οἱ νόμοι ἄρχεσθαι οὐκ ἔνθεν, ὅθεν περ ταῖς πλείσταις πόλεσιν ἄρχονται.—'Ὡ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνῃ τέχνης ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ!—'Εγωγε λίσσομ' Ἀχιλλεῖ μεθέμεν χόλον.—'Εμοὶ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί.—Τῷ τὸν τοῦ φρονεῖν ἐλομένῳ βίον ταῦτον τὴν τῆς τῶν οὐδὲν ἀποκωλύει ζῆν.—(149) Μακρὰν, ὡς γέροντι, προὔσταλός ὁδόν.—Εἰ γενναῖος, ὡς ἰδόντι.—Χαλεπὴν, καὶ οὔ γε ἐμοί, παντάπασιν ἀπορον.—Σὲ ἐγὼ ἐτίμησα τοῖς φρονοῦσιν ἐγώ.—'Ὡς ἐμοί.—'Ὡς γ' ἐμοί.—'Ὡς γούν ἐμοὶ κρίναι.—'Ὡς ἐμῇ δόξῃ.—Τὸ ἔλασεν ἀποτομένῳ σῶμα οὐκ ἄγαν θερμὸν ἦν τὰ δὲ ἐντὸς ἐκαίετο.—Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον.—Ἐκ δεξιῶν ἱστάμενος τοῖς ἀριστεύουσιν.—'Αρξαμένῳ ἐκ μυχοῦ διεκπλῶσαι ἐς τὴν εὐρείαν θάλασσαν ἡμέραι ἀναισι-

μοῦνται τεσσαρῆκοντα.—Ἡμῖν ἔστιν ἐνιαυτὸς ἐνθάδε μένουσι.—Ἦν ἡμαρ ἤδη δεύτερον πλεοντί μοι.—Χρόνος τίς τῷ παιδί διαπεπραγμένω;—Ἡρακλεῖ ὅσα αὐτοὶ Αἰγυπτίῳ φασιν εἶναι ἔτα εἰς Ἀμασιν, δεδήλωται πρόσθε.—Ποθοῦντί μοι προϋπάνης.—(150) Χρόνῳ ἐν ὑστέρω μὲν, ἀσμένῃ δ' ἐμοί, ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς.—Γιγνώσκω ὅτι σφῶν ἐλδομένοις ἰκάνω οἷσις δμῶν.—Ἡδομένοις ἡμῖν οἱ λόγοι γεγόνασι, καὶ ἐτοῖμοί εἰμεν ποιεῖν ταῦτα.—Τῷ Νικίᾳ προσδεχομένῳ ἦν τὰ περὶ τῶν Ἑγεσταίων.—Εἶπον οὐκ ἂν σφίσι βουλομένοις εἶναι διὰ τῆς γῆς σφῶν τὸν στρατὸν ἰέναι.—Εἰ αὐτῷ σοι βουλομένῳ ἔστιν ἀποκρίνεσθαι.—Εἰποῦ μοι πρὸς βασιλῆα, ὡς ἐγὼ τὰδε λέγω.—Εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἀγαθοῦ Ἰλίουῆος πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ γοήμεναι ἐν μεγάροις.—Ω τέκνον, ἡ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος;—Ἵνα μὴ διασπασθεῖται αὐτοῖς ἡ τάξις.—Τοῦ σοῦ πατρὸς ἤκουον ὅτι ἡ Ἰλίας κάλλιον εἴη ποίημα τῷ Ὀμήρῳ ἢ ἡ Ὀδύσσεια.—(151) Τί ἡμῖν τοῦνομ' ἔσεται τῇ πόλει;—Μή σοι ἐμποδῶν εἴην ἐρωτῶν τῇ ἐπιδείξει.—Τόδε γέ μοι δοκεῖ εὖ λέγεσθαι, τὸ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι.—Ἡ πατρώα ὑμῖν οἰκία.—Ἡ ἰθεὶα τῶν ὀδῶν τῷ Νείλῳ ἔστιν ἥδε.—Βασίλειον εἶχε τῷ σατράπῃ.—Ἐπεὶ δὲ αὐτοῖς οἱ βάρβαροι ἐκ τῆς χώρας ἀπῆλθον.—Σφὶν ἄπασεν Ζεὺς γένει.—Μαρτυρεῖ μοι τῇ γνώμῃ.—Οὐκέτι σοι τέκνα λεύσσει φάος.—(152) Μή τί οἱ κρεμάνον τῷ παιδί ἐμπέσῃ.—Χρεῶν ὑμᾶς τὴν ἀξίωσιν μὴ ἀφανίζειν.—Ὁ Περικλῆς ἐπειράτο τοὺς Ἀθηναίους τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν.

Αἱ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.—Εὐχοντο θεοῖς.—Λαοὶ ἠρήσαντο θεοῖς ἰδὲ χεῖρας ἀνέσχον.—Μήτηρ σε πολλάκις θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν.—Προσευξάμενοι θεοῖς καὶ ἥωσι.—Τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν ὡς ἀναβλέπει σὴ πατρίς.—Πνὺς ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ ὅς μοι ἀνέστη.—(153) Ἐκρεμάσθην αἰόλα νέκυσι ἐπὶ πορείᾳ.—Δίνον ἡλακάτῃ δακτύλοις ἔλισσεν, νήματα δ' ἔτετο πέδῳ.—Ἐς Σάϊν ἐπεὰν συλλεχθῶσι τῇσι θυσίῃσι.—Ἵποστῆται Πέρσαις Ἀθηναῖοι τολμήσαντες ἐνίκησαν αὐτούς.—Πόλιν μεγάλην οἰκοῦντας χρέων καὶ ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ἐθέλειν ὑφίστασθαι, καὶ τὴν ἀξίωσιν μὴ ἀφανίζειν.

Διπλοῦν αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.—Ἐπεξίων τοῖς Ἀθηναίοις.—(154) Διπλὸν σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες μένομεν ἐν μεγάροις.—Πράξεσι ταῖς αὐταῖς ἐπεχείρησαν.—Ἐπελήλυθέ μοι τὸ παρρησιάσασθαι.—Τοῖς θανοῦσί τοι φιλοῦσιν ἐπεγγελάν.—Προσέχων τὸν νοῦν πράγμασι.—Προσβάλλειν τῷ τείχει.—Ἰπρογγελάν τι.—Προσφύγοντο τῷ Ξέρξῃ, ἔχοντες Ὀνομάκριτον, ἄνδρα Ἀθηναῖον, χρησμολόγον καὶ διαθέτην χρησμῶν τῶν Μουσαίων.—Κατὰ φύσιν τε καὶ ὁρῶς ἀνθρώπῳ προσφέρεσθαι.—Ἐς τοῦ Ἡφαίστου τὸ ἶρὸν ἦλθε, καὶ πολλὰ τῷ γάλατι κατεγέλασε.

Εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλοῖον ἔρις κακῇ.—Ἐπειδὴν τις ἐγγὺς ἦ τοῦ αἵεσθαι | τελευτήσῃ, εἰσέρχεται αὐτῷ δέος καὶ φροντὶς περὶ ὧν ἐμπροσθεν οὐκ εἰτήρει.—(155) Ἰκτιμος τῶν Ἑλλήνων ἤρχεν τότε, καὶ βασιλεύε. Τῶν Ἑλλήνων; Καὶ κατέδειξεν πρῶτος οὗτος βασιλεύων προκυλινδεῖσθαι τοῖς ἰκτινοῖς.

Ἐντορῶν τῷ προσάπῳ τὸ θαρρῶλεον.—Ποῖμαις ὁρείαις ἐπεσπάτουν.—Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ.—Γέραις ἀμφέβαλε τεαῖς κύμαις.—Πλείοσι καὶ μείζοσι κακοῖς περιέπεσον.—Περιβάλλειν ταῖς μεγίσταις συμφοραῖς.—Ἀδύξια τὸ πλεόν ἢ ἔπαινος οὐκ εἰκότως περιέστη.—Σῶν μοι σύμπεμπ' ὑπᾶδων.—Τῇ Ἑλλάδι πενία αἰεὶ σύντροφός ἐστι.—Μετέχειν τινός τινι.

Τοῖα Μουσῶν δόσις ἀνθρώποις.—(156) Ἐπιμέμεσθε ὅσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μοιρῶν τιμωρημάτων Μίνως ἔπεμψε δακρύματα.—Κάδμῳ παλαιῶν Ἀρεῶν ἐκ μνημάτων.—Ἡ πρέσβευσις ἡμῶν οὐκ ἐς ἀντιλογίαὺς τοῖς ἡμετέροις ξυμμάχοις ἐγένετο, ἀλλὰ περὶ ὧν ἡ πόλις ἐπεμψεν.—Τῷ Μῆδῳ ἀντίστησαν περὶ

σφίσιν καταδουλώσεως.—Τὴν ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς φίλοις βοήθειαν.—Ὅμοι-
ότητα αὐτῆς ταῖς ἄλλαις.—Τοὺς ψέγοντας τὴν Περιάνδρου Θρασυβούλῳ
συμβουλίαν.

Ὡς ἄρα φωνήσας, οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος.—Θέμιστι καλλιπαρήφ' ἐδέ-
δεκτο δέπας.—Μάχας σοι καὶ πολέμους ἀφαιρῶ.—Τίνι ποτ' ἂν πρόσφορον
ἀκούσαιμ' ἔπος;—Κλυθί μοι, Διὸς τέκος.—Πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια;
Λέγε.—Τρωσὶν ὄρκον ἔλωμαι.—Τρωσί κε χάριν καὶ κύδος ἥριοι, ἐκ πάντων
δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλεῖ.—(157) Ἀξίός ἐστι θανάτου τῇ πόλει.—
Ἡμῖν Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς.—Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ ἐν Ἀῖδαο δόμοις.

Ἔνν' Ἡρακλεῖ ἐσπόμεν.—Οὐδὲ ἰδυδίαις μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ.—Ἄμα
τῇγ' ἀμφίπολοι δὲ εἶποντο.—Ἐπὶ τῷ Κναξάρει οἱ Μῆδοι εἶποντο, ἐπὶ δὲ τῷ
Κύρῳ οἱ Πέρσαι, ἐπὶ δὲ τούτοις οἱ ἄλλοι.—Ἐπον μοι.—Ἐφομαί σοι.—Τῷ
ἡμερινῷ ἀγγέλω δ' νυκτερινὸς διαδέχεται.—Οὐδὲν ἄτερος θατέρῳ λέγοντες
ἀκόλουθον.—Ἀκολουθῶς τούτοις.—Ὁ ἐξῆς τῷ Καϊκίᾳ, καλεῖται Βορέας.—
Κακὴν κακῷ διάδοχον.—Διαδοχῇ τῇ πρόσθεν φυλακῇ ἔρχεται.—(158) Ἐνθα
καὶ ἔνθα κεν φέροι θύελλα θυέλλη.—Ἄλλον ἂν ἄλλῃ προσίοις ὕρμενον ἀκτὴν
πρὸς ἐσπέρου θεοῦ.—Φόνῳ φύνος δόμον ὤλεσεν.—Φόνος ἐπὶ φόνῳ, ἄχεά τ'
ἄχουσιν.

Ὀλίγον χρόνον ἀλλήλοις διειλέγμεθα.—Ὁ λαὸν ἑαυτῷ.—Σοὶ καταλλαχ-
θεῖσα.—Ταῖς κακαῖς αἱ ἀγαθαὶ μεμιγμέναι.—Γαῖα μιχθήτω πυρί.—Τὼ ἐρίζετε
ἀλλήλων.—Δαναοὶ καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.—Πολεμίζω Τρωσὶν ἕνεκα
Ἑλένης.—Ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄταις παλαίει.—Μόνον τοῦτο φάσ' ἀμιλλᾶσθαι
βίῳ, γνώμην δικαίαν κἀγαθήν.—Δικάζεσθαι τινι.—Διαπυκτεῦειν τινί.—Φαμέν
Μαραθῶνι μόνον προκινδυνεύσαι τῷ βαρβάρῳ.

(159) Ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπικέατο εἴκοσι νηυσί.—Ἀπικόμενοι τῷ στόλῳ
τούτῳ Ἴωνες ἐς Ἐφεσον, πλοῖα κατέλιπον ἐν Κορήσῳ τῆς Ἐφεσίας, αὐτοὶ
δὲ ἀνέβαινον χειρὶ πολλῇ.—Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐβοήθησαν τοῖς Δωριεῦσιν
ἑαυτῶν τε πεντακοσίοις καὶ χιλίοις ὀπλίταις καὶ τῶν ξυμμάχων μυρίοις.—
Ἐσβαλὼν ἐς Ἐλευσίνα στρατῷ Πελοποννησίων.—Εἰς Αἴγυπτον διακόσαι
πλεύσασαι τριήρεις αὐτοῖς πληρώμασι διεφθάρησαν.—Ἦν τις ψαύσῃ τῶν
Αἰγυπτίων ὕδς, αὐτοῖς ἱματίοις ἀπ' ὧν ἔβαψε ἑαυτόν.—Τῶν πολιτῶν τὰ τέκνα
καὶ τὰς γυναῖκας ἐς τοὺς νεωσοίκους συνειλίσσας, εἶχεν ἐτοίμους ὑποπρήσαι
αὐτοῖς νεωσοίκους.

Ἐμοῖς χρώμενος βουλευμασιν οὐκ ὦμὸς εἰς σὸν παῖδα δυστυχοῦντ' ἔσθ.—
(160) Χρῶνται βολαῖς λίθων πρὸς ἀλλήλους.—Ἐπίσταμαι φίλοις χρῆσθαι,
μὴ ἄδικεῖν πειρωμένοις.—Σὺς ἐπιστολὰς ἐξαργάσας ὕδ' ἐκ χερῶν ἐμῶν οὐδὲν
τῇ δίκῃ χρῆσθαι θέλει.

Τὴν παιδοτρίβιν ἀγαθῶς πεπαιδευμένος.—Τίς ὑπὸ τῷ πατρὶ τετραμμένος.—
Ὡς τὼ δοιοὶς κασιγνήτοις δαμέντε ἐβήτην εἰς Ἑρεβος.—Προσπόλοις φυλάσ-
σεται.—Ἄ ὑπὸ χροῦ ποιήσῃν ἀγαθὰ ἀποτετέλεσται σοι.—Τοῦτο δῆλον ὅτι
εἴπερ τιμᾶσθαι βούλει, ὠφελήτεια σοι ἡ πόλις ἐστίν.—Οὐ σφι περιπτεᾶ ἐστὶν
ἡ Ἑλλάς ἀπολλυμένη.—(161) Ἐμῶν ταῦτα πρακτέον.—Ἐπιθυμητέον ἐστὶν
εἰρήνης.—Ἐπιχειρητέον ἐστὶ τῷ ἔργῳ.—Ἀσκητέον ἐστὶ τὴν ἀρετὴν.—Σω-
φροσύνην διακτέον καὶ ἀσκητέον, ἀκολασίαν δὲ φευκτέον.—Ἀλλὰ τιμωρητέα
ἐν τάχει.—Ἐκπῶτέ ἐστὶ καὶ τὴν τρώεα.—Οὐ γυναικῶν οὐδέ ποτ' ἔσθ' ἡττητέα
ἡμῖν.—Οὐ δουλεύουσιν τοῖς νοῦν ἔχοντας τοῖς σὺντα κακῶς φρονούσιν.—Ἄνευ
ποιμένου οὔτε πρῖβυτα οὔτε ἄλλο οὐδὲν πῶ βιωτέον, οὐδὲ δὴ παῖδας ἄνευ
τινῶν παιδαγωγῶν, οὐδὲ δούλους ἄνευ δεσποτῶν.

(162) Σὺ ἰδοὺς ἐν ὅμμασι.—Ὅτι οἱ θεοὶ πέμπουσὶ σε, δῆλον ἐν οὐρανίοις
σημείοις.—Ἐν μακαρίᾳ ἀνάγῃ δίδεται.—Ἐβανον ὑπὸ καύματι.—Τὸν σκῆπτρῳ

ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ.—Δυσὶν ὀφθαλμοῖν ὄρᾱν.—Ὁ Κύρος τοῖς παροῦσιν ἐτέχιζεν.—Κινήσεις τῷ σώματι.—Ἡ τοῖς βέλεσιν ἐφesis.—Τεκμαίρεσθαι τοῖς πρόσθεν ὡμολογημένοις.—Οἱ Σκύθαι μαντεύονται βάρβδοις ἰεΐναις πολλαῖς.—Σταθμᾶσθαι τί τινι.

(163) Εὐνοία αὐδῶ.—Φόβοις αὐτὸν ἐξελυσάμην.—Μέλitos δοκεῖ τὴν γραφὴν ταύτην ὕβρει καὶ ἀκολασία καὶ νεότητι γράφασθαι.—Οἱ μὴ παρῆεν, τούτους ἡγείτο ἢ ἐκρατεῖα τιλ ἢ ἀδικία ἢ ἀμελεία ἀπεῖναι.—Σέβομαι λέξαι ἀρχαίῳ περὶ τάρβει.—Ἀμφὶ θυμῷ.—Κάπρου θυμὸς ἐνὶ στήθεσι περὶ σθέnei βλεμαίνει.

Χρήμασιν ἐπαιρόμενος ἢ τιμαῖς ἢ σώματος εὐμορφία.—Ὡγκωμένος ἐπὶ γένει, ἐπλημένος ἐπὶ πλούτῳ, πεφυσημένος δὲ ἐπὶ δυνάμει.—Δικιῇ οὐδαμῶς ἠρέσκετο Σκυθικῇ.—Οὐδ' ἔφη ἔτι ἀρκεῖσθαι τούτοις μόνοις.—Τοῖς πεπραγμένοις φοβούμενος τοὺς Ἀθηναίους.—(164) Ἀθηναῖοι ἐφ' ἡμᾶς πολλῇ στρατιᾷ ἄρμηται, πρόφασιν μὲν Ἐγεσταίων ξυμμαχία, καὶ Λεοντίνων κατοικίσει, τὸ δὲ ἀληθὲς Σικελίας ἐπιθυμία.—Εὐπραγίαις οὐκ ἐξυβρίζομεν.—Οὔτε ἀσθενεία, οὔτε πενία πατέρων ἀπελήλαται οὐδεὶς, οὐδὲ τοῖς ἐναντίοις τετίμηται, ὥσπερ ἐν ἄλλαις πόλεσιν.—Οἱ τέως τῆς τε φωνῆς τῇ ἐπιστήμῃ, καὶ τῶν τρόπων τῇ μιμήσει ἐθαυμάζεσθε κατὰ τὴν Ἑλλάδα.—Θαυμάζω τῇ ἀποκλείσει μου τῶν πυλῶν.—Θεσσαλοὶ ἐθαυμάζοντο ἐφ' ἱππικῇ τε καὶ πλούτῳ.—Εἰκότως σοι χαίρουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι.—Ἀγασθέντες τῷ ἔργῳ.—Δεῖ μὴ μεγάλων ἐπιθυμεῖν, ἀλλὰ στέργειν τοῖς παροῦσιν.—Ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς, οὐκ ἀγαπῶν τοὺς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, ἀλλ' ἐλπίζων καὶ τὴν Εὐράκην δουλάσσεσθαι, ἔστειλε πενήτηκοντα μυριάδας στρατιάν.—(165) Στέργεται ἐπὶ ταῖς ὑπὸ τοῦ πλῆθους δεδομέναις δωρεαῖς.—Ἄνδρες στρατιῶται, μὴ θαυμάζετε ὅτι χαλεπῶς φέρω τοῖς παροῦσι πράγμασι.—Χαλεπῶς ἢ τῶν Λακεδαιμονίων πόλις φέρουσα ἐπὶ τῇ πολιορκίᾳ.... Ἐδυσχέρανε οὐδενὶ τῶν γεγραμμένων.—Ἐπὶ τοῖς ὑπὸ σοῦ λεγομένοις ἀγανακτεῖν.—Ἡδίκουν ἂν, οὐκ ἀγανακτῶν τῷ θανάτῳ.—Τοῖς πεπραγμένοις αἰσχυρόμενοι.—Τέκτονος ἐν παλάμαις δαήμονος, ὅς πάσης εὖ εἶδῃ σοφίας ὑποθημοσύναις Ἀθήνης.—Κάδμος δράκοντα ὤλεσε Παλλᾶδος φραδαῖς.—Ἀκοῇ τι λέγειν.

Βία διαφυγεῖν.—Ὁ Κύρος ἐπιμελεία τοῦτο ἐποίει.—Εἰπέ τίνι δικῇ χέρας βράχους ἐκδήσαντες οἷδ' ἄγουσί σε καὶ παῖδα ;—Πάντα πράσσωσιν σὺν δικῇ.—Οἱ Ἀθηναῖοι δρόμῳ ἵεντο ἐς τοὺς βαρβάρους.—Δημοσίᾳ.—(166) Ἰδίᾳ.—Πεζῇ.—Τῷ ὄντι.—Εἴ τίς τι ἢ τῷ δικαίῳ ἢ βίᾳ πράξειν οἴεται.—Ὅλας τινί.—Τοῖς ὅλοις.—Ζημιοῦν τινα θανάτῳ ἢ φυγῇ.—Ἀθηναῖοι ἐζημιώσαν μιν χιλίας δραχμαῖς.

Ποσὶ ταχύς.—Νῦν ὁ αὐτός εἰμι τῷ βουλευματι.—Τῇ μὲν ἐξουσίᾳ τυραννῶν, ταῖς δ' ἐνεργείαις δημαγωγῶν.—Πρόεχειν δικαίᾳ.—Ἐπερβάλλειν φρονήσει.—Ἐν μακρῷ γῆρα ξυνάδει τῷδ' ἀνδρὶ.

Ἀνθρώπων μακρῷ ἄριστος.—Βραχεῖ τιλ πλείῳ.—Ἐν τῷ προσβίτερος.—Ἐρετρία νῦν ἡδραπάδισται, καὶ πόλει λογίμῃ ἢ Ἑλλὰς γέγονεν ἀνεκρεστέρα.—(167) Σκυρίαμιν γενεῇσι πέντε πρότερον ἐγένετο τῆς Νιτώκρινος.

Ἡ πεπρωμένη ἄγει θανεῖν ἀδελφὴν τῷδ' ἐμῇ ἐν ἡματι.—Οἱ παῖδες αὐτοῦ τῇ αὐτῇ εἰδὼν ἡμέρα τὴν θ' ἐαυτῶν σωτηρίαν καὶ τὴν τῶν ἐχθρῶν τιμωρίαν.—Ἡμέρα τῇδ' ἀπήλλαγμα φόβου.—Ἐτεῖ μετὰ ἱλίου ἄλωσιν ἐξηκοστῷ.—Θάπτοι τρίτῳ ἔτει πολιορκούμενοι.... Συνάπην τὴν ἐν τῷ ἑδξείνῳ πόντῳ.—Εἶδον ἐν τῇ Τύρῳ ἄλλο ἶρὸν Ἡρακλέος.—Μαραθῶνι ὅτ' ἦμεν.—Τὰ τρέπαια τὰ τε Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς.

Πολλάκις ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις Ἀθηναίους ἔπεισαν οἱ γραψάμενοι Σωκράτην, ὥς ἄξιος εἴη θανάτου.—Αὐτοὶ τὸ ἐρωτηρὲν ἀπεκρίναντο.—Οὐκ ἔχα.—Σωκράτες, ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτᾶς.—(168) Ἐμὲ ὕβριτε.—Τοῖς ἐχθροῖς

οἱ Σύροι θεοὺς ἐνόμιζον καὶ ἀδικεῖν οὐκ εἶων, οὐδὲ τὰς περιστερὰς.—Μὴ
 θροτοὺς ἀφέλει καιροῦ πέρα.—Εἴ ποτε ἢ ἔπει ὄνησας κραδίην Διὸς ἡὲ καὶ
 ἔργῳ.—Λύει ἡμᾶς οὐδὲν οὐδ' ἐπαφελεί, βάξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς
 θανέειν.—Οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε ἢ ὑμᾶς αὐτοὺς.—Σὲ ἀμείψασθαι θέλω φιλό-
 τητι χειρῶν.—Τὰς τῶν θεῶν εὐεργεσίας ἀμείβεσθαι.—Ἰππίας αὐτὸν ἡμεί-
 βετο... Τὸν ἐμὸν φονέα τιμωρήσομαι.—Πατρὸς αἱμ' ἐτιμωρήσάμην.—Διὰ
 τῆς Θράκης πορευόμενον αὐτὸν Μῆδοι καὶ Αἰγύπτιοι ἐδορυφύρουν.—(169)
 Πλείσταρχον ἐπετρόπευε Πανσανίας.—Τί ἥδιον ἢ μηδὲνα ἀνδράπων κολα-
 κεύειν, μήτε Ἑλληνα, μήτε βάρβαρον, ἔνεκα μισθοῦ;—Οἱ πατέρες προνοῶσι
 τῶν παίδων, ὅπως μήποτε αὐτοὺς τὰγαθὰ ἐπιλείψει.—Βουλεύομαι ὅπως σε
 ἀποδρῶ.—Ὡς ἀπεμαχέσαντο τοῦτο.... Αἰσχύνομαι τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφοράς.—
 Τοὺς γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου.—Οὐδὲν οὕτως αἰδοῦνται ὥς τοὺς
 ἄρχοντας.—Τίς ἂν τὰδε γηθήσειεν;—Σὲ εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω.—Θάρσει
 γέροντος χεῖρα.—Ἐθάρσησε τὴν ὁδόν.—(170) Εἴ τινές σε τιμῶσιν, ὠντασ-
 πάξου αὐτοὺς, ἵνα σε θαρρήσωσιν.—Ἀθυμοῦντες καὶ ἀλάμενοι τὴν Ἑλλάδα
 περιίμεν, πάσας δυσχεραίνοντες τὰς οἰκήσεις.—Περὶ τὰ μαθήματα δυσχε-
 ραίνων.—Ἄ πάντα θεωρῶν ἐδυσχέρηνα.

Μὴ δρᾷ τοὺς τεθνηκότας κακῶς.—Τοὺς φίλους εὖ ποιῶσι.—Τὸν ἵππον
 ἐποίησαν οἱ οἰκέται, ὥς ἐκέλευε.—Οὐ προσήκει τὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν εὐ-
 εργετεῖν;—Τὴν βασιλεῶς χώραν κακοποιεῖν.—Κακουργεῖν τοὺς φίλους.—
 Τὴν πόλιν λυμαίνεσθαι.—(171) Οἱ οὐδεπώποτε ἐπαύοντο πολλὰ κακὰ ἡμᾶς
 ποιούντες.—Ἄ ὑπισχνῶ ποιήσιν ἀγαθὰ ἡμᾶς.—Τὰ μέγιστα κακὰ ἐργαζό-
 μενοι τὰς πόλεις καὶ τοὺς ἰδιώτας.—Τὸν καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πειραζόμενον ἐμὲ
 ἀνὴρ οὐκ ἂν δυναίμην οὐτ' εὖ λέγειν οὐτ' εὖ ποιεῖν.—Κακῶς λέγουσιν οἱ
 ἀγαθοὶ τοὺς κακοὺς.—Ἄλκιμος ἦσθ', ἵνα τίς σε καὶ ἐπιγόνων εὖ εἴπῃ.—
 Εὐλογεῖσθαι βουλόμεθα τοὺς πατέρας ἡμῶν.—Ὁ κακολογῶν πατέρα ἢ μητέρα
 τελευτάτω.—Καὶ τότ' Αἴας εἶπε Μενέλαον.—Ὁ αὐτὸν ἐγγέπει.—Ταυτὶ λέγεις
 πρὸς τὸν στρατηγόν, πτωχὸς ὢν;—Πολλὰ πρὸς πολλοὺς με ἐξεΐτας, ὥς θρασεία
 καὶ πέρα δίκης ἄρχω καλυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά.—Ὡς οἱ ὑποκριταί, ἦσαν
 ἐν ταῖς τραγῳδίαις ἀλλήλους τὰ ἔσχατα λέγουσιν.—Τὴν σὴν Κύπρῳ ἐγὼ
 χαίρειν λέγω.

(172) Ἀπαντας ἐν οἴκῳ εἵρετο παῖδα.—Ὁ Κύρος ἡρώτα τοὺς αὐτομήλους
 τὰ ἐκ τῶν πολέμων.—Καμβύσης ἤτει Ἀμασιν θυγατέρα.—Αἰτεῖν τὸν δῆμον
 φύλακας τινας τοῦ σώματος.—Ἀδελφῶν μισθὸν ὑπέρβιον πράσσεσθαι.—Τοιοῦτο
 πλῆθος τῶν χρημάτων εἰσπράξασα τοὺς συμμάχους.—Τέλη τοὺς καταπλέοντας
 ἐξέλεγον.—Κηρὲς σὺ τὴνδ' ἀποαίρεο κέρην.—Τὸν μόνον μὴ καὶ φίλον παῖδα
 ἀφείλετο τὴν ψυχὴν.—Ζεὺς Τειχερὸν ὑψὺς ἀπήγα.—Μὴ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ ὅστις
 σε κτήματα ἀπορραίσει.—Νῶϊ ἐβιάσατο μισθὸν ἅπαντα.—Τὸν θυγατρὸς
 ἐρήμωσαν ἐφροσύνης μέρος αἱ τρεῖς.—Τὰς θεὰς τοὺς στεφάνους σεσυλήκασι.
 —Ταύτην ὑμᾶς τὴν χώραν ἀπαστρεῖν ἐπιχειροῦσιν.—Ἐρικυδία τιμὴν θυσιῶν
 ἡμερσεν Ὀλῆμπια δώματ' ἔχοντας.—(173) Πολλὰ δόξαται μ' ὁ πολὺς
 βίος.—Παῖς μέγας, μικρὸν ἔχων χιτῶνα, ἕτερον παῖδα μικρὸν μέγαν ἔχοντα
 χιτῶνα, ἐκδύσας αὐτὸν, τὸν μὲν αὐτοῦ ἐκείνου ἡμίσεε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς
 ἐνέδυ.—Οὐ φίλους καὶ μᾶλλον ἢ φίλους κρύπτειν δίκαιον εἶναι, πάτερ,
 δυσπραξίας.—Οὐκ αἰτιάμαι τὰδε τοὺς θεοὺς.—Ἀναμνήσω ὁμᾶς τοὺς τῶν προ-
 γόνων τῶν ὑμετέρων κινδύνους.—Ἐτάροις ἐκέκλετο διὸς Ἀχιλλεὺς ἀμφὶ
 πυρὶ στήσσαι τρίτοδα μέγαν, ὅρρα Πάτροκλον ἀπολοῦσιναι βρότον αἱματθέντα.
 —Τίς ἔσται μ' ὀδυνηλύνων τὰδε;—Τοῦτο οὐκ ἔπειθε τοὺς Φακίαιας.—Οἱ
 πλείους οὐκ ἐπείοντο τὰ λεγαλθέντα.—Ἐτίσατο ἔργον ἀεὶς Νηληΐα.—
 Τοῦτο φέμεθα ἐξελέγξει ἡμᾶς αὐτοὺς.—Τοὺς ἄλλους τοιαῦτα ἐπέσπερχε.—
 Ὅπερ οἱ Ἑγασταῖοι μάλιστα ἡμᾶς ἐκφυβύσιν.—Ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα
 ἐγκωμιάζοντι δικαιοσύνην.—Κράτιστόν μοι ἐστί ταῦτα προκαλεῖσθαι αὐτόν.—
 (174) Ἀακεδαιμόνιοι ὑμᾶς προκαλοῦνται ἐς σπονδὰς καὶ διάλυσιν πολέμου.—

Τούτο μὴ ἀνάγκασέ με.—Τῷ ἀντιπείνεται, ἀγανακτοῦτε ὡς δεινὰ καὶ παράνομα ἀναγκαζομένῳ.—Τῇ κρήνῃ τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο καὶ ἔτι πρότε γαμικῶν καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆσθαι.—Ταύτῃ τῇ σκέψει τόδε χρῆσάμεθα.—Οὐκ ἔχω ὅ τι χρήσασθαι αὐτῷ.—Οὔτε οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα.—Σφέας αὐτοὺς ἐς ἑξ μοίρας διείλον.—Πόλις διήρηται κατὰ τρία εἶδη.—Τρεῖς μοίρας ὁ Ξέρξης πασάμενος πάντα τὰν περὶ τὸν στρατόν.—Ὁ Κύρος τὸ στρατεύμα κατένειμε δώδεκα μέρη.—Δύο μοίρας διελόντα Λυδῶν πάντων.—Δύο μέρη τοῦ παντὸς ἀριθμοῦ νεμηθήτω.—Διειλούμεθα τῆς εἰδωλοποιικῆς εἶδη δύο.—(175) Δάδεκα Περσῶν φυλαὶ διήρηται.—Θαῦμα ποιούμενος τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου.—Θάυμα ποιούμενοι τὴν Εὐρυβιάδῳ ἀβουλίῃ.—Τὴν χάραν καταδρομαῖς λείαν ἐποιεῖτο.—Σκενὴ καὶ ἀνδράποδα ἀρπαγὴν ποιησάμενος.—Σπονδὰς ποιησαμένους τὰ περὶ Πύλον.

181

Ὁν ἐφίλει Ζεὺς παντοίαν φιλότητα.—Οὐδὲ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ.—Ὁρκωσαν πάντας τοὺς στρατιώτας τοὺς μεγίστους ὅρκους.—Παιδία δύο διδοὶ ποιμένι τρέφειν τροφήν τινα τοιήνδε.—Ὁ Φωκικὸς πόλεμος δεκαετῆς γεγονὼς ἀείμνηστον παιδείαν αὐτοὺς ἐπαίδευσεν.—(176) Κελεύσαντος Ξέρξεω τοὺς πλεῖντας αὐτῶν ἔστιζον στίγματα βασιλῆϊα.—Ἀγαμέμνων Ἑλένης γαμεῖ με δυστυχέστερον γάμον.—Κάσανδρον γαμεῖ βιαίως σκότιον Ἀγαμέμνων λέχος.

182

Τέκνον, τί κλαίεις; τί σε φρένας ἵκετο πένθος;—Τρῶας τρόμος ὑπήλυθε γυνία.—Τὸν ἔλιπεν ὁστέα θυμός.—Λάχλαι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον.—Ἀρθρα κείνος ἐνζεύξας νιν ποδοῖν ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὕρος.—Ἐρινεὺν ἔταμνε νέους ὄρηκας.

183

(177) Τὸν Ἐκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι Ἀστυάνακτα.—Μή σε ἐν Ἰθάκῃ βασιλέα Κρονίων ποιήσῃ.—Αἰροῦνται αὐτὸν ἄρχοντα τῆς εἰς Μήδους στρατείας.—Σοφιστὴν τοι ὀνομάζουσι τὸν ἄνδρα εἶναι.—Ἐπεὰν συμμιχθέωσι τάχιστα, ὁ Πηνεῖδς τῷ ὀνόματι κατακρατῶν, ἀγωνύμους τοὺς ἄλλους ποιεῖ εἶναι.—Οἱ σύμμαχόν μιν εἶλοντο εἶναι.—Τοῦτ' ἐστὶν ὁ προσαγορεύομεν αὐτόν.—Τὸν δὲ ἐρωτᾷ καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον ἄλλο τι σὺ καλεῖς ἢ διαλεκτικόν;—Τί λέγεις τοὺς βελτίστους;—Τί ὁ ἐν ταῖς ἡλαῖς δῆμος τοὺς ἄρχοντας προσαγορεύει;—Εἰπ' ὅμοι' ὅ, τι σε ἐκάλουν μήτηρ τε πατήρ τε;—Ὄνομα τί σε καλεῖν ἡμᾶς χρεών;—(178) Ὄνομα ποῖον αὐτὸν ὀνομάζει πατήρ;—Καλοῦσί με τοῦτο τὸ ὄνομα.—Τούτοις τοῖς ἀμυντηρίοις καὶ σκεπδόμασι τὸ μὲν ὄνομα ἰμάτια ἐκαλέσαμεν.—Ἐπιθυμίας ἀλόγως ἐλκούσης ἐπὶ ἡδονὰς καὶ ἀρξάσης ἐν ἡμῖν τῇ ἀρχῇ ὕβρις ἐπωνομάσθη.—Ἐφασαν τῶν ἀκουσίων ἁμαρτημάτων καταφυγὴν εἶναι τοὺς βωμούς· παρανομίαν τε ἐπὶ τοῖς μὴ ἀνάγκῃ κακοῖς ὀνομασθῆναι, καὶ οὐκ ἐπὶ τοῖς ἀπὸ τῶν ξυμφορῶν τὴν τολμήσασιν.—Ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα.—Ὁ ἀδροίσματι ἀνθρώπων τε τίθενται καὶ λίθων καὶ ἕκαστον ζῶν τε καὶ εἶδος.

184

Διδάσκει ἄνδρα ἢ χρεῖα σοφόν.—Διδασκέ μοι τοιούτῃδε τούτῃδε παῖδας ὥσπερ σύ.—Θεμιστοκλῆς τὸν υἱὸν ἰππεία ἐβούλετο ἀγαθόν.—Αὐτὸν ἐπεχειρεῖ παιδεύσθαι καὶ θρεῖσθαι βασιλέα τῆς ἀρχῆς ἑξῆς.—(179) Ἀμαθέστεροι τῶν νόμων τῆς ὑπερυψίας παιδεύομενοι.—Μέγας ηὐξήθη.

185

Ποῦ ἀπειλαὶ οἰχονται τὰς Τρῶσιν ἡτείλουν νῆες Ἀχαιῶν;—Ἀρὰς ἀρᾶται πασιὴν ἀνοσιωπάτας.—Πράττοντας ἀνθρώπους βιαίους ἢ ἐκούσιος πράξεις.—Ἀποστόλους ἀποστέλλειν βούλεται.—Παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θεῶσιν.—Ὅς κεν ἀρίστην βουλήν βουλεύσθῃ.—Ἦσσεῖ νόστον ἀγρίαν.—Ποῖαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς ἐξ ὕπνου στήναι τότε, αὐτῶν βεβότων;—Οὐδὲν αὐτῷ ταῦτ' ἐπακέσει, τὸ μὴ οὐ πεσεῖν πτόμας· οὐκ ἀνασχετά.—Ἰήδημα κούφον ἐκ ρεῦς ἀφῆλατο.—Πετραῖον ἄλμα δισκεῖται.—Σὺ βούσῃ παυστάτην πρόσσψιν.

186

ίενος ἀλκήν.—Μεμαρτυρήκασιν ὁρᾶν ὑπὸ Κόνωνος τυπτόμενον ἐμὲ καὶ θοιμά-
ιον ἐκδιδόμενον.—Ἐγὼ ἐπέισθην ταῦτα ὑπὸ σοῦ.—Ἡ καταφρόνησις τὸ
ἐναντίον ὄνομα ἀφροσύνη μετωνόμασται.—Πρὸς σοῦ τὰ δεῖν ἐπηχειλημένους.—
Οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν.—Κεχειροτόνημαι ἄρχῃν.—
Λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα.—Διθίοπες παρδαλέας τε
καὶ λεοντέας ἐναμμένοι.—Ἄνευ ὀχάνων ἐφόρουσιν τὰς ἀσπίδας, τελαμῶσι
σκυτίνοις οἰκίζοντες, περὶ τοῖς αὐχέσι τε καὶ τοῖς ἀριστεροῖς ἄμοις περι-
κείμενοι.—(187) Γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένους.—Στεφάνῃν ἀποκέκαρσαι
193
πύργων.—Ἐκκαυθήσεται τὸ ὀφθαλμῷ.—Ἐλείποντο τῶν στρατιωτῶν οἳ τε
διεφθαρμένοι ὑπὸ τῆς χιόνος τοὺς ὀφθαλμούς, οἳ τε ὑπὸ τοῦ ψύχους τοὺς
δακτύλους τῶν ποδῶν ἀποτεσηπότες.—Τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι.

Ἐπὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ τοῦτον.—Αἰνῶς κεφαλὴν τε καὶ ἔμματα καλὰ
ἔοικας κείνῳ.—Ἀθανάταις θεαῖς εἰς ὅπα ἔοικεν.—Πόδας ὡκὺς Ἀχιλλεύς.—
Τυφλὸς τὰ τ' ἄτα τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματα.—Δεινὸς μάχην.—(188) Πειρῶ
194
τὸ μὲν σῶμα εἶναι φιλόπονος, τὴν δὲ ψυχὴν φιλόσοφος.—Ἐάμνειν τοὺς
ὀφθαλμούς.—Εὐδαίμων. ὦ Σώκратες, ἀνθρώπος εἴ ταῦτα τοιαῦτα.—Εἴ τινος μέγα
ἦν τὸ σῶμα φύσει ἢ τροφῇ ἢ ἀμφότερα.

Τεῖρεα πάντα τὰ οὐρανοῦς ἐστεφάνωνται.—Τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους.—
Κατασπώχήμενον τοῦτο καταπλάττονται πᾶν τὸ σῶμα καὶ τὸ πρόσωπον.—Τὴν
αὐτὴν τέχνην ἀπειργασμένα.—Τάχος.—Τὴν ταχίστην.—Τὴν πρώτην.—
Τέλος.—Πολλὸν μείζων.—Πολλὸν ἀμείων.—Μέγ' ἀμείων.—Ἐνθα στᾶς' ἤυσε
θεὰ μέγα τε δεινὸν τε.—Μάλα ἤδῃ γελάσας.—Μεγάλα οἱ Ἀθηναῖοι ἐβλά-
195
πτο.—Οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε ἢ ὑμᾶς αὐτοὺς.—(189) Μικρὰ ἀφελεῖν.—
Τῷ τὰ μέγιστα εὐεργετήσαντι.

Ἐφεσοὶ ἀπέχει ἀπὸ Παρθέων τριῶν ἡμερῶν ὁδόν.—Ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ προ-
ελθόντες σταδίου ὡς τεσσαράκοντα.... Ποταμὸς πλάτος ἔχων πλείον ἢ
ἐπὶ δύο στάδια.—Ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς.—Πᾶν ἡμῶς ἐμάρναντο.
—Χρόνῳ.—Οὐδένα εἰκοσὶν ἔτη γεγενῆσ.—Τηλέμαχον νύκτα δι' ἀμβροσίαν
μελεδήματα πατρὸς ἤγειρεν.—Κὼδὲς καὶ τρίτην ἡμέραν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔπραττον.
—Μέμνησθε ὅτ' ἀπηγγέλει Φίλιππος ὑμῖν τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος τὸ τεῖχος
πολιορκῶν.—Ἀρδιαῖος τίραννος ἐξεγίνει χιλιοστὺν ἔτος εἰς ἐκεῖνον τὸν
χρόνον.—(190) Τρίτην ἡμέραν αὐτοῦ ἤκοντος.—Τὰ μυριοστὺν ἔτος γεγραμ-
196
μένα.—Καταλαμβάνει τὴν θυγατέρα τοῦ κωμάρχου ἐννάτην ἡμέραν γεγα-
μημένην.—Σὺ μὲν ἤδη δέκατον αἰχμαλῆεις ἔτος, καὶ οὐδὲν περαινείς.—Ἔμολ
θάνατος ἔσεται ἢ ἡδὲ, ἢ δαίτης, ἢ μέσον ἡμῶν.—Παιδιά δύο διδοῖ ποιμένι
τρέφειν, ἐντεῖλόμενος τὴν ὥραν ἐπαγινεῖν σφί αἰγας.—Νύκτα.—Ἡμῶν.

Τί τῇνδ' ἐφορμᾷς πείραν;—Σίτα τὸ τεῖχος ἐσάξαντο.—Εἰσπεσεῖν ξυμ-
φοράν.—Τεῖχος περιβάλεσθαι τὴν πόλιν.—Τὸν ἰσθμὸν τὰς νέας διειρύσαι.—
(191) Ἐπερευγκάντες τὰς νῆας τὸν ἰσθμόν.—Ἐξέβημεν Ἀσωποῦ βροάς.—
197
Θάνατον ἐκφυγεῖν.

Ἐλέην κτάνωμεν, Μενέλεω λύπην πικράν.—Καί, τῶνδ' ἐλεγχον, τοῦτο
Πυθῶδ' ἰὼν πείθου, τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἡγγεῖλά σοι.—Ἀρνεῖ κατακτᾶς;
Λυπρὰν ἄρνησιν! εἰ γὰρ ὠφελον.

(192) Μητέρα.—εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμείσθαι, ἂψ ἴτω εἰς μέγαρον.—
198
Τὰς στήλας ὡς ἴστα κατὰ τὰς χώρας Σέσωστροις—αἱ πλευνες οὐκέτι φαί-
νονται περικουῖσαι.—Τοὺς Ἑλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ οἰκοῦντας—οὐδὲν σαφὲς
λέγεται εἰ ἔπονται.—Ἀλλὰ καὶ τὰς στάσεις καὶ τὰς σφαγὰς καὶ τὰς τῶν
πολιτειῶν μεταβολὰς—ἐκεῖνοι ἀπάσας τὰς πόλεις, πλὴν ὀλίγων, μεστὰς
πεποιήκασιν τῶν τοιούτων συμφορῶν.—Παιδὺς βλαστὰς, οὐ διεσχον ἡμέραι
τρεις καὶ νιν ἐκεῖνος ἔρριπεν εἰς ἄβατον ὕψος.—Σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει μοι τὸν τῆδε

Ὁ Ἀσσύριος εἰς τὴν χώραν ἐμβάλλειν ἀγγέλλεται.—Ξέρξεια λέγεται ταῦτα εἶπαι.—Ἠγγελεται ἡ μάχη ἰσχυρὰ γεγονέναι καὶ πολλοὺς τεθνάναι.—Ἀπέλυσαν μὴ φῶρα εἶναι.—(203) Κατέδησαν φῶρα εἶναι.—Λέγεται ὡς σφεας ἀπέπεμψε, μὴ ἀπόλωνται κηδόμενος· αὐτῷ δὲ οὐκ ἔχειν εὐπρεπέως ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν.—Λέγεται Ἀλκμαίῳ, ὅτε ἀλᾶσθαι αὐτὸν μετὰ τὸν φύνον τῆς μητρὸς, τὸν Ἀπόλλω ταύτην τὴν γῆν χρῆσαι οἰκεῖν.—Λέγοντες τοὺς Λυδοὺς τῶς μὲν διάγειν λιπαρέοντας· μετὰ δὲ, ὡς οὐ παύεσθαι τὴν σιτοδείαν, ἕκα διῆσθαι.—Τιμᾶν Σαμίους ἔφη, διότι ταφῆναι οἱ τὸν πάππον δημοσίῃ ὑπὸ Σαμίων.—Λέγειν αὐτὸν ἤκουσα ἄνδρα οἱ δοκεῖν ὀπλίτην ἀντιστῆναι μέγαν, τοῦ τὸ γένειον τὴν ἀσπίδα πάσαν σκιαῶν.—Ἐλεγον πρῶτον κακῶν ἄρξαι τὴν θυγατέρα ἀποθανοῦσαν αὐτοῦ, τὴν μόνον οἱ εἶναι τέκνον.

(206) Τὸν Τισσαφέρην τὰς ναὺς οὐ κομίζειν, καὶ τροφὴν ὅτι οὐ διδοὺς, κακοὶ τὸ ναυτικόν.—Ἐσχες ἐλπίδα, ὡς ἐμοῦ θεοὺς ὥραν τινα ἔξειν ὥστε σωθῆναι;—Ὡς Σκύθαι λέγουσι νεώτατον ἀπάντων ἐθνῶν εἶναι τὸ σφέτερον.—Ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι τοῦτον δουλεύσαι ἐν Σάμῳ.

Αἰσχροὺν ἔτι ἐστὶ Πέρσαις καὶ τὸ ἐποπτύειν καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι.—Τὸ σιδηροφορεῖσθαι τούτοις τοῖς ἡπειρώταις ἐμμεμένηκε.—(207) Τὸ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος.—Τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε.—Τὸ ἀμαρτάνειν ἀνθρώπους ὄντας οὐδὲν θαυμαστόν.—Ἄνδρα, κῆν τις ἦ σοφός, τὸ μαυθάνειν πόλλα αἰσχροὺν οὐδέν.—Παρεκάλει ἐπιμελεῖσθαι τοῦ ὡς ὠφελιμῶτατον εἶναι.—Αἰφνίδιος αὐτὸν μόρος τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν.—Ἐξερουσάμην βροτοὺς τοῦ μὴ εἰς ἄδου μολεῖν.—Ἐμοὶ οὐδὲν ἐστὶ πρεσβύτερον τοῦ ὡς ὅτι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι.—Τί τούτου μακαριώτερον, τοῦ γῆ μιχθῆναι;—Ἄνευ τοῦ σωφρονεῖν.—Προεῖπον ταῦτα τοῦ μὴ λύειν ἔνεκα τὰς σπονδάς.—Δορυφοροῦσιν ὑπὲρ τοῦ μηδένα τῶν πολιτῶν βιαίῳ θανάτῳ ἀποθνήσκειν.—Διότι ἔλυσαν τὰς σπονδὰς τὰς αἰτίας ἔγραψα, τοῦ μὴ τινος ζητῆσαί ποτε ἐξ ὅτου τοσοῦτος πόλεμος κατέστη.—(208) Ἵνα ἔτι μᾶλλον οἱ βουλόμενοι ὅμων ἀπιστῶσι τῷ ἐμὲ τιμηθῆναι ὑπὸ δαιμόνων.—Τὸ τὰς ἰδίας εὐεργεσίας λέγειν ὅμοιον ἐστὶ τῷ ὀνειδίζειν.—Τῷ ἐμπειρότεροι εἶναι θρασύτεροι ἐσμέν.—Δοκεῖ τούτῳ διαφέρειν ἀνὴρ τῶν ἄλλων ζώων τῷ τιμῆς ὀρέγεσθαι.—Ἐβριμοῦτο τοῖς Μήδοις τῷ καταλιπόντας αὐτὸν ἔρημον οἴχεσθαι.—Ἐκείνοι παρέδοσαν ἐπὶ τῷ δικαίῳ χρήσθαι τούτοις.—Ἐν τῷ φρονεῖν ἡδίστος βίος.—Τὸ προορᾶν ἄγαμαι σοῦ.—Νομίζων οὐ τὸ ὑπομένειν εἶναι καὶ μάχεσθαι σωτηρίαν, ἀλλὰ τὸ ὡς ταχίστα ὑποχωρεῖν.—Τοῖς θεοῖς μέμψασθαι τὸ μὴ οὐχὶ μέχρι τοῦδε πάντα ὅσα εὐχόμεθα καταπεπραχέναι.—Πρὸς τὸ μετρίῳ¹ δεῖσθαι πεπαιδευμένος.—Σὺ δὲ, διὰ τὸ ξένος εἶναι, οὐκ ἂν οἶε ἀδικηθῆναι;—(209) Τὸ βίᾳ πολιτῶν ὀρᾶν ἔφυν ἀμήχανος.—Πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται.—Ἀεὶ ἡβᾶ τοῖς γέρονσιν μαθεῖν.—Ἐκ τῶνδ' ἐμοὶ λαβεῖν τε καὶ τὸ τητῆσθαι πέλει.—Ἀναβάλλομαι ἐς τρίτην ἡμέραν ἀποκρινέσθαι.—Οὐδὲν οἶόν ἐστ' ἀκοῦσαι.—Οὐδὲν οἶον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν.—Κωλύματα μὴ αὐξήσῃναι.—Σχολὴ στρατεῦειν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας.—Οἱ Ἐτησῖαι ἄνεμοί εἰσιν αἵτιοι πληθύνει τὸν ποταμόν.—Ἐσχε μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαίους.—Σπονδαῖς πεποιθὸς αἱ σὲ σώξουσιν θανεῖν.—Ἀντὶ μὲν δοῦλων ἐποίησας ἐλευθέρους Πέρσας εἶναι, ἀντὶ δὲ ἄρχεσθαι ὑπ' ἄλλων ἄρχειν ἀπάντων.—(210) Τὸ μὴ λεηλατῆσαι σφέας τὴν πόλιν ἔσχε τόδε.—Ἀπέτρεπε τὸ μαυθάνειν ἀστρονομίαν.—Ἀναγκάζονται τὸ ὑπὸ οἴνου μὴ σφάλλεσθαι ἐπιμελεῖσθαι.—Ἐγὼ αἴτιος τὸ σὲ ἀποκρίνασθαι.—Ἰση θεαῖς πλὴν τὸ κατθανεῖν.—Οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.—Διεμάχου τὸ μὴ θανεῖν.—Μίαν παίδων ἡμερος θέλξει τὸ μὴ κτείνειν σύνεννον.—Μὴ μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ θανεῖν σύν σοι.

¹ Read in the text μέτρια, ων.

(211) Τὸ ἐμὲ κορώνῃ πειθόμενον τὸν ἄθλιον ὁδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια!—Τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ κληθέντα δεῦρο τυχεῖν!—²Ω φίλτατον φώνημα! Φεῦ! τὸ λαβεῖν πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ!—³Εμὲ παθεῖν τάδε!

Εἰ Ὀρφέως μοι γλῶσσα παρῆν, ὥς τὴν κόρην Δῆμητρος κηλήσαντα, σ' ἐξ ἄδου λαβεῖν.—Λέγεται οὕτω κατάφορος πρὸς δόξαν εἶναι, ὥστε νέος ἂν ἔτι, τὰς νύκτας ἀγρυπνεῖν.—Πάντα ἀκούσει μῦθον ἐν βραχεῖ χρόνῳ.—Διαπεπρόρηται τὰ Περσῶν πράγμαθ', ὥς εἰπεῖν ἔπος.—⁴Ὀφθαλμῶν τε καὶ ὠτῶν καὶ, ὥς ἔπος εἰπεῖν, ξύμπαντος τοῦ σώματος.—⁵Ὡς ἐν πλέονι λόγῳ δηλώσαι, ὥδε ἔχει.—⁶Ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι.—(212) Ὡς συνέλονται εἰπεῖν.—⁷Ὡς εἶναι μικρὰ ταῦτα μεγάλοις συμβάλλειν.—Μετὰ δὲ, οὐ πολλῶν λόγῳ εἰπεῖν, χρόνος διέφυ, καὶ πάντα σφι ἐξήρτυτο ἐς τὴν κάτοδον.—⁸Εὐλ' ἔπει πάντα συλλαβόντα εἰπεῖν. . . . Τέτρωται δικτύου πλέω λέγειν.—⁹Ὡς ἐμὲ εὖ μεμνήσθαι.—¹⁰Ὡς ἐμὲ συμβαλεόμενον εὐρίσκειν.—¹¹Ὡς μοι δοκεῖν.—Τοῖς σεμνοῖς καὶ συνωφρυνμένοις ἅπασιν, ὥς γ' ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ, ὁ βίος ἀληθῶς οὐ βίος, ἀλλὰ συμφορά.—¹²Ἰόλῃν ἔλεξας, ὥστ' ἐπικάζειν ἐμέ.—¹³Ὡς δὲ ἐπικάζαι ἔστι, ἐς πέντε μυριάδας συλλεγῆναι εἰκάζω.—Οἱ Καύνιοι αὐτόχθοις, ἐμοὶ δοκεῖν, εἰσί.—(213) Ὅσον με εἰδέναι.—¹⁴Ὅσα δοκεῖν αὐτῷ.

Νῦν ἐπὶ Τρωσὶ μάχεσθαι.—Οἷς μὴ πελάζειν.—Μῆτε σὺ θέλ' ἐρίξειν βασιλεῖ.—Μέμνησο εἰκεῖν.—Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ ἐσθλὰ ἡμῖν δίδου, τὰ δὲ λυγρὰ ἀπαλέξειν.—Εἰ Ἀλέξανδρον κτείνῃ Μενέλαος, Τρῶας Ἑλλήνῃ ἀποδοῦναι.—¹⁵Ἡ οἷξασα θύρας ἱεροῦ δόμου πέπλον, ὅς οἱ δοκεῖ χαριέστατος εἶναι, θεῖναι Ἀθηναίῃς ἐπὶ γόνασιν.—Καὶ παραστήναι παντὶ, τὸ καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλκῇ δεικνυσθαι.—Πρὶν ἂν τελευτήσῃ ἐπισχεῖν μηδὲ καλεῖν ὕβριον.—¹⁶Ἐκ πολέμων τῶν νῦν θέσθαι λησμοσύνην, θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς παννύχοις πάντα ἐπέλωμεν.—(214) Θεοὶ, μὴ με δουλείας τυχεῖν.—¹⁷Ω Ζεῦ, ἐκγένεσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι.—¹⁸Ω Ζεῦ, δός με τίσασθαι μόρον πατρός.

¹⁹Ἐκόντες εἶναι οὐ πράξουσιν.—²⁰Οθεν ἐκοῦσα εἶναι οὐκ ἀπολείπεται ἡ ψυχή.—²¹Ἐκόντες ἂν εἶναι ὅλον τὸν κίνδυνον ὑπομένοιν.—²²Ὁ Κάδμος οὗτος ἐκὼν τε εἶναι, καὶ δεινὸν ἐπιόντος οὐδενός, ἀλλὰ ἀπὸ δικαιοσύνης, ὥχετο ἐς Σικελίαν.—(215) Οἱ οὐκ ἔων ναυμαχίαν ἀρτεῖσθαι, τὸ δὲ σύμπαν εἶναι, οὐδὲ χεῖρας ἀνταείρεσθαι, ἀλλὰ ἐκλιπόντας χώραν τὴν Ἀττικὴν, ἄλλην τινὰ οἰκίζειν.—Τό γε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι, ἐσώθης.—Τὸ ἐπὶ τούτοις εἶναι, ἐν τοῖς δεινοτάτοις κινδύνοις καθεστήκατε.—Τὸ μὲν τήμερον εἶναι.—Κατὰ τοῦτο εἶναι.—²³Σέ γ' εἶναι.

Οὐχ ὑμᾶς ὅτῳ ἀποπαύσεσθαι πρὶν ἢ ἕτερον πεσεῖν.—Σφῶν τρόμος ἔλαβε γυῖα πρὶν ἰδεῖν πύλεμον.—Οὐδ' Ἀπόλλων πρὶν λοιμοῦ βαρείας χεῖρας ἀφέξει πρὶν πατρὶ φίλῳ ἀποδοῦναι κόρην.—(216) Ὡς μ' ὥφελ' οἴχεσθαι προφέρουσα θύελλα, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.

Λακεδαιμόνιοι δὲ τὰ ἐναντία τούτων ἔθεντο νόμον· οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου ἀπὸ τούτου κομᾶν.—²⁴Ὁ νόμος ἀνώγει τωτὺ αἰεὶ, οὐκ ἔων φεύγειν οὐδὲν πλῆθος ἀνθρώπων ἐκ μάχης, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατεῖν ἢ ἀπόλλυσθαι.—Οἱ Ἀθηναῖοι μετέγνωσαν Κερκυραίοις ξυμμαχίαν μὴ ποιήσασθαι.

²⁵Ἦκουσα αὐτοῦ περὶ φίλων διαλεγομένου.—²⁶Ὅταν κλήῃ τινὸς ἦξοντ' Ὀρέστην.—(217) Οὐκ ἂν ἦδιον ψόφον κιθάρας κλίνειμεν ἢ Κυκλάωπ' ὀλωλότα.—Καὶ νῦν ὀρῶ ἐξαμαρτάνων.—Οἱ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ τοῖς ἐπιχειρήμασιν ἐώρων οὐ κατορθοῦντες, καὶ τοὺς στρατιώτας ἀχθομένους τῇ μοιῇ.—²⁷Ἐρποντος εἰσορᾶς ἐμοῦ.—²⁸Ἐν πολυτρύποις ξυμφοραῖς ἐπίστανται τραφέντες.—Εἰδότες

οὐκ ἂν δυνηθέντες.—'Αλλ' ἴσθι τίς σουσα ἀξίαν δίκην.—Λυπηρὸς ἴσθ' ὦν.—Κρέοντα ἴσθι σοι τούτων χάριν ἤξοντα.—Φίλιππος οὐκ ἀγνοεῖ ταῦτα οὐ δίκαια λέγων.—Ξυνοισθα εἰς ἔμ' οὐκ εὐορκος ὦν.—'Εμαυτῷ ξυνήδειν οὐδὲν ἐπισταμένῳ.—Συνοίδαμεν ὑμῖν ὑπὸ τὸν παρόντα τόνδε πόλεμον οὐσι προθυμοτάτοις. (218) Συγγινώσκομεν αὐτοῖς ἡμῖν οὐ ποιήσασιν ὁρθῶς.—'Ον ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω μιμνάξειν.—'Εκμαθήσεται ἁμαρτῶν.—'Ησθόμην μάτην θυμουμένη.—Αἰσθόμενος πρὸς τὴν μητέρα χαλεπαίνοντα.—'Ησθησαι πάποτέ μου ἢ ψευδομαρτυροῦντος ἢ ἄλλο τι ἄδικον πράττοντος ;—Εὐρίσκω ταύτην ἂν μόνην γενομένην τῶν μελλόντων κακῶν ἀποτροπήν.—Εὐρίσκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως τοῦτο διαπραξόμενος.—Δεῖξω πρῶτα σοφὸς γεγῶς, ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος.—Τήνδε δεῖξω μὴ λέγουσαν ἔνδικα.—Οὐδ' ὁ χρόνος ἐλπίδας διεσάφησεν οὐσας κενάς ;—Εἰ φρονούντος ὕμμα σου κατηγορεῖ.—Κακὸς ὂν εἰς φίλους ἀλίσκεται.—(219) 'Ος ἂν τοὺς φίλους τοὺς πρόσθεν εἰς ποιῶν φαίνεται, δῆλον εἶναι καὶ τοὺς ὕστερον εὐεργετήσονται.—Μαθὼν τὸν Σμέρδιος θάνατον ὥς κρύπτοιο γενόμενος.—'Εμέμνητο εἰπών.—Αἰψ' ὕγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται.—Μέμνημαι καὶ τοῦτο, ὅτε ἐδόκει ἐμοὶ ὑπερμέγθεος εἶναι ἔργον τὸ καλῶς ἄρχειν.—'Η οὐ μέμνη ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν ;—'Αναγκαῖόν ἐστι σφίσι μὴ περιορᾶν παροικοδομούμενον τὸ τεῖχος.—(220) Μὴ μ' ἰδῆς θανόντ' ὑπ' ἀστῶν.—Τὴν αὐτῶν χώραν ἀνέχεσθαι πορθουμένην.—Ταῦτ' ἰάσων παῖδας ἐξωέξεται πάσχοντας ;—Νικωμένη Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται.—Παῖδα φασὶν Ἀλκμήνης πραθέντα τλῆναι.—Οὐκ ἀγαπῶ ζῶν ἐπὶ τούτοις.—Μεταβαλλομένου δαίμονος ἀνέχου.—Οὐδὲν ἄδικον διαγεγένημαι ποιῶν.—Τὴν εἰρήνην ἄγοντες διατελοῦσιν.—'Ηματα αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων.—Παῦσαι φλυᾶραν.—Κλαύσας μεθέκε.—'Αλλα μυρία ἐπιλείπω λέγων.—Παύειν τινα λαλοῦντα.—Μὴ κάμης φίλον εὐεργετῶν.—Πολλὸς ἦν λισσόμενος ὁ ξένος.—Πολλὸς ἐνέκειτο λέγων ταῦτα.—'Ο Δηϊόκης ἦν πολλὸς ὑπὸ παντὸς ἀνδρὸς καὶ προβαλλόμενος καὶ αἰνεόμενος.—(221) Μεστὸς ἦν θυμούμενος.—'Εξείπας ὥς ἄρχω καθυβρίζουσά σε.—Τὰ λοιπὰ τὰ ἐπὶ τούτοις ποιήσον, ὅπως τις ὕστερον φυλάσσηται τῶν βαρβάρων μὴ ὑπάρχειν ἔργα ἀτάσθαλα ποιῶν ἐς τοὺς Ἕλληνας.—'Αλλὰ ἐκλιπεῖν φαίνεται ἡ ψυχὴ ὕθενπερ, ὥς ἔοικε, πᾶσιν ἄρχεται ἀπολείπουσα.—'Ος φιλόνηκός ἐστι πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι εἰς ποιῶν τοὺς εὐεργετοῦντας ἑαυτὸν.—Προθυσόμενος ἔοικε τῆς ποιήσεως.—'Εοικας τὴν εὐδαιμονίαν οἰομένῳ τρυφῇ καὶ πολυτέλειαν εἶναι.—Σὼς ἴσθι.—Σὲ δηλώσω κακόν.—Τίς οὕτως εὐρεθείη βάσκανος ὅστις ἂν ὑπολάβοι ;—(222) Οἶδα ἔμαυτὸν οὐκ ἐμμένοντα τῇ πράττει.—'Ισθι μὴ ψευδῶς μ' ἐρεῖν.

Τὸν Ἀμασιν εὐτυχέων μεγάλως ὁ Πολυκράτης οὐκ ἐλάνθανε.—'Ο Θεμιστοκλῆς ἐλάνθανε ταῦτα ἔχων.—Θοιμάτια κλεψάσαις λαθεῖν ἦν χαλεπὸν αὐταῖς.—Οὐκοῦν σοι δοκεῖ σίμφορον εἶναι τὸ λεληθέναι ἡμῖς ταῦτα βουλευόντας ;—'Ελαθε πάντα καταφλεχθέντα.—(223) Μὲ ἐλελήθη ὁ Ζεὺς οὐκ ὦν.—Εἰ ἐθέλοι ἄνθρωπος κατεσπουδάσθαι αἶε, μηδὲ ἐς παιγνίαν τὸ μέρος αὐτὸν ἀνιέναι, λάθοι ἂν μακρίς.—'Ο Κροῖστος φονέα τοῦ παιδὸς ἐλάνθανε βόσκων.—'Απὸ τεύχεως ἄλτο λαθών.—Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα Ζεὺς, ὅτε Τρῶσιν ἐδίδου νίκην.—'Εφθησαν οἱ Σκύθαι τοὺς Πέρσας ἐπὶ τὴν γέφυραν ἀφικόμενοι.—Πολύ κε φθαίη πόλις ὑμῇ περθούμενη.—Φθάνουσι πολεμοῦντες.—Φθάνουσι φεύγοντες.—(224) Οὐκ ἂν φθάνοις ποιῶν τοῦτο ;—Φθάνοις ἂν οὐ τοῖσδε συγκρύπτωι δέμας ;—'Ο πέζος φθάνει ἀναβάς πρὶν τοὺς Συρακουσίους παραγενέσθαι.—'Εφθησαν ἐκπεσόντες πρότερον ἐκ τῆς νήσου, ἢ σφί ἴλεων γενέσθαι τὴν θεάν.—Φθαίητε ἂν ἀνδραποδισθέντες ἢ τινα πυθέσθαι ἡμῶν.—Οἱ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἔφθησαν πυθόμενοι τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον, καὶ πάντων τῶν ἑλλαν ἀμελήσαντες ἦκον ἡμῖν ἀμνησούντες.—Μόλις φθάνει ὁρόνους ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν.—(225) Εἴπερ φθάμενός μιν οὐτάσῃ.—'Εν νόῳ ἐγένετο εἶπαι ταῦτα ἥπερ ὑμεῖς φθάντες προφέρετε.—Τίς οὐδ' εἰ κ' Ἀχιλλεὺς φθῇ ἐμῷ ὑπὸ

δουρὶ τυπεῖς θυμὸν ὀλέσαι ;—Ἀνὴρ πονηρὸς τυχὸν ἂν φθάσειε τελευτῆσαι, πρὶν δοῦναι δίκην τῶν ἡμαρτημένων.

Λέγειν πρὸς σε τὰ νοέων τυγχάνω χρή.—Ἐτυχον δὲ πλῖται ἐν τῇ ἀγορᾷ καθεύδοντες ὡς πεντήκοντα.—“Οὐρα καθ’ ὕπνον μὴ κατακλιθεὶς κυρῇ ;—Τῶν θεᾶτων εἴ τις εὖνους τυγχάνει.—Εἰ γέρων κυρῶ, τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος.—Μεθ’ ὧν νόμων οἰκοῦντες εὐδαιμονέσταιοι τῶν Ἑλλήνων ἐτύγχανον.—(226) Νῦν ἀγροῖς τυγχάνει.—Χάριν δοῦναι ἦν περ τυγχανῶν ὑπεσχόμεν.—Πλησίον ἦν κυρῶν.

Ταῦτα ξύμφορά ἐστι πραχθέντα.—Ἄμεινόν ἐστιν ἡμῖν πολεμοῦσι.—Ἰκανὸν τῷ φύλακε κωλύοντε.—Ἡ πόλις αὐτοῖς οὐκ ἐπιτρέψει παραβαίνουσι τὸν νόμον.—Εἰ πειρήσονται ἐσβαλόντες.—Θανοῦσα οὐκ ἀναίνομαι.—Ἀτίμους ἐποίησαν· ἀτιμίαν δὲ τοιάνδε, ὥστε μήτε ἄρχειν, μήτε πριαμένους τί, ἢ παλοῦντας κυρίου εἶναι.—(227) Ἡ γγέλθῃς μανείς.—Σαφῶς αὐδᾷ συμμάχους ὀλωλότας.—Διῆξε φήμη παῖδα σὴν ἀφιγμένην.

Ἡ δευτέρου γενομένη ταύτης βασιλεία, τῇ ὄνομα ἦν Νίτωκρις, —αὕτη δὲ συνετωτέρη γενομένη τῆς πρότερον ἀρξάσης—μνημόσυνα ἐλίπετο τὰ ἐγὼ ἀπηγήσομαι.—Κορίνθιοι κατὰ τε τὸ δίκαιον ὑπεδέξαντο τὴν τιμωρίαν, ἅμα καὶ μίσει τῶν Κερκυραίων, ὅτι αὐτῶν παρημέλουν, ὅντες ἄποικοι οὕτε γὰρ ἐν πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς διδόντες γέρα τὰ νομιζόμενα, οὔτε... Ἐκαστον ἐφεξῆς δίδειμι, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ πρώτου.—Δείξας γε πρῶτον τί ἄρα ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἔχεις.—(228) Λελήθαμεν καθαίροντες πόλιν.—Σωφρονούντες γε ἡμεῖς, ἦ δ’ ὅς.

Τὸν εὖρ’ ἰδρώοντα, ἐλίσσόμενον περὶ φύσας, σπεύδοντα.

Τί λέγοντες διέβαλλον οἱ διαβάλλοντες ;—Τὴν ἀτραπὸν, δι’ ἣν ἤλωσαν οἱ ἀλόντες Ἕλληνας ἐν Θερμοπύλαις..... Ἐπὸ ἡδονῆς φασὶν ἡττωμένους ἢ λύπης ταῦτα ποιεῖν τοὺς ποιοῦντας.—Πάντας ἂν πάντες τοὺς ἄφρονας μαίνεσθαι ὀρθῶς ἂν φαίμεν.—Τίνα ἂν κτησάμενοι ἐπιστήμην ὀρθῶς κτησαίμεθα ;—Βλέποντες οὐ βλέπουσιν.—(229) Ἐπακούων σχολῇ ὑπήκουσα.—Ἦν μὴ με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα.

Πείθει Ὁρέστην μητέρα κτείνει, πρὸς οὐχ ἅπαντας εὐκλείαν φέρον.

Διόνῦσον λέγουσιν οἱ Ἕλληνες ὡς αὐτίκα γενόμενον ἐς τὸν μηρὸν ἐνεβράσματο Ζεὺς.—Γενόμενοι εὐθὺς ἐωρῶμέν τε καὶ ἠκούομεν.—Νεκρὸς μεταξὺ ὀρύσσων ἐπαύσατο.—Λέγοντός σου μεταξὺ γέγονέ μοι φωνή.—Τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους, ἅμα τῷ ἦρι εὐθὺς ἀρχομένη, ναυμαχῆσαι ἠναγκάσθησαν.—Ἄμα τῷ ἵππῳ τοῦτο ποιήσαντι.

(230) Ἦλθον παρὰ τοῦ Ἰνδοῦ χρήματα ἄγοντες.—Τόσον ἀπὴν ὅσον γέγωνε βοήσας.—Οὔτε συμφορῇ τοιῇδε κεχρημένον οἶκός ἐστιν ἐς ὁμήλικας εὖ πρήσσοντας ἵεναι.—Εἰ νομίζει πρὸς ἐμοῦ πεπονθῆναι λόγοις εἴτ’ ἔργοις εἰς βλάβην φέρον, οὐ βίου μοι πόθος.

Οἶμαι τοὺς πολλοὺς τῶν ἀκούοντων ἔτι ἀντιτείνειν, ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξαμένων.—Τὰ ὑπάρχοντά σοι μεγάλα εἶναι φῆς, ὥστε μηδεὶς δεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ σώματος ἀρξάμενα, τελευτώντα εἰς τὴν ψυχὴν.—Ἐστὶν ἀγαθὰ τοῖς τὴν ἡπειρον ἐκείνην νεμομένοις, ἀπὸ χρυσοῦ ἀρξαμένοις, ἀργυροῦ καὶ χαλκοῦ καὶ ἐσθῆς ποικίλης καὶ ἀνδράποδα.

(231) Ἐκτωρ ἔδωκε ξίφος φέρων.—Ἴππον ἄγων ἐν χερσὶν ἐτίθει Μενελάου.—Ἀνύσαντε δῆσενον τοῦτον.—Μάνθαν’ ἐλθάν.—Ἐκτωρ ἔφερε λῆαν ἀείρας.—Λίθῳ κόψον ἐκείνον λαβών.

Ἦκω φέρων τάδε.—Ἦκεν ἄγων δισχιλίους ὁπλίτας.—Ἦκεν ἔχων δισχιλίους ὁπλίτας.

Ἐγὼ ἦδη καὶ πάλαι στείχων ἂν ἦν σοι, εἰ μὴ Ὀδυσσέα στείχοντα πρὸς ἡμᾶς ἐλεύσομεν.—Εἰ ταῦτα οὕτως ἔχοντά ἐστιν.—Ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδείσθαι Κᾱρές εἰσιν οἱ καταδείξαντες.—Ἦσαν οἱ Πελασγοὶ βάρβαρον γλῶσσαν ἰέντες.—Δείσσεσθαι οὐδεὶς τῶν ὕσα ἐς αἰσχύνῃ ἐστὶ φέροντα.—Ἰκνοῦμαί σε, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.—Διεί ρίγιστα θεοὶ τετληότες ἐσμέν.—(232) Ἐμοῦ λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ;

Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψας ἔχειν.—Τοὺς ἄλλους πάντας ὑπ' ἐαυτῷ εἶχε καταστρεψάμενος ὁ Κροῖσος.—Οὗς σὺ δουλώσας ἔχεις.—Δίδαξόν ἔμε ὅτου μῆνιν τοσὴνδε πράγματος στήσας ἔχεις.—Τοιαυτὰ φασὶ Κρέοντα κηρύξαντα ἔχειν.—Τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασα, ἔχε.

Θεοὶ θέλοντος, οὐδὲν ἰσχύει φθόνος.—Τῶν πολεμίων ὀφθέντων, ἔφυγον οἱ πολῖται.—(233) Ἰδοῦσαι τὸν λύκον, αἱ ὕιες ἀπέφυγον.—Ταῦτα ἀκούσας ἦσθη.—Κακῶν ἄρτι κῦμα ὑπεξαντλῶν φρενὶ, πρύμνηθεν αἶρει μ' ἄλλο σῶν λόγων ὕπο.—Αἰδώς μ' ἔχει, ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσ', ἵν' εἰμὶ νῦν.—Τὴν Αἴγιναν ἔχειν ἀσφαλέστερον ἐφαίνετο, αὐτῶν πέμψαντες ἐποίκους.—Ὁφείλεις, ἐμοῦ προποήσαντος χρηστὰ ἐς ἐς, χρηστοῖς με ἀμείβεσθαι.—Ἦδη μὲν ἐπιχειροῦντος φροντίσας τῆς πρὸς τοὺς δικαστὰς ἀπολογίας, ἡναντιώθη τὸ δαϊμόνιον.—(234) Ἐφῇ αὐτοὺς ἐκτρυχώσειν ἄλλως τε καὶ θαλασσοκρατούντων.—Τῷ Ἱπποκράτει ὅντι περὶ τὸ Δῆλιον, ὥς αὐτῷ ἠγγέλθη ὅτι Βοιωτῶι ἐπέρχονται, πέμπει..... Λόγοι ἐν ἀλλήλοις ἐρρόθουν κακοὶ, φύλαξ ἐλέγχων φύλακα.—Μέλλων πέμπειν Οἰδίπου γόνος Λοξίου ἐπ' ἐσχάρας, ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.—Οἱ σύλλογον ποιησάμενοι προηγόρευε Θεμιστοκλῆς ἐκ πάντων.—Ἐν ᾗ ἐπιστεύσατε, παῖδες ὄντες ἔνιοι ὑμῶν ἀτεχνῶς.—Δύο συνερχομένῳ, πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν ὕψος κέρδος ἔχ' ὁ μόνος δ' εἴπερ νοήσῃ, οἱ βράσσων τε νοὺς λεπτή δέ τε μῆτις.—(235) Ἀθηναῖοι δῆλον ἐποίησαν ὑπερυχθεσθέντες τῇ Μιλήτου ἀλώσει τῇ τε ἄλλῃ πολλαχῇ καὶ δὴ καὶ ποιήσαντι Φρυγίχῳ δρᾶμα Μιλήτου ἄλωσιν καὶ διδάξαντι, ἐς δάκρυά τε ἔπεσε τὸ θέατρον, καὶ ἐξημιώσαν μιν χιλίαις δραχμαῖς.—Εἰργομένοις αὐτοῖς τῆς θαλάσσης καὶ κατὰ γῆν παρθουμένοις, ἐνεχείρησάν τινες πρὸς Ἀθηναίους ἀγαγεῖν τὴν πόλιν.—Μὴ θαύμαζε, τέκνα εἰ φανέντα ἄελπτα μηκύνω λόγον.

Σαφῶς δηλωθέντος, ὅτι ἐν ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων τὰ πράγματα ἐγένετο, τρία τὰ ὠφελιμώτατα ἐς αὐτὸ παρεσχόμεθα..... Ὀικητο ἐπὶ Καρίας, ἐσαγγελθέντων ὅτι φοίνισσαι νῆες ἐπ' αὐτοὺς πλεύουσιν.—(236) Οὕτως ἔχοντος.—Οὕτω γιγνομένων.—Εἰ ἰόντων εἰς μάχην, ἐν τούτῳ δυνήσεται τις ἀποβράψωδῆσας ἄνδρας πολεμικοὺς ποιῆσαι..... Οἱ Λακεδαιμόνιοι, πρῶτον ἐς τὴν Χίον πέμψαντες Φρύνιν, εἰ αἱ νῆες αὐτοῖς εἰσὶν, ὕσασπερ ἔλεγον, ἀπαγγείλαντος αὐτοῖς, ὥς εἴη ταῦτα ἀληθῆ, ἅπερ ἤκουον, τοὺς Χίους εὐθὺς ξυμμάχους ἐποίησαντο.—Πόσις ἂν μοι, καθανόντος, ἄλλος ἦν.—Τί σκοποῦτό τις τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνις, ὦν ὑφηγητῶν, ἐγὼ κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν;

Ἐνθάδ' οὐ πρέπει ναεῖν, παρόν σοι πόλιν ἔχειν εὐδαίμονα.—(237) Παρέχων τῆς Ἀσίας πάσης ἄρχειν, ἄλλο τι αἰρήσεσθε;—Παραστῇ μηδενὶ ὑμῶν, ὥς οὐ προσήκον κίνδυνον ἀναρριπτοῦμεν.—Ἐν αἰτίᾳ εἶχον πολλῇ τὸν Ἅγιν, νομίζοντες, ἐν καλῷ παρατυχὸν σφίσι ξυμβαλεῖν, οὐδὲν δράσαντες ἄξιον τῆς παρασκευῆς ἀπιέναι.—Ἄν οὕτω τύχῃ.—Χρεῶν μιν μὴ λέγειν τὸ ἐν, λέγει τριῶν μηνῶν εἶναι τὴν ἡνοδον.—Δόκουν... Δόξαν... Οἱ οὐ βοηθήσαντες, δέον ἀπῆλθον.—Δόξαν ἡμῖν ταῦτα.—Οὐτε μέλον αὐτοῖς ἄλλο ἦ.... Οἱ Συρακοῦσιοι παρεκελεύοντο κραυγῇ οὐκ ὀλίγῃ χρώμενοι, ἀδύνατον ὅν ἐν νυκτὶ ἄλλῳ τῷ σημῆναι.—(238) Ἡ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρρητον πόλει;—Γεγραμμένον ἐν ταῖς σπονδαῖς..... Προσταχθὲν αὐτῷ ἀναγράψαι τοὺς νόμους τοὺς Σόλωνος, ἀντὶ μὲν Σόλωνος αὐτὸν νομοθέτην κατέστησεν.

Ἄπερ καὶ ἀρχόμενος εἶπον.—Ἀρχόμενος καὶ διὰ τέλους τοῦτο ἀπεμαρ-

τύρατο.—“Εκλαγξαν οἷστοι ἐπὶ ἁμῶν, αὐτοῦ κινηθέντος.—Ἀθηναῖοι, ἐπὶ Πελασγῶν ἐχόντων τὴν νῦν Ἑλλάδα καλουμένην, ἔσαν Πελασγοί.—Τῷ δὲ πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει, ἐπὶ Χρυσίδαο ἐν Ἀργεὶ ἱερωμένης, καὶ Αἰνυσιῶν Ἐφόρου ἐν Σπάρτῃ.—Ἄλλας ξυνήκας ἐπὶ Θηραμένους παρόντος ἐποιοῦν.—Μετὰ Σόλωνα οἰχόμενον, ἔλαβεν ἐκ θεοῦ νέμεσις μεγάλη Κροῖσον.—Ὁ Κροῖσος ταῦτα ἀπέπεμπεν ἐς Δελφοὺς, καὶ ἅμα τοῖς κρητῆρας δύο μεγάθεϊ μεγάλους Μετεκινήθησαν αὐτοὶ ὑπὸ τὸν νῆδον κατακάεντα.—(239) Ἐπὶ χιόνι πεσοῦσθ ὕει ἐν πέντε ἡμέρησι.—Ἐπ’ ἐξειργασμένοις ἐλθεῖν.—Τιμώμενοι χαίρουσιν.—Ἡδομαί σ’ εἰσιδῶν.—Ἀσχαλῶσιν οἶδε καθήμενοι.—Τοὺς δεσμώτας μετεμέλοντο ἀποδεδωκότες.—Αἰδεσθαι πατέρα τὸν σὺν ἐν λυγρῷ γῆρᾳ προλείπων.—Χάριν ἴσθι ὧν ἀπαθής.—Εὐ ἐποίησας ἀφικόμενος.—Ἀδικεῖτε πολέμου ἄρχοντες.—Ἐξαμαρτάνει διατρίβων.—Οὐ καταπροΐζονται ἀποστάντες.—Πάντα ποιοῦσι καὶ λέγουσι φεύγοντες τὴν δίκην.—Οἱ Ἀθηναῖοι ἐκπεφευγότες μάλιστα περιημέκτεον.—Οὐ κέν οἱ κεχάροιτο ἐλθόντι.—Ἦχθετο Τρωσὶν δαμνέμενους τοὺς Ἀχαιοὺς.—(240) Ἦσθην σε εὐλογοῦντα πατέρα τὸν ἐμόν.—Σὲ εὐ πράσσουντ’ ἐπιχαίρω.—Τὰ πληράματα διὰ τόδε ἐφθάρη τε ἡμῖν καὶ ἔτι νῦν φθείρεται, τῶν ναυτῶν ὑπὸ τῶν ἱππέων ἀπολλυμένων.... Ἀνιστάμενος συμβουλευσῶν.—Σὲ διδάξων ἔρριμαι.—Πέμπει μέ σοι φέροντα τάσδ’ ἐπιστολάς.—Ἰλιχοντο περιηγγέλλοντες βοηθεῖν.—Τὸ ἀπάντων θῶμα μέγιστόν μοι ἔστι τῶν ταύτῃ, μετὰ γε αὐτὴν τὴν πόλιν, ἔρχομαι φράσων.—Ἐκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι οἶω.—Οἴόμενοι τὰ κακὰ ἀγαθὰ εἶναι, ἢ καὶ γινώσκοντες ὅτι κακὰ ἔστιν, ὅμως ἐπιθυμοῦσιν αὐτῶν ;—Πάντα ταῦτα κεκτημένοι, ὅμως ἀδικοῦνται.—Εγὼ σ’ ἰκνοῦμαι, καὶ γυνή περ οὖσ’, ὅμως.—Οἱ τετρακόσιοι ἐς τὸ βουλευτήριον ὅμως καὶ τεβορυβημένοι ξυνελέγοντο.—(241) Μὴ, θεοὺς τιμῶντες, εἶτα τῶν θεῶν ὄραν ποιεῖσθε μηδαμῶς.—Ἵποβέμενος σωφροσύνην εἶναι τὸ τὰ ἑαυτοῦ πράττειν, ἔπειτα οὐδὲν φησὶ καλύειν καὶ τοὺς τὰ τῶν ἄλλων πράττοντας σωφρονεῖν.—Σοὶ Ἀγαμέμνων δῶρα δίδωσι, μεταλλήξαντι χόλου.—Ἄστρων ἂν ἔλθοιμι πρὸς ἄντολὰς καὶ γῆς ἔνερθε, δυνατὺς ὧν δρᾶσαι τάδε.—Οἷχεται θανάν.—Ἰλιχετο φεύγων.—Ληϊζόμενοι ζῶσιν.—Νικᾷ τοὺς φίλους εὐ ποῖων.

Ἀναγκαῖον διορίσασθαι τοὺς φιλοσόφους τίνας λέγοντες τολμῶμεν φάναι δεῖν ἄρχειν.—(242) Καταμεμάθηκας τοὺς τί ποιοῦντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσιν ;—Οἷος οἶων αἴτιος ὧν τυγχάνει.—Σκέψαι, οἶω ὅντι μοι περὶ σε οἷος ὧν περὶ ἐμὲ ἔπειτά μοι μέμφη.—Πολεμοῦνται ἀσαφῶς ὑποτέρων ἀρξάντων.—Λέγεται Κῦρον ἐπείρεσθαι, τίνες ἐόντες ἄνθρωποι Λακεδαιμόνιοι καὶ κόσοι ταῦτα ἐωῦτ’ προαγορεύουσιν.—Μὴ πύθη ὅσοι τινὲς ἐόιτες ταῦτα ποιεῖν οἰοί τε εἰσι.—Οἱ στρατηγοὶ ἡρώτων, εἰ τὴν πολεμιοτάτην γῆν οἰκειοτέραν τῆς θαλάσσης ἡγουμένοι ἀποχωροῦσιν.—Τί βουλόμενοι φεύγουσι ;—Τί μαβῶν τοῦτο ἐποίησας ;—Τί παθῶν τοῦτο ἐποίησας ;—(243) Ὡς ὀλίγα δυνάμενοι προορᾶν ἄνθρωποι περὶ τοῦ μέλλοντος, πολλὰ ἐπιχειροῦμεν πράττειν !—Τοὺς Ἕλληνας ἐδίδαξαν, ὅν τρόπον διοικούντες τὰς αὐτῶν πατρίδας καὶ πρὸς οὓς πολεμοῦντες μεγάλην τὴν Ἑλλάδα ποιήσειαν.—Δαιμονῶν ἔφη τοὺς μαντευομένους ἂ τοῖς ἀνθρώποις ἔδωκαν οἱ θεοὶ μαθοῦσι διακρίνειν.—Τί κυπτάσεις ἔχων περὶ τὴν θύραν ;—Τί ἔχων διατρίβεις ;—Φλυαρεῖς ἔχων.—Οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων.

(244) Ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε.—Μὴ μ’ ἀντιφάνει μηδὲν, ὥς στείχοντα δῆ.—Ὁ ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ’ ἐχθραιτέος, ὥς καὶ φιλήσων αἰθῆς ἐς τε τὸν φίλον τοσαῦθ’ ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι, ὥς αἰὲν οὐ μενοῦντα.—Οἱ τῶν παραυτίκα ἡδονῶν ἀπεχόμενοι, οὐχ ἵνα μηδέποτε εὐφρανθῶσι, τοῦτο πράττουσιν, ἀλλ’ ὥς διὰ ταύτην τὴν ἐγκράτειαν πολλαπλάσια εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον εὐφρανοῦμενοι, οὕτω παρασκευάζονται.—Αὐτὸς ἡγγέλλετο διανοεῖσθαι ὥς ἐπιχειρήσων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας.—Οἱ Ἀθηναῖοι πυρεσκευάζοντο ὥς πολε-

μήσουτες.—'Ατε πειρωμένων τῶν Θεσσαλῶν καταστρέφεσθαί σφεας, τοῦτο προεφυλάξαντο οἱ Φωκέες.—Φθονέοντες αὐτῇ, ἅτε τετιμημένης διὰ πάντων, ἐτέρποντο τῇ κρίσει.—(215) 'Ὡς ἐξὸν ἤδη ποιεῖν αὐτοῖς, ὅτι ἂν βούλοιντο, ἀπέκτειναν.—'Ὅσοι τυγχάνουσιν εὖνοιο ἐόντες Πέρσησιν, ἥδεσθε τοῦδε εἵνεκα, ὥς περιεσομένους ἡμέας 'Ελλήνων.—Οὐχ ὕβρει λέγω τὰδ', ἀλλ' ἐκείνον ὥς παρόντα.—Σοὶ δ' ἐς τί δόξης ἦλθεν ἐκβαλεῖν τέκνον; 'Ὡς τὸν θεὸν σώσονται τὸν γ' αὐτοῦ γόνον.—Πρὸς τοῦτο βλέπων ὥς γενησόμενα ταῦτα.—Στειπτὴ φυλλὰς, ὥς ἐναυλίζοντί τφ.—Πᾶν ἔξεστι φωνεῖν, ὥς ἐμοῦ μόνης.—'Ἡ τὴν δλαιτάν μου φαυλίζεις, ὥς χαλεπώτερα πορίσασθαι τὰ ἐμὰ διαιτήματα τῶν σῶν;—Νῦν δὲ, ὥς οὕτω ἐχόντων, στρατιὰν ὥς τάχιστα ἐκπέμπετε.—(246) 'Ὁψεσθε, ὥσπερ δούλων ἀποδιδρασκόντων καὶ εὐρημένων, τοὺς μὲν ἰκετεύοντας αὐτῶν..... 'Ὡς μὴδὲν εἰδὼτ' ἴσθι μ' ὦν ἀνιστορεῖς.—'Ὡς μὴκέτ' ὄντα κείνον ἐν φάει νύει.—Καμβύσης 'Ἰωνας ὥς δούλους πατρῷους ὄντας ἐνόμιζε.—Πατέρα τὸν σὸν ἦκω ἀγγελῶν ὥς οὐκ ἔτ' ὄντα, ἀλλ' ὀλωλότα.—'Ὡς διδασκτοῦ οὕσης τῆς ἀρετῆς λέγει.—'Ανῆξε λαὸς εἰς ἔριν λόγων, ἡμεῖς μὲν, ὥς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν, οἱ δ' ὥς ἐκείνον.—Τοῦ κασιγνήτου τί φῆς; ἥξοντος ἢ μέλ-
λοντος; εἰδέναι θέλω.—(247) Καὶ νῦν ὥς καὶ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων μὴ μεμπτῶν γενομένων, οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε.

Τὸ μεταμελησόμενον.—'Ἡ ἐμὴ κεκτημένη.—'Εν τῷ μὴ μελετῶντι ἀξυνετώ-
τεροι ἔσσονται.—Τὸ κείνου βουλόμενον.

Πληγέντε κεραυνῷ.—'Ὡ κρεῖσσον ἢ λόγοις εὐτυχῶν ἐμοῦ ψυχῇ, τί φῶ;—
(248) 'Ἠδικημένοι σιγησόμεθα.—Δείπομαι ἐν τε τύχαις ἀνδρῶν καὶ ἐν ἔργμασι
λεύσσω.—'Οχλὸς πόλυς ἡγείρετο τιμῶντες Κήϋκα.—Χωρῶμεν, λαβὼν ὕτου
σε χρεῖα ἔχει.—Πρὸς τὸ δεινὸν ἦλθετε, ὥς ἐχθρὰν, γέρον, κτείνοντες;
Εἰπέ.—Πέπαλται ἐμοὶ κέαρ, τόδε κλύουσιν.

246 Οὐ χρή παννύχιον εὔδειν βουληφόρον ἄνδρα.

247 (249) 'Ες μέσον τὸν ποταμόν.—Τὴν οὐρὰν ἄκραν.

Φασὶν οὐκ ἅπιστα.

Προσ τετάσσεται πρεσβυτέρῳ νεωτέρων ἄρχειν, καὶ κολάζειν.—Ἐυμετέσχω
καὶ φέρω τῆς αἰτίας.—'Ὡ πολλὸς ἢ βίος, ἀλλ' ἢ ἥκιστα γαῦρος.

CORRECTIONS IN THE TEXT AND INDEX
OF THE "GREEK EXERCISES."

P.	line.	
12.	ult.	<i>Read</i> hurt <i>a. l. act.</i>
21.	12, 13.	This sentence should be transferred to p. 11.
27.	5.	<i>Read</i> dear companions.
31.	9.	This sentence should be transferred to p. 25.
91.	pen.	<i>Read</i> The art ^{acc.}
103.	2.	<i>Read</i> love ^{art.}
111.	22.	<i>Read</i> remember ^{paulopostfut.}
168.	6, 7.	<i>Read</i> take an accusative.
170.	17.	<i>Read</i> horse for house.
173.	12.	<i>Read</i> dangers for daughters.
199.	21.	<i>Read</i> (ἐλθοι)?
229.	22.	<i>Read</i> came <i>p. m.</i>
241.	21.	<i>Read</i> by flying-away.
255.		<i>Read</i> Cana, Κανᾶ
ib.		<i>Read</i> Cartroad.
271.		<i>Read</i> Leisure, σχολή, ἥς
280.		<i>Read</i> Raise-up, το, ἀνορθόω, ὥσω
284.		<i>Read</i> Sixth, ἕκτος, η, ον
288.		<i>Read</i> Tragedian, τραγῳδδς
		Tragedy, τραγῳδία
292.		<i>Add</i> Without, (adv.) ἔξω

Lately published by the same Booksellers.

THE FUNDAMENTAL WORDS of the GREEK LANGUAGE; adapted to the Memory of the Student by Derivations and Derivatives, by passages from the Classical Writers, and by other associations. By the Rev. F. VALPY, A.M. Pr. 10s. 6d. 8vo.

THE GREEK TESTAMENT; Second Edition; containing copious Critical, Philological, and Explanatory Notes in ENGLISH from the most eminent Critics and Interpreters: with parallel passages from the Classics, and with references to Vigerus for Idioms, and Bos for Ellipses. GRIESBACH's and other Various Readings are generally recorded under the text. By the Rev. E. VALPY, B. D. 3 vols. 8vo. Price 2l. 5s.

This work is intended for the use of Students in Divinity, as well as the Library.

THE GREEK SEPTUAGINT, with the APOCRYPHA; from the Oxford Edition of Bos and HOLMES. Pr. 1l. 8s. bds.

This Edition is hot-pressed, and handsomely printed in one volume 8vo. FOR USE IN CHURCHES AND CHAPELS, as well as the Library.

* * The Septuagint and Testament may be had, bound uniformly in four handsome volumes.

GREEK GRAMMAR; *Eleventh* Edition. By R. VALPY, D.D. 6s. 6d. 8vo.

DELECTUS SENTENTIARUM GRÆCARUM; cum Notulis et Lexico. By the Same. 4s. *Eighth* Ed.

SCHREVELIUS' GREEK LEXICON, translated into ENGLISH. In this edition the Latin significations, &c. have been rendered into English, the quantities carefully marked, and more than 3000 new words added. It forms a valuable Greek and English Lexicon for the Youthful Student. One vol. 8vo. Pr. 16s. 6d. bds.

The present Edition of Schrevelius' Lexicon, which has for so long a period facilitated the labors and promoted the knowledge of Greek students, comes recommended to the notice of the juvenile reader by having the explanations in *our own tongue*. The plan of introducing into School Books plain English for bald Latin, in the interpretations of Greek words, has within these few years been sanctioned by many most respectable teachers of youth, and we trust that a plan so founded in common sense, useful alike to the instructor and the pupil, will be universally adopted.

Great care has been taken to make the translation as correct as possible; and though we profess not to claim the merit of universal accuracy, yet we venture to hope that the mistakes, which we have committed, are but few and slight. We may add, that the various errors in the original, which have been multiplied in successive Editions, had become so numerous, that we cannot, after all our care, expect to have succeeded in detecting the whole; but what have escaped us on the present occasion may fall under our eye at a future time.

GREEK GRADUS; or, A GREEK, LATIN, and ENGLISH, PROSODIAL LEXICON: containing the Interpretation, in Latin and English, of all words which occur in the Greek Poets, from the earliest period to the time of Ptolemy Philadelphus, and also the quantities of each syllable; thus combining the advantages of a Lexicon of the Greek Poets and a Greek Gradus: for the Use of Schools and Colleges. By the Rev. J. BRASSE, B. D. late Fellow of Trin. Coll., Camb. One thick Vol. 8vo. Price 21s. boards.

HOMER'S ILIAD; A New Edition, from the text of Heyne. *Fourth* Edition. 8vo. 7s. bound.

HOMER'S ILIAD; A New Edition, from the Text of Heyne, with ENGLISH NOTES to the first Six Books. *Second Edition.* 8vo. 12s. 6d. bd.

This is perhaps the most useful edition of the Mæonian bard that has yet made its appearance. The author has judiciously enlivened the critical manner of his work by quotations from Pope's translation, and adorned it with a few parallel passages from the Roman poet, and from Milton.—*New Monthly Mag.* Oct. 1816.

THE HECUBA OF EURIPIDES, from the Text, and with a Translation of the Notes, Preface, and Supplement of Porson; critical and explanatory Remarks, partly original, partly selected from other Commentators; illustrations of Idioms from Matthiæ, Dawes, Viger, &c. &c.; a Synopsis of Metrical Systems; Examination Questions; and copious Indexes. For the Use of Schools and Students. By the Rev. J. R. MAJOR, Trin. Coll., Camb., and Master of Wisbech School. 12mo. Pr. 5s. bds.

This is, beyond all comparison, the best student's edition of a Greek play, which has ever been given to the public. The original edition of Porson, which forms the groundwork of the present, is, after all, a book more adapted to the finished scholar and classical critic, than to those who are only pursuing the studies which are to render them worthy of a station within the envied pale. Mr. M.'s translations and versions are happy in the extreme.—*Lit. Chron.*

THE MEDEA OF EURIPIDES, on the Plan of the Hecuba. By the Same. 12mo. 6s.

VIGER, BOS, HOOGEVEEN, AND HERMAN, are under abridgment, and in English, for the use of schools. By the Rev. J. SEAGER, Author of "Critical Observations on Classical Authors" and several Greek criticisms in the "Classical Journal."

The four Works will form about 220 pages each, and may be purchased separately, or together in one vol. 8vo. VIGER is published.

ETYMOLOGY of the LATIN LANGUAGE. By the Rev. F. VALPY, A.M. Pr. 13s. 6d.

LATIN GRAMMAR; By R. VALPY, D.D. F. A. S. *Eighteenth Edition.* 2s. 6d. 12mo.

FIRST EXERCISES; to be translated into Latin, with familiar Explanations. *Ninth Edition.* 1s. 6d.

LATIN VOCABULARY; adapted to the best Latin Grammars; with Tables of Numerical Letters, English and Latin Abbreviations, and the Rom. and Gr. Coins. *Eighth Ed.* By the Same. 2s.

EPITOME SACRÆ HISTORIÆ, in Usum Scholarum. With ENGLISH NOTES. *Fourth Ed.* 2s. bound.

ELEMENTS OF MYTHOLOGY; or an easy and concise History of the Pagan Deities. Intended to enable the young Reader to understand the ancient Writers of Greece and Rome. By the Rev. F. VALPY, A.M. *Sixth Ed.* 2s. bound.

LATIN DIALOGUES; collected from the best Latin Writers. By R. VALPY, D.D. F.A.S. *Fifth Ed.* 2s. 6d.

DELECTUS LAT. SENTENTIARUM ET HISTORIARUM; ad usum Tironum accommodatus. 27th Ed. With Explanations and Directions. By the Same. 2s. 6d.

PRINCIPIA OFFICIORUM, HISTORIÆ, ET GEOGRAPHIÆ; e Cicerone, Plinio Secundo, Justino, Cæsare, &c. excerpta. By the Same. *Second Ed.* 3s. 6d. bound.

SECOND LATIN EXERCISES, adapted to every Grammar, and intended as an Introduction to VALPY's '*Elegantia Latinæ.*' With an Index. Price 2s. 6d. duod. By the Same.

SALLUSTII OPERA; duod. 2s. 6d.

ELEGANTIÆ LATINÆ; or Rules and Exercises, illustrative of Elegant Latin Style. Intended for the use of the middle and higher Classes of Grammar Schools. By E. VALPY, B.D. *Ninth Edit.* Improved and made easier. 4s. 6d. A List of Phrases and an Index are also added.

A Key to the Latin may be had by a private written application to the Author through the Printer. Pr. 2s.

TIRONIS THESAURUS; or, a new and improved Classical LATIN and ENGLISH DICTIONARY; in which the quantity of the vowels is accurately marked; omissions are supplied, redundancies omitted, and vulgarisms corrected. Several tables, &c. are prefixed; the whole being interspersed with useful notes; and forming a complete and correct Guide to the Latin Tongue. By the Rev. J. W. NIBLOCK, D.D. Master of Hitchin School, Herts. Pr. 6s. bound.

The Dictionary has been compiled intirely new, and is enriched by the addition of many words and phrases of the purest Latinity; (1000 of which are not in any other Dictionary;) whilst unclassical words and phrases have been excluded. Considerable alteration has been made in the English renderings of the Latin words, and the meanings have been greatly increased. All the irregular tenses of verbs, and cases of Heteroclite nouns, are introduced. The deficiencies in denoting by figures the declension of nouns and the conjugation of verbs are supplied.

GRADUS AD PARNASSUM. A New Edition, omitting the Verses and Phrases; the English of the words is given, with their formation. Many new words are added, and other Improvements. Duod. 7s. 6d. bound. *Third Edition.*

The present Edition is printed at the suggestion of several Schoolmasters, who have long objected to the old Gradus as being greatly injurious to the progress of rising genius. It is only necessary to refer to the sentiments of Dr. Vicesimus KNOX on the old Gradus to establish the utility of the present plan.

DICTIONARY OF LATIN PHRASES; comprehending a methodical digest of the various phrases from the best authors, which have been collected in all phraseological works hitherto published; for the more speedy progress of students in *Latin Composition.* By W. ROBERTSON, A. M. of Cambridge. A new edition, with considerable additions, alterations, and corrections. For the use of the *Middle* and *Upper* Classes in Schools. Pr. 15s. royal duod. consisting of more than 1000 pages.

ANALECTA LATINA MAJORA; containing Selections from the best Latin Prose Authors; with English Notes, &c. on the plan of Dalzell's *Analecta Græca.* 1 vol. 8vo. Pr. 10s. 6d.

VIRGIL, collated from the best Edition. By A. J. VALPY, M. A. *Ninth Ed.* 3s. 6d. 18mo.

ORIGINAL PASSAGES

TAKEN FROM

LATIN AUTHORS,

WHICH HAVE BEEN TRANSLATED

INTO ENGLISH,

TO SERVE AS EXAMPLES AND EXERCISES IN THE

ELEGANTIÆ LATINÆ.

PAGE 8. FESTIVITATE igitur, et facetiis, inquam, C. Julius et superioribus et æqualibus suis omnibus præstitit, oratorque fuit, minimè ille quidem vehemens, sed nemo unquam urbanitate, nemo lepore, nemo suavitate conditor.

Cogitanti mihi sæpenumero, et memoriâ vetera repetenti, perbeati fuisse illi videri solent, qui in optimâ republicâ, cùm et honoribus et rerum gestarum gloriâ florerent, eum vitæ cursum tenere potuerunt, ut vel in negotio, sine periculo, vel in otio cum dignitate esse possent.

Page 12. Vir optimus atque clarissimus ab homine deterrimo acerbissimâ morte affectus est.

Fabio viro optimo, et homine doctissimo familiariter utor.

Monebat quemadmodum Dario majorem turbam hominum esse, sic virorum sibi.

En illa, illa, quam sæpe optâstis, libertas.

Armorum ista et victoriæ sunt facta, non Cæsaris.

Quid tibi timendum, cùm contra nescio quem accusatorem, cujus dicendi vim nemo unquam formidavit, suscipis defensionem?

Page 13. Atque idem ego contendo, cùm ad naturam eximiam atque illustrem accesserit ratio quædam doctrinæ, tum illud nescio quid præclarum ac singulare solere existere.

An quispiam alicubi de quo meliùs existimas?

Negas tyrannum crudelius, quàm quisquam inter crudelissimos unquam antea fuerit, in Syracusas se gessisse.

Ne cujusquam offensa te magnitudine animi deturbet.

Multos ipsi egregios viros, sine cujusquam suspicione, liberaverant.

Vix ullas aliis oratoribus (pace eorum loquar) quas ipsi ferant laudes reliquisti.

Key.

A

Darius in fugâ, cùm aquam turbidam et cadaveribus inquinatam bibisset, negavit unquam se bibisse jucundiùs.

Page 14. Eum exauctoraverunt, ne quis idem crimen postea impune perpetraret.

In eum actionem dederunt, ne quis diceret sibi non licere quenquam senatu movere.

Nec medici, nec imperatores, nec oratores, quamvis artis precepta perceperint, quicquam magnâ laude dignum, sine usu et exercitatione consequi possunt.

Tres ipsos dies desideror.

Tres ipsos menses consumsi in explorandâ atque scrutandâ regione quam ad vivum depinxerunt scriptores nonnulli.

Non is sum qui mendacio fallam.

Id monstrum vidi, cui si simile unquam mihi obviam foret, præ metu emorerer.

Eâ liberalitate utendum, quæ amicis prosit, obsit nemini.

Page 15. Multi de majestate damnati sunt; ea autem fuit regis clementia, ut tres modò ultimo supplicio affecti fuerint.

Ea erat disciplina Romanorum, ut ipsi patri filius poenas daret: itaque egregius ille adolescens immoderatæ fortitudinis morte poenas dedit patri.

Videmus enim fuisse quosdam, qui iidem ornatè ac graviter, iidem versutè et subtiliter dicerent.

Caninius tuus idem, et idem noster, cùm ad me pervespero venisset, et se postridiè manè ad te iturum esse dixisset; dixi ei, me daturum aliquid manè: ut peteret rogavi.

Eo cibo utebatur qui et suavissimus esset et idem facillimus ad concoquendum.

Page 16. Erant omnino itinera duo, quibus itineribus domo exire possent; unum per Sequanos angustum et difficile, alterum per provinciam multo facilius expeditiusque.

Regina cum benignissimè, nullâ non urbanitate et hospitio, accepit.

Cùm perparùm pecuniæ ad oppidum redimendum à civibus collatum esset, splendidissima quæque tecta demoliri cœperunt.

Quod temporis in ludum et libidinem impendit, neque id minima pars vitæ fuit, è republicâ, ejus imperium in se susceperat, surripuit.

Vis scientiarum, veluti senis fasciculum, haud in singulis quibusque virgultis, omnibus autem unâ colligatis, constitit.

Vitæ Attici scriptor ait, eos qui modò summo sunt rerum fastigio, postmodò summo esse periculo; adeò ut verè dictum videatur; suos cuique mores fingere fortunam.

Page 17. Singulis quibusque rebus sua tempestivitas est; ejusque autem officii est suo tempore utiliter et sibi et aliis uti.

In singulis arcis singulæ erant arcæ.

Alia alium delectant. Ego verò prudenti consilio, et modicis cupi-

ditatibus delector. Sit mihi mens sana et benè temperata; ingenium quod neque hominibus neque vitæ eventibus irascitur, iis contra alacri animo assentitur; omnia probè æstimat, iisque rectè utitur.

Incertum animum mutat in horas.

Minùs tribus medimnis in jugerum nemo dedit.

De rebus sibi objectis, alias confessus est, alias celavit, alias ratione humanæ infirmitatis vindicavit, plurimas omninò negavit.

Alii aliam causam interserentes, sese quotidie ex illà rudi et barbarâ regione paulatim subdlexerunt.

Procul dubio studium principum in hos, odium in illos, funesta videantur.

Alii aliud putant.

Page 18. Pactum est, liberum inde invicem commercium fore, donec alter alteri princeps bellum indiceret.

Hæc agendi ratio patri, illa filio debetur: altera civi, altera alienigenæ: alia amico qui de nobis bene meritus est, alia inimico qui nos injuriâ affecit.

Perdifficile est accuratè decernere, quid alter alteri præstare debeat.

Aristoteles Stagirita paululum dormiebat, cui semper brachium e toro dependebat, plumbo manu comprehenso; id autem in aneam pelvem decidens cum maturè è somno excitabat.

Scriptores quidam Patavinitatem dixerunt, illum sermonem et quasi dialectum quam in Livii Patavini scriptis conspexisse videntur.

Cato mihi solus pro centum.

Homines qui Lucilium loco Horatii, Virgilii loco Lucretium legunt.

Page 19. Tua me benignitas aded devinxit, ut apud me loco fratris semper futurus sis.

Quomodò pugnam ineuntibus, tot simul metus laborum, dolorum, postremò mortis ipsius exciderint, nisi in eorum locum pietas et fortitudo, et honesti præsens imago successerit?

Me in locum alterius misit.

Nostri imperatores maximâ reprehensione sunt digni; tempus in mutuis disceptationibus terunt, cum rectà contra hostem proficisci, et prælium committere deberent.

Cum se beneficiorum memorem præbere deberet, amicos omninò negligit.

Cum duram disciplinam servare deberent, hostium milites in agris dispalati vagantur.

Page 20. Cum quietem, post diei laborem et opus, capere potuisset, sese in conclave recipere solebat, atque ibi plurimum noctis studio et contemplationi dabat.

Cum subter arborem se tegere posset, nudum caput vi tempestatis objicit.

Quam ille miser, qui in decurrendo vitæ spatio, cum quæstu honestis laboribus parto modicè frui posset, istis etiam innocuis voluptatibus, quæ sese obviâ præbent, sponte privatur.

Cum fugientem hostem insequi debuisset, atque ita Cannensi vic-

toriâ uti potuisset Hannibal, majorem partem hyemis Capuæ habuit exercitum, ejus loci luxus et immodicæ voluptates ita enervaverunt corpora animosque militum, ut Marcellus verè dixisse videatur, Capuam Hannibali Canuas fuisse.

Rationem doctrinæ atque studiorum turpi negligentia atque socordia remoratus est, cùm eximias ingenii facultates a naturâ insitas lucro apponere, et in melius promovere debuisset.

Dionysius Tyrannus, cùm animum filii Dionis virtutibus et doctrinâ excolere debuisset, sic eum educari jussit, ut, cùm puber admodum esset, vino epulisque jam obrueretur.

Page 21. Qui rerum potiuntur, et rempublicam prudenter capessunt, artes pacis fovere deberent, non inutilibus bellis patriæ salutem in discrimen adducere.

An otio atque ignaviâ horas malè conteremus, cùm eas in optimarum artium studio, animisque variâ doctrinâ et scientiâ instruendis, impendere deberemus?

Pars quædam nostræ rei impendatur in sublevandis inopibus, jure oppressorum vindicando, beneficiis in omnes conferendis; non autem in scelere et effusione opes disperdantur.

Ita non superstitiosus, ut illa plurima in suâ patriâ sacrificia et fana contemneret; ita non timidus ad mortem, ut in acie sit ob rempublicam interfectus.

Page 22. Tantum absuit à cupiditate pecuniæ, ut nullâ in re usus sit eâ, nisi in deprecandis amicorum aut periculis, aut incommodis.

Attici autem quies tantoperè Cæsari grata fuit, ut, victor cùm privatis pecunias per epistolas imperaret, huic non solum molestus non fuerit, sed etiam sororis filium ex Pompeii castris concesserit.

Tantum abest ut me ames, ut, quantum in te est, me injuriâ afficias.

Mihi quidem dolor non modò non imminuitur, sed etiam augetur.

Quoniam causâ cecidisset, in eo jam erat ut fortunis everteretur.

Ab omnibus portis eruptionem fecerunt, et jam in eo erant ut rejicerentur, cùm receptui signo dato, in oppidum sese receperunt.

Legitima suffragia consecerat, atque constabat id agi ut consul deligeretur.

Quid mirum aut insolens, id in te factum iri, quod tu ipse in alio feceris?

Fidem iis dedit, se quod in aliis hostibus fecisset, facturum.

Page 23. Solus stationem defendit.

Omnium nationum exterarum princeps Sicilia se ad amicitiam populi Romani applicuit.

Ubi autem, qui uni ex transrhenanis ad Cæsarem legatos miserant, magnoperè orabant, ut sibi auxilium ferret.

Frustrâ nimis effusam luxuriam vites, si in contraria curras.

Quis non vitiosum et impudentem juvenem oderit? Contra ea, quis non pudorem et fidelitatem, nullâ sui ipsius habitâ ratione, diligat atque admiretur?

Labienus, hæc quum dixisset, juravit, se, nisi victorem, in castra non reversurum.

Respondit Regina, sibi non licitum filias civium suorum matrimonio locare, nisi cum consensu parentum.

Page 24. Mors istius hominis suspicione veneni apud plebem non caruit, qui semper eos, quos amant, veneno sublato esse suspicantur.

Si Pompeius, quum apud Neapolin ægrotaret, mortuus esset, non contra socerum fuisset bello implicitus, neque arma imparatus sumsisset.

Optima quæ facimus, non sunt sine dolore, neque non gravis eorum exercitatio, si eam assiduè prosequaris.

Rem, nihil diutius moratus, confecit.

Abierunt, nec opinantes profectò se intentiùs observari.

Hortum perambulat, nec tamen amœnitatem liliorum et rosarum, ambulacrorum seriem concinnatissimam, mellitissimosque avium concentus demiratur.

Quoniam nihil agit pater parvi magnive momenti, quod non mihi communicet, quid est cur hoc me celet?

Tullium de Senectute, de Amicitia, de Officiis, vel Tusculanarum questionum libros perlegere non possum, quin pectus illud quasi divinitus afflatum venerer.

Page 25. Ante tempus mori miserum est. Quod tandem tempus? Naturæ? At ea quidem dedit usuram vitæ, tanquam pecuniæ, nullâ præstitutâ die.

Priusquàm incipias, consulto, et ubi consulueris, maturè facto opus est.

Non id tibi quod mihi opus est, dum tuâ sorte contentus vivis; mihi autem etiam supervacanea fiunt necessaria.

Id ei opus est, quo Hannibal, atque alii imperatores in periculis et præliis usi sunt, quod præsentis animi consilium dicitur.

Page 26. Ne autem spem temerariam in re dubiâ habere videar; unde enim fas est me obsecrare abs te, qui es et amplissimæ auctoritatis et summæ sapientiæ, meque, measque fortunas tuæ omnino benignitati committo.

Cum Timoleon tantis esset opibus, ut etiam invitis imperare posset, tantum autem haberet amorem omnium Siculorum, ut nullo recusante regnum obtineret, maluit se diligi, quàm metui. Itaque cum primùm potuit, imperium deposuit, et privatus Syracusis, quod reliquum vitæ fuit, vixit.

Immodicus quidam ergà amicos est amor, quem coerceamus oportet.

Page 27. Quod ad res Britannicas, ex tuis literis intelligo nihil esse quod timeamus.

In maximis meis doloribus exeruciat me valetudo Tullie nostræ, de quâ nihil est quod ad te plura dicam.

Quid est cur tragœdiam ex re tam levi condamus?

Page 28. Tua mater est digna, quam ames, cui pareas, ex quâ discas.

Digni estis, quorum felicitati consulatur.

Dignus fuisti, cui auscultaremus.

Digni sunt parentes mei, quibus omnis felicitas contingat.

At cùm juventutem in summâ luxurie et intemperantiâ consumserint, cùm genus et præclarum nomen turpissimis facinoribus et scelere flagitiosissimo dedecoraverint, sunt omnino indigni, quorum criminibus ignoscas, quos in societatem recipias.

Page 30. Ibi inquit, annum se octogesimum agere, et in eo agro de quo agitur, militasse, non juvenem, vicesima jam stipendia merentem, quum sit bellatum. Mirari se, quonam more finitimi, cujus agri jus nunquam usurpaverint incolumi re, eum se a populo, quem judicem fecerint, intercepturos sperent. Sibi exiguum vitæ tempus superesse; non potuisse se tamen inducere in animum, quin, quem agrum miles pro virili parte manu cepisset, eum senex quoque voce, quâ unâ posset, vindicaret.

Controversiam non de ordine, sed de nascendi felicitate referebat. Fratrem primum quidem patri, sed privato provenisse: se regi primum natum. Fratres itaque suos, qui ante geniti essent, privatum patrimonium, quod eo tempore pater habuisset, non regnum sibi vindicare posse: se esse quem primum in regno jam rex pater sustulerit.

Cernitis, inquit, habitum atque ornamenta ducis vestri, quæ mihi non hostium quisquam imposuit: nam hoc etiam solatio foret.

Page 31. Deinde profectus in Græciam, multis civitatibus bellum infert: quarum excidio territi Spartani, urbem quam semper armis, non muris defenderant, tum contra responsa fatorum et veterem majorum gloriam, murorum præsidio includunt.

Felix ille nauta, qui in littus se receperit, et tutò pertractus sit in siccum.

Fortunæ ingratus es, qui amara jucundis intermiscneas.

Multi sunt convivæ, qui me sibi comparent, et res meas exiguas despiciant, hos odi et arceo.

Page 32. Quis est puer, qui studiis incumbere possit, ubi tot obstrepuunt graculi?

Nemo est qui non intelligat, corpusculum tum suavissimè affici, maximeque vegetari, cùm tempestivo moderatoque somno reficitur.

Fuere qui sibi volentes reddiderint vitam breviorē: istos pejores ac nocentiores arbitror.

Sunt philosophi qui arbitrentur, tempus pretiosissimum esse.

Non sum adeò inhumanus qui tibi efflagitanti id denegem.

Ea erat ejus auctoritas, quæ neque inimicorum insidiis, nec multitudinis impetu labefactari possit.

Page 33. Solus erat, inter philosophos, qui dixerit, sapientiam uni-

cam esse ducem, quæ ad felicitatem duxerit.

Solus erat, qui dixerit hominis animum hominem esse, corpus nihil aliud esse quàm domicilium aut instrumentum.

Et mihi, ex quo te primum vidi, atque ex aliis plurimis audiui, quâ tu eruditione ac virtute esses, nihil optatius fuit, quàm ut abs te amarer.

Rogasne quem ad finem tot scientiæ, quibus artibus Barbaros mores excoluerint homines, pejora melioribus, inhonesta præclaris, et vilissima pretiosissimis permutaverint?

Page 34. Misit, qui cum in urbem adducerent.

Tum ex consilio patrum Romulus legatos circa vicinas gentes misit, qui societatem connubiumque novo populo peterent.

Non dedi tibi pecuniam, quâ pro libidine utereris.

Iis præterea jussit speculatores in omnes partes mittere, qui consilia hostium et itinera discerent.

Quoniam cuniculis non poterat, machinas paratas esse jussit, quæ oppidum oppugnarent.

Quemadmodum ea maris tranquillitas intelligitur, cum ne minimâ quidem aurâ agitantur fluctus; ita mentem placidam et quietam dicimus, quam nullæ sollicitent perturbationes.

Neque sunt iis horologia quibus horas noscant, neque miliaria quibus locorum intervalla designent.

Mihi nequaquam in animo est exercitum Pompeio ablatum mihi met retinere, quod perfacile mihi foret; ne autem quo in me utatur habeat.

Magnam (respondit) injuriâ Cæsarem facere, qui suo adventu vectigalia deteriora faceret.

Page 35. Quos socordes atque omnium negligentes putamus, eos somno torpere dicimus.

Qui se in liberâ civitate audacter et seditiosè gerunt, iis profectò nihil stolidius esse potest.

Quam scit uterque—eam exerceat artem.

Quæcunque mortum mutatio in principibus fuerit, ea citiùs in plebem transibit.

Quid! ii, qui dixerunt totam de Diis immortalibus opinionem fictam esse ab hominibus sapientibus Reipublicæ causâ, ut quos ratio non posset, eos ad officium religio duceret, nonne omnem religionem funditus sustulerunt?

Profectò nemo, nisi gravi ac suavi commotus oratione, cum viribus plurimum posset, ad jus vellet sine vi descendere: ut inter quos posset excellere, cum iis se pateretur æquari, et suâ voluntate à jucundissimâ consuetudine recederet, quæ præsertim jam naturæ vim obtineret propter vetustatem.

Page 36. Quæ prima solo ruptis radicibus arbos

Vellitur, huic atro liquuntur sanguine guttæ,

Et terram tabo maculant.

Quæ vos à stirpe parentum

Prima tulit tellus, eadem vos ubere læto
Accipiet reduces.

Nam ferè, quem quisque vivus pugnando locum ceperat, eum amissâ animâ, corpore tegebat.

At quæ ipse sibi monumenta ingenii ac doctrinæ magnitudine extruxerat, ea et multis post ipsum sæculis vignerunt: et cùm postea densa quædam et opaca nox omnem prope disciplinarum lucem extinxisset, et oculis erepta, incredibile desiderium sui in omnium auditorum animis reliquerunt.

Grues, cùm loca calidiora petentes maria transmittant, trianguli efficere formam. Quæ sunt in basi, in tergo prævolantium colla et capita reponunt. Quod quia ipse Dux facere non potest, quia non habet ubi nitatur, revolat ut ipse quoque quiescat. In ejus locum succedit ex iis, qui acquiêrunt: eaque vicissitudo in omni cursu conservatur.

Page 37. Est cui has literas des.

Est de quo periculosus hisce temporibus scribas.

Erant tunc temporis qui negabant Ciceronem de patriâ benè meritum.

Sunt quos in castris vitam agere, bellicque discrimina inire juvat.

Misit, qui amicos omnes ad coenam vocarent.

Citò discuntur literæ, si habes qui diligenter et fideliter eas docere possit.

Est sapiens, qui divitias temnit.

Quod si præ metu et formidine pedem referemus, ista omnia nobis adversa futura sunt: neque conveniens locus, neque socii quamplurimi tuebuntur, quem arma minimè potuerint.

Page 38. Quales ii, qui rempublicam capessunt, tales ferè cives.

Quot oratores, tot ferè dicendi genera.

Quantò sumus superiores, tantò submissiùs nos geramus.

Nam quamdiù Crassi fuit ambitionis labore vita districta, tandiù privatis magnis officiis, et ingenii laude magis floruit, quàm fluctu amplitudinis, aut reipublicæ dignitate.

Sp. Cavilio graviter claudicanti ex vulnere ob rempublicam accepto et ob eam causam verecundanti in publicum prodire, mater dixit, Quin prodis, mi Spuri, quotiescumque gradum facies, ut toties tibi tuarum virtutum veniat in mentem?

Page 39. Sic velim existimes, quibuscunque rebus Corelliae benignè feceris, mihi te gratissimum esse facturum.

Neque adhuc ullam causam excogitare potui, quamobrem eorum defensio illi sit suscipienda.

Quod si nihil causæ intercedit, quare miserum calamitatibus oneratum penitus opprimatis, vobis ego auctor consilii sum, ut ei parcatur.

Permultæ erant causæ, cur adesse vellem.

Cur spolieris erit, non cur metuaris ab hoste.

Page 40. Ecquam, quæso, calamitatem excogitare potes, quæ mihi

non contingat?

Ecquis-forum introire poterat?

Equando te rationem consiliorum redditurum existimabas?

Immeriti cumulantur honoribus, boni viri repulsam patiuntur; id quod in causâ est, cur non magno studio virtus ipsa colatur.

Quem verò non pudet, id quod in plerisque fieri video, hunc ego non reprehensione solùm sed etiam poenâ dignum puto.

Notum fecisti, te in animo habere ex hâc regione citiùs decedere, id quod nos acerbissimo dolore affecit.

Page 41. Eâ es eruditus doctrinâ, quâ si essem instructus, me fortunatum faciliè dicerem.

Nolo enim hunc, de me optimè meritum, existimare, ea me suasisse Pompeio, quibus ille si paruisset, esset hic quidem clarus in togâ, et princeps; sed tantas opes, quantas nunc habet, non haberet.

L. quidem Cæsar, cùm ad eum ægrotum Neapolim venissem, quantum erat oppressus totius corporis doloribus, tamen antè quàm me planè salutavit, O mi Cicero, inquit, gratulor tibi cùm tantum vales apud Dolabellam, quantum si ego apud sororis filium valerem, jam salvì esse possemus.

Toties Homerum evolvisi, quoties si ego perlegissem, mihi res magis ex voto succederent.

Tot tropæa ex hoste reportavimus, quot nulla alia gens jactare possit.

Divina judicia, quæ tua est animi duritia, in caput tandem recident.

Ipsæ civitates, sicut ceteræ res, ab infimis originem trahunt; post-ea quas aut sua virtus, aut numina adjuverint, sibi summas opes et præclarum nomen parant.

Unusquisque enim occultum sermonem suo cum corde habet, quem ex virtutis legibus decet imprimis componere.

Page 42. Præsertim cùm Senatus populusque Romanus haberet ducem, qualis si nunc esset, tibi idem, quod illis accidit, contingeret.

Qui fieri potest ut de literis sermonem habeas, qui nunquam iis navaveras operam?

Nonnullâ equidem laude dignus videor, qui cives meos catervæ sicariorum objectos esse noluerim.

Increpitare atque accusare reliquos Belgas, qui se populo Romano dedidissent, et patriam virtutem projecissent.

Page 43. Jam res Romana adèò erat valida, ut cuilibet finitimarum civitatum par bello esset. Sed penuriâ mulierum, hominis ætatem duratura magnitudo erat: quippe quibus nec domi spes prolis, nec cum finitimis connubia essent.

Haud intrâ eosdem fines, quibus alii homines, coercetur sapiens. Non ætas, non tempus, non locus cogitationes circumscribunt; omnia illa penetrat, et mentis acie exsuperat.

Eodem tempore quo Edui Ambarri quoque Cæsarem certiores faciunt, sese, depopulatis agris, non faciliè ab oppidis vim hostium prohibere.

Hæc gens non tam bellicosa est quàm aliæ, nec iisdem quibus ceteræ gentes in bello telis utitur.

Page 44. Semper mihi rectum consilium dedisti, cui si auscultâssem, ex felicissimis fuisset.

Posteà quàm mihi renuntiatus est de obitu Tulliæ, filiæ tuæ, sanè quam, pro eo ac debui, graviter molestèque tuli, communemque eam calamitatem existimavi; qui si istic affuissem, neque tibi defuissem, coramque meum dolorem tibi declarâssem.

Ille autem omne reliquum tempus, non ad oblivionem veteris belli, sed ad comparationem novi contulit: qui posteaquàm maximas ædificâsset ornâssetque classes, exercitusque permagnos comparâsset, et se finitimis suis bellum inferre simulâsset: usque in Hispaniam legatos misit ad eos duces, quibuscum tum Romani bellum gerebant.

Amicus apud me erat, qui mihi dixit se vereri ut succederet.

Hoc ex eo quasivi, qui cùm non respondisset, facere nolui.

Page 45. Multam etiam casus nostri tibi varietatem in scribendo suppeditabunt, plenam cujusdam voluptatis, quæ vehementer animos hominum in legendo scripto retinere possit. Nihil est enim aptius ad delectationem lectoris, quàm temporum varietates, fortunæque vicissitudines; quæ etsi nobis optabiles in experiendo non fuerunt, in legendo tamen erunt jucundæ. Habet enim præteriti doloris secunda recordatio delectationem.

Nam profectò non est meum, qui in scribendo, ut soles admirari, tantum industriæ ponam, committere, ut negligens scribendo fuisse videar: præsertim cùm id non modò negligentis, sed etiam ingrati animi crimen futurum sit.

Haud profectò illius imperatoris erat, qui se ab hostibus undique circumiri nòsset, sinere milites è castris inermes exire, et in agris dispalatos passim vagari.

Cæsar, qui sciret hostes statim è castris exituros, omnes copias simul in eos eduxit.

Homo, qui et summâ gravitate, et jam id ætatis, et parens esset, obstupuit hominis improbi dicto.

Page 46. Si oblaturus tuum munus ad aram, ibi recordatus fueris tuum fratrem habere quod de te queratur, relicto illic ad aram munere abeas, et prius in gratiam cum fratre redeas, tunc autem offeras tuum munus.

Est quod te accusem, te primum amorem deseruisse.

Quid? Nonne res à Cæsare in Hispaniâ gestas rescivisti? Duos exercitus fusos? Duos imperatores devictos? Duas provincias captas? Ista omnia facta sunt quadraginta diebus quibus in hostium conspectum venerat.

Homo quem heri vidi, me tuæ calamitatis certiore fecit.

Vicum qui vobis è regione est adeatis, abductisque inde omnibus quos comparare licebit commeatibus, sine morâ vela demus.

Page 47. Me hortatus est ut scriberem.

Ut venias oro.

Accidit ut te viderem.

Imperavit ut venirem.

In tantum scelus et luxum sese immersit vicinus, ut deperditam us conditionem verba vix exprimere possint.

Page 48. Itaque Marium properè adit; acta edocet; hortatur, ab parte quâ ipse ascenderat, castellum tentet; pollicetur sese itineris periculi ducem.

Spero fore ut in tuam gratiam redeat.

Non dubito fore plerosque, qui hoc genus scripturæ leve, et non satis dignum summorum virorum personis, judicent.

Nunquam fore existimavi ut respublica, quæ tam firma videbatur, tam citò in ruinam præcipitaretur.

Page 49. Rogavi ut pater scriberet.

Hominem mori necesse est.

Æquum est hoc fieri.

Inde sequitur neminem ingenii expertem multum in literis proficere posse.

Omninò cupiebat ut, copiis undique conflatis, in hostes proficisceretur.

Page 50. Tot tamque gravibus ærumnis et doloribus laboravisti, ut non possim quin gaudeam te jam confirmatum esse.

Accepi domo literas, et acerbissimo dolore conficior, quòd in morbo et pater.

Sæpe me hortatus es, ut literas colligerem, si accuratius possem scribere.

Me tibi tot tantisque beneficiis cumulatum devinxisti, ut non modò non ea possim rependere, verum etiam et in vitâ et in morte ingrati nimi crimen mihi objiciatur necesse sit.

Page 51. Ejus doctrina et virtutes majores sunt quàm ut à me ignis laudibus efferantur, et clariores ubique quàm ut opus sit, nisi elim ut, vetus est verbum, solem lucernâ ostendere.

Cæsar, ut opinor, ætate provecior erat, quàm ut orbem terrarum incere meditaretur. Ea spes fortasse in Alexandro excusanda foret, cui calidus juvenitâ, atque ardenti animo, non facilè cohiberetur; molestior certè et constantior fuerit Cæsar.

Quidam pueri ignaviores sunt quàm ut discant, et contumaciores, quàm ut preceptorum dicto morem gerant.

Eò rem committas, ut ne, cùm omnia suppeditata sint à nobis, tute tibi defuisse videare.

Nobis etiam curandum est, ut ne per iram hoc facere videamur.

Peregrè rediens, semper cogites, aut uxoris mortem aut morbum filia, communia esse hæc, fieri posse, ut ne quid animo sit novum.

Page 52. Pater me, per amorem et omnia pietatis officia, impulit ut scriberem.

Quoniam me liberali doctrinâ eruditum, or erudire, volunt parentes,

id sedulò pro viribus agam, ut discam quàm plurima.

Hominem ad hoc petendum instigavit.

Ad flumen abluturus sanguinem ivit.

Idoneus est qui hoc faciat.

Discendi omninò cupidus est frater.

Ista prælectio facillima intellectu est.

Vix fieri potest quin perdiligens homo, præstanti ingenio præditus, doctus evadat.

Vix quod fecisti reprehendere ausim, non profectò quin à te dissideam, quia autem persuasum habeo te ex optimâ sententiâ atque consilio id egisse.

Page 53. Nemo est quin sciat.

Quis est quin credat?

Quin huc advolas?

Quin te armas?

Quin si juvenile robur sentimus, in equos jamjam insilimus?

Tempus est quo vel ditissimæ debent nubere; rarè oblatam occasionem prætermittunt, quin spem delusam acerbissimè doleant.

Apud Epicureos nihil est, quod atomorum concursus efficere non possit.

Cæsaris pecuniarum translatio à justis dominis ad alienos, non debet liberalis videri. Nihil est enim liberale, quod non idem justum.

Quid est autem seipsum colligere, nisi dissipatas animi partes in suum locum congerere?

Cum semel avolaverint opes et nos deseruerint, persuasum habeamus, eas nihil nobis, quod verè nostrum, abripere. Si efluxerint, non auferent nisi seipsas.

Post Romulum è populo ereptum, imperium per Senatores in orbem ibat. Fremere deinde plebs, multiplicatam servitutem, centum pro uno dominos factos, nec ultrà nisi regem, et ab ipsis creatum, videbantur passuri.

Page 54. Hæc de re, quasi ita esse nescias, taces.

Non tu homo ridiculus es, qui ex me quæras, quid in hæc re faciendum putem, quasi ego quidquam sciam, quod iste nesciat?

Ita enim scribit, quasi ego ad eos, non ii ad me venire debuissent.

Quum ego sciam te optimos libros legere solitum, miror te fructus nullos ex iis percipere.

Page 55. Quæ cùm ita sint, nihil ampliùs dicam.

Inter omnium, qui unquam extitissent, celeberrimos habebatur; quum nulla profectò esset scientia, quâ mens ejus non uberrimè instructa esset.

Musica somnum conciliat dormire volentibus; mentes occupationibus defatigatas recreat; mœrores afflictis dissipat; auget voluptates in lætitiâ intentis; utpotè non minùs sit digna quæ epulis adsit, quàm qui ad mensam consistunt.

Ab omnibus ita, ut nemo magis, habebatur, nec immeritò, quippe qui, si quis unquam, summis animi dotibus instructus.

Hoc te majorem in modum rogamus, ut quod sit æquo ita consentaneum, ut nihil unquam nos a quius rogare posse arbitremur.

Rex eum maximè honorat, quippe cui confidere omnino possit.

Page 56. Scribendo adeò indulget, ut statim inconditas cogitationes, quæ sibi in mentem veniant, mandet literis.

Sape accidit, ut, quos maximè amemus, ii citiùs à nobis abripiantur.

Rex omnia, quæ ad bellum necessaria essent, quàm celerrimè comparari jussit.

Primum cùm ad me aditum esset ab iis qui dicerent, nostros milites subitâ rerum conversione pene periisse, non poteram quin istud crederem.

Mihi propositum fuit rure commorari, ut, dum tempestivitas anni esset, res rusticas sequeretur.

Page 57. Scio patrem citiùs rediturum, qui nobis non scripserit.

Nihil momenti nos suscipere oportet, quod non diligenter animo perpenderimus.

Scitote autem plures esse, qui vectigal solvere recusent, quàm qui exactum velint.

Non faciliùs indomitæ stultitiæ, quàm torrenti, resistitur.

Negat sinè virtute benè beatèque vivi posse. Negat in sapientem fortunam quicquam valere.

Rubis sentibusque interjectis, instar muri, hæ sepes munimenta præbebant; quò non modò intrari, sed ne percipi quidem posset.

Senatùs virtutem constantiamque collaudat; copias suas exponit; legiones habere sese paratas: præterea cognitum compertumque sibi, alieno esse animo in Casarem milites, neque iis posse persuaderi, uti eum defendant, aut sequantur.

Page 58. Ne Rhenos quidem patres consanguineosque nostros deterrere potuerimus, quin cum his consentirent.

Page 59. Ut prius fœdus per fraudem violaverunt hostes, ita nihil intentatum reliquerunt ut, quò minùs renovaretur, prohiberent.

Ne sit tibi impedimento quidpiam, quo minùs vota rite persolvas, neque ad supremum diem differas.

Venti apes, quò minùs pabula domum ferant, prohibent.

Cur me prohibes quò minùs meo utar.

Page 60. Optimarum artium studio sæpe nomen paratur nunquam perituum.

Malus quum sutor, inopiâ deperditus,

Medicinam ignoto facere cœpisset loco.

Tandem aliquando, Quirites, hominem furem audaciâ, scelus anhelantem, pestem patriæ nefariè molientem, vobis atque huic urbi ferrum flammisque minitantem, ex urbe vel ejecimus vel emisimus, vel ipsum egredientem verbis prosecuti sumus.

Key.

B

Page 61. Et primùm Catoni, vitam ad certam rationis normam dirigenti, et diligentissimè perpendenti momenta officiorum omnium, meipsum vindicabo.

Quærenti mihi, multùmque et diu cogitanti, quàm re possem prodesse quàm plurimis, nulla major occurrebat, quàm si optimarum artium vias traderem meis civibus.

Page 62. Itaque non credenti, mandat velle se cum filiis ejus consortium jungere : cum quibus non ideo se armis contendisse, quoniam eripere his regnum, sed quod id facere sui muneris vellet.

Intranti vestibulum in ipso limine Sophonisba, uxor Syphacis, filia Asdrubalis Pœni, occurrit, et quum in medio agmine armatorum Masinissam insignem, quum armis, tum cetero habitu, conspexisset ; regem esse, id quod erat, rata, genibus advoluta ejus : omnia quidem, inquit, ut posses in nos, Dii tibi dederunt, virtusque et felicitas tua.

Darius autem, hortantibus amicis ut Græciam in suam redigeret potestatem, classem quingentarum navium comparavit.

At nostris militibus cunctantibus, maximè propter altitudinem maris, qui decimæ legionis Aquilam ferebat, ante testatus Deos, ut ea res legioni feliciter eveniret, deserite, inquit, milites, si vultis, aquilam, atque hostibus prodite.

Page 63. Puero dormienti caput arsisse ferunt : tumultu reginam sedato puerum moveri vetuisse, dum ipse snâ sponte expectatus esset.

Sed nec inulta scelera fuerunt. Quippe Diis immortalibus tot perjuria, et tam cruenta parricidia vindicantibus, spoliatus regno, captusque, vitam ferro amittit.

Ita in angustias adductorum, et summâ rerum inopiâ pressorum, in castra hostium misit postulatum ut in fidem imperatoris venirent.

Page 64. Illic dissisus suæ atque omnium saluti inermis è tabernaculo prodit.

Totosque nos in contemplandis rebus perspiciendisque ponemus, propterea quòd et naturâ inest mentibus nostris insatiabilis quædam cupiditas veri videndi ; et oræ ipsæ locorum illorum quò pervenerimus, quò faciliorem nobis cognitionem rerum cœlestium, eò majorem cognoscendi cupiditatem dabunt.

Quamobrem, si mihi unus est accusandus, propemodùm manere in instituto meo videor, et non omnino à defendendis hominibus sublevandisque discedere.

Versantur enim in animo meo multe et graves cogitationes, quæ mihi nullam partem neque diurnæ neque nocturnæ quietis impertiant : primùm tuendi consulatûs : quæ cum omnibus est difficilis, et magna ratio, tum verò mihi præter ceteros : cui errato nulla venia, rectè facto exigua laus et ab invitis expressa proponitur : non, dubitanti fidele consilium : non, laboranti certum subsidium nobilitatis ostenditur.

Page 65. Post urbem conditam multi effluxerunt anni priusquàm reipublicæ administratio constituta penitus esset.

Post natos homines patria nunquam tamdiu vel tam atrociter bello vexata fuit.

Ex his delecti Delphos deliberatum missi sunt, qui consulerent Apollinem.

Fuere tamen extrà conjurationem complures, qui ad Catilinam initio profecti sunt. In his erat A. Pulvius, senatoris filius, quem retractum ex itinere parens necari jussit.

Multum ille obstitit, et maximâ audaciâ repugnavit, ut domum defenderet, interposito autem haud ita longo tempore, captus in carcerem conjecitur.

Quare mihi videntur postea cetera studia recta atque honesta, per otium concelebrata ab optimis, enituisse: hoc verò à plerisque eorum desertum obsolevisse eo tempore quo multò vehementiùs erat retinendum, et studiosiùs adaugendum.

Page 66. Ibi multa de ignaviâ eorum questus, docet se Manlium præmisisse ad eam multitudinem, quam ad capiendâ arma paraverat; item alios in alia loca opportuna, qui initium belli facerent, seque ad exercitum proficisci cupere, si prius Ciceronem oppressisset: eum suis consiliis multum officere.

Perpauci viribus confisi transnatare contenderunt, reliquos omnes equites consecuti nostri interfecerunt.

Meliora in futurum pollicitus, oculis in cœlum sublatis, Deorum auxilium invocavit.

Ibi citò se ex manibus evasurum ratus, in confertissimos hostes incurrit, ibique pugnaus confoditur.

Page 67. Hoc unum te oramus, ne nos, quos pro tuâ misericordiâ servatos voluisti, armis spolies.

Est autem, quod paucis te monitum velim.

Filium mortuum nunc magis atque magis cupit.

Eum cruciatibus liberatum nollet tyrannus.

Jussu regis, omnia quæ ad expeditionem usui forent, comparata curavit.

Senibus omnino cavendam est, ne in mollitiem et inertiam solvantur.

Non modò comparanda nobis sapientia, verum etiam ad hominum utilitatem promovendam exercenda.

Page 68. Agricolis maximè curandum est, quòd semen in humum spargant, vetus enim et elictum semen non est serendo.

Charta emporetica non est scribendo.

Haud scio an unquam robustiorem hominem conspexerim; quodvis onus est ferendo.

In omnibus doloribus meis et laboribus incredibiliter tuâ alacritate ac studio in causâ meâ defendendâ delector.

Tuæ libertatis defendendæ semper ego princeps fui.

Quid difficilius quàm, in adversarum partium judicandis litibus, omnium benevolentiam sibi conciliare?

Natura nos ad virtutem amplectendam et vitium detestandum proclives fecit.

Page 69. Quum satis perspectum militum animum habere videretur, tentandum Cæsar existimavit, quidnam Pompeius propositi aut voluntatis ad dimicandum haberet.

Clauso Jano, quum omnium circa finitimorum societate ac fœderibus junxisset animos, positis externorum periculorum curis, ne luxuriarentur otio animi, quos metus hostium disciplinaque militaris continuerat, omnium primum rem, ad multitudinem imperitam et illis seculis rudem, efficacissimam, deorum metum injiciendum ratus est.

Quid enim est tam populare quàm pax? quâ non modò ii, quibus natura sensum dedit, sed etiam tecta atque agri mihi lætari videntur. Quid tam populare, quàm Libertas? quam non solùm ab hominibus, verùm etiam à bestiis expeti, atque omnibus rebus anteponi videtis. Quid tam populare quàm otium? quod ita jucundum est, ut fortissimus quisque vir maximos labores suscipiendos putet, ut aliquando in otio possit esse, præsertim in imperio ac dignitate.

Non avaritia ab instituto cursu ad prædam aliquam devocavit, non libido ad voluptatem, non amœnitas ruris ad delectationem, non nobilitas urbis ad cognitionem, non denique labor ipse ad quietem. Postremò signa et tabulas, ceteraque ornamenta Græcorum oppidorum, quæ ceteri tollenda esse arbitrantur, ea sibi ille ne visenda quidem existimavit.

Juvat, quam Petronius leviter perstrinxit disciplinam, in hoc eruditissimorum hominum conventu explicare uberius, præsertim cum illâ examinandâ, quam ipse viam ac rationem docendi tenendam putem, simul significare ac declarare possim.

Page 70. Viri eximiâ mente præditi ex his fontibus, Gr. et Lat. literarum, omnem ingenii cultum, omnem solidiorem doctrinam, sapientiæ porro ac prudentiæ præcepta, et quod multo majus est, vitæ bene instituendæ exempla haurienda esse statuerunt.

A majoribus traditum habemus.

Animo comprehensum teneo.

Vix posses memorare quidquam, ejus ignarus esset. Itaque ut literis consignamus, quæ monumentis mandare volumus, sic ille in animo res insculptas habebat.

Page 71. Versus scripturo perlegendus Virgilius, ut ejus scribendi ratio in tuum carmen transfundatur.

Mihi ad te hanc epistolam scripturo nuntiatum est, te in Italiam profectum.

Adeo animi angoribus exagitatus, et scelerum conscientia cruciatus est, ut in reconditas nemoris latebras sese subduxerit, sibi ipsius manu necem oblaturus; cùm autem jam satis audax et fixus videretur, et in eo esset, ut in gladium incumberet, animis subito cecidit, et domum re infectâ rediit.

Huc veni te ex difficultatibus erepturus.

Page 72. In templum confugit, Deos auxilium imploraturus, atque oraculum consulturus, cùm subito agmen sicariorum, loci, religionis atque facinoris omnino securi, in eum irruerunt, et ante aram confoderunt.

Verè mihi hoc videor esse dicturus, ex omnibus iis qui in harum artium studiis liberalissimis sint doctrinisque versati, minimam copiam poetarum egregiorum extitisse.

Non dubitabam quin hanc epistolam multi nuntii, fama denique esset ipsa suâ celeritate superatura.

At verò, quorum animus in terra defixus hæret; qui nihil nisi mortale terrenumque cogitant, eos planè repugnantes atque invitos è vitâ discedere videmus. Nec immeritò. Cùm animorum aternitatem propiùs jam intuentes, crucientur mirum in modum, quasi flagitiosè actam vitam pœna etiam sit immortalis consecutura.

Page 73. Hæc cùm animadvertisset imperator, concilium convocat; omniumque ordinum ad id concilium adhibitis centurionibus, vehementer eos incusat, primùm quòd, aut quam in partem aut quo consilio ducerentur, sibi quærendum aut cogitandum putarent.

Paucis pòst diebus cùm ad Nasicam venisset Emilius, et eum in janua quæreret, exclamat Nasica, se domi non esse.

At Romæ ruere in servitium, Consules, Patres, eques. Quantò quis illustrior, tantò magis falsi ac festinantes, vultuque composito, ne læti excessu principis, non tristiores primordio, lacrymas, gaudium, questus, adulationes miscebant.

Page 74. Vineæ cum ingenti periculo frustrà agebantur. Nam cùm cæ paulò processerant, igni aut lapidibus corrumpebantur. Milites neque pro opere consistere, propter iniquitatem loci; neque inter vineas sinè periculo administrare. Optumus quisque cadere, aut sauciari; ceteris metus augeri.

Omnes in concione exclamare, rempublicam in summum discrimen esse adductam, hostes ad portas jam adesse; tum subitò prorumpere, fixum in animo habentes aut vincere aut fortiter pro patriâ pugnantes mori.

Homo imminentis periculi timore percitus, hæsitare, dubitare, erubescere.

In omnibus autem negotiis priusquàm aggrediare, adhibenda est præparatio diligens.

Quod autem affirmatè, quasi Deo teste, promiseris, id tenendum est.

Page 75. Ubique videre est homines pecuniæ avidos.

Videre etiam licet plerosque, non tam naturâ liberales, quàm quâdam gloriâ inductos, ea facere, quæ potiùs ex ambitione quàm benevolentia exoriri videantur.

Licet hoc videre in reliquis sensibus: unguentis minùs diu nos delectari, summâ et acerrimâ suavitate conditis, quàm his moderatis.

Fama erat, tibi omnia ex sententiâ evenisse.

Cras profecturus eram.

Tu, si intervallum longius erit mearum literarum, ne sis admiratus: eram enim abfuturus totum mensem.

Has literas prid. id. Junii scribebam, et tabellario tradebam.

Page 76. Patrem, cùm venerit, quantum in discendo profeceris, certiore faciam.

Istum librum, cùm mihi miseris, patri dabo.

Si hoc feceris, maximas gratias apud me inibis.

Quodcunque statueris, mihi placebit.

Cras si è castris exierint hostes, pabulatum et finitimas regiones vastatum, imperabo delecta manus subito erumpat, quæ, si fieri possit, frumentarios à tergo aggressa, ab exercitu intercipiat.

Quòd si enim, quàm potero planissimè, demonstràro, nullam neque doctrinam esse, neque artem ingenuo ac libero dignam, quam Græci vel non invenerint, vel cujus non sementem sparserint; si porro gravissimis rationibus evicero, eosdem ipsos multas præstantissimas disciplinas non elicuisse tantùm ex tenebris, atque inchoasse, verùm ad illud etiam fastigium exexisse, prope ut nobis omnem consequendi sui spem sustulerint: quis non juvenum incredibili erga gentem tam eruditam studio et cupiditate rapiatur?

Page 77. Tanta ejus prudentia, virtus, et rei militaris scientia, ut procul dubio seipsum ex isto periculo crepturus sit.

Ad tot fraudes confugiet, ut filium correpturus sit.

Si avari nummos in arcâ sepeliverint, mea est opinio fore ut non tantùm cogitationes, sed etiam corpora arcæ isti immineant.

Quis neget hoc? tantùm abest ut vim infirmem ejus argumenti, ut potiùs tantam auctoritatem summâ observantiâ habere velim.

Facile quis intelligit, totum sermonem eò pertinere, ut opinionem tam falsam refellat.

Page 78. Dixerit aliquis, esse etiam sua virtuti præmia; pauci autem adducentur ut virtutem, propter se ipsam, diligant, nisi simul accesserit quædam alia validior agendi ratio.

Objeçeris fortasse, ad laborem natum esse hominem, otiosam igitur vitam non ei esse expectandam.

Tibi et Bruto placere malim.

Sin autem arcessendus est, quod ego minimè velim, non fieri potest quin novo isto monstro percussus sit omnino.

Rem tam facilem intellectu quis non possit intelligere?

Quis te jam grandem ætate nuptias meditari credere possit?

Page 79. Me tuæ sortis arbitrum dicis, quasi fieri possit ut istud munus consequar.

Neque quidem existimo, ullos esse, qui de absentium amicorum fato certiores fieri non velint.

An tu existimas aut suppetere nobis posse, quod quotidie dicamus in tantâ varietate rerum, nisi animos nostros doctrinâ excolamus; aut ferre animos tantam posse contentionem, nisi eos doctrinâ eâdem relaxemus?

Mirari scribis homines, quomodò id audere possim, quia vix credibile sit, hominem sanæ mentis rem adeò periculosam aggredi posse.

Jam nunc times, quasi nunquam adfuëris, nunquam tute pepere-
ris istas opes malè.

Page 80. Nonne imprimis necesse est ut homo ipse multa priùs

didicerit, quàm alios doctrinâ instruere audeat?

Quàm temerarii, quàm impii sunt ii, qui, spe abjectâ, sæpe volunt se nunquam natos fuisse.

Sperandum est, istum de cæde nostri amici rumorem falsum fuisse.

Non fieri potest, ut ignavus in ampliori dignitatis honore sit unquam locandus.

Metuo ne pater prius sit rediturus, quàm id fieri possit.

Non is sum, qui nunquam moriturus.

Cùm venerit pater, facias me certiore.

Dic mihi quid faceres.

Dic mihi utrum venisses.

Velim ut vitasses istos socios.

O memorabilem illam juvenis vocem, qui excussis desidiæ vinculis, et procul amotis voluptatum illecebris, exclamavit se, quam præmonuissent parentes, vitæ rationem servaturum!

Page 81. Dixit se desitum esse dominum ratis, nisi simul dilecti socii navigassent.

Navem deserere noluit. Dixit se periturum, cùm amicæ opes in gurgitem abrèptæ fuissent.

Respondit civitatem conservaturum, si, priusquam murum aries attigisset, se dedidissent; sed deditiois nullam esse conditionem, nisi armis traditis; se id, quod in aliis fecisset, facturum.

Dicunt se nuces pueris relicturos, cùm grandiusculi fuerint facti.

Quicumque mihi persuaderit ut mendacium edam, me demum cogit ut eum impudentissimum hominem existimem.

Te, si quid fecero, certiore faciam, neque unquam literas domum mittam, quin eas, quas tibi traditas velim, adjungam.

Erunt, qui dicant.

Page 82. Erunt, qui affirmant.

Pro certo habeto, me procul dabio hoc facturum, quod tu me facere velis.

Cras videbo, quid agas, quâ in domo habites.

Citò tibi dicam unde veniat, ut in offensâ sis apud me.

Cras nisi redierit pater, ne à latronibus jugulatus fuerit, timebo.

Questus fuerit forsitan aliquis, te apud nos tamdiu commoratum fuisse, nullâ perceptâ utilitate.

Nisi pater citò redierit, verebor ut multis abhinc mensibus rediturus sit.

Ædes consulebant, quasi essent aureæ.

Literas accepi, quæ me docerent quid ageres, aut ubi te visurus essem.

Page 83. Quanquam ista mihi pœnè incredibilia visa, minimè tamen dubitabam, tuis acceptis literis, quin res ita se haberent.

Vellem equidem ut istum omnium sceleratissimum nunquam vidissem.

Pater tuus curavit ut dives haberetur.

Quamvis verum dixerim, mendacio semel palam facto, ut mihi crederetur, nemini potuit persuaderi.

Rebus gestis Pompeius assecutus est, ut Magnus vocaretur.

Ista res mihi obviâ fuit, quò minùs id negotium citiùs perficerem.

Nunquam mihi in dubio fuit animus, quin tibi essem carissimus.

Cùm verò adventantis et furentis irâ multitudinis minaces vultus jam planè prospiceret, et minas jam jam audire posset, in ferrum autem incumbere non auderet, inventus est amicus qui ei mortem afferret.

Page 84. Vetuit eum intrare scholam, donec manus faciesque lotæ fuissent, et caput pexum.

Vetuit eum discedere, donec res penitus perfectæ fuissent.

In freto tam angusto prælium commisit, ut ordo navium minimè explicari potuerit.

Adeò non insolentiam ex triumpho prodidit, ut potiùs fortunas victi hostis misertus fuerit.

Tam pauca iste homo didicit, ut nunc vix legere possit.

Tuâ perfidiâ effecisti, ut nemo posthac fidem mihi sit habiturus.

Si hæc mandata ei pertulisses, nihil obstitisset quò minùs ad nos veniret.

Si ei suasisses ut ista consilia caperet, de tuâ sententiâ omnia procul dubio gessisset.

Page 85. Eo die multa verba fecimus, maximèque visi sumus Senatum commovere.

Memini summos et præstantissimos doctrinâ in republicâ extitisse viros.

Page 86. At simul audivit hostes bellum indixisse, et eos intellexit igne ferroque finitimas civitates vastare.

Sapientissimi philosophi affirmaverunt unum esse Deum.

Ille denique se magnificè circumspicit, et immensam factorum nominumque copiam memoriâ comprehendisse, variamque sibi eruditionem comparasse gaudet, et multum inde fructum capit: hic etsi veram eruditionem nec ipse negligit, tamen præstantissimum historiæ fructum esse statuit, splendidis et immortalibus maximorum virorum animis contemplandis, tum se ipsum, tum disciplinæ suæ alumnos ad talis virtutis excellentiam conformare, atque adeò inde sapientiæ potius et prudentiæ præsidia petere quàm eruditionis.

Page 88. Vereor enim, ne natura, cùm corpora nobis infirma dedisset, iisque et morbos insanabiles, et dolores intolerabiles adjunxisset, animos quoque dederit et corporum doloribus congruentes, et separatim suis angoribus et molestiis implicatos.

Nos autem omnia adversa tum venientia metu argentes, tum mœrore præsentia, rerum naturam, quàm errorem nostrum damuare malumus.

At Philosophia quidem tantùm abest, ut, proinde ac de hominum est vitâ merita, laudetur; ut à plerisque neglecta, à multis etiam vituperetur.

Libidinosa etenim et intemperans adolescentia effœctum corpus tradit senectuti.

Ergò nosmet ipsos hâc tam salubri disciplinâ exerceri et fortasse sanari sinamus.

Page 89. Atque ego ne utilem quidem arbitror esse nobis futurarum rerum scientiam. Quæ enim vita fuisset Priamo, si ab adolescentiâ scisset, quos eventus senectutis esset habiturus?

Tantum abest ut hos omnes libros perlegeris, ut ne unum quidem evolveris.

Aliquando vitæ necessitatibus egent pauperes, ut ne habeant quidem quod sibi induant.

Inde sequitur, ut, nisi aliud ab alio impellatur corpus, ne tangere quidem se invicem possint.

Per mihi gratum fereris, si per te mihi licitum fuerit, quantum te amem palam indicare: velim enim quàm maximè satis nostro amori facere.

Non solùm divinæ bonitati confidendum, verùm etiam huic accedat ut in divinâ voluntate requiescamus, et omnia æquo animo feramus, quæ humanæ naturæ cunquæ videantur.

Argento post omnia ponis.

Page 90. Non est ulla res quam desiderem magis quàm te coram alloqui. Non est ullum mihi ad te scribendi otium, neque ullus unquam adest nuntius.

Fateor, conscientiam rectæ voluntatis maximam consolationem esse rerum incommodarum, nec esse ullum majus malum præter culpam.

Magnum opus omnino et arduum. Brute, conamur: sed nihil difficile amanti pato. Amo autem, et semper amavi ingenium, studia, mores tuos.

Sois enim me quodam tempore Metapontum venisse tecum, nec ad hospitem antè divertisse, quàm Pythagoræ ipsum illum locum, ubi vitam ediderat, sedemque viderim.

Page 91. Respondebo Cæsarem, si benè eum novi, tuo prius honori, quàm suo ipsius commodo consulturum.

Sapiens verbis prius persuadere conabitur, quàm ad arma confugiat.

Prudenti grave est aliquid magni petere ab ullo, de quo se benè meritum existimat, ne poscere potius quàm rogare, et mercedis magis quàm gratiæ loco ponere videatur.

Hinc amicitia ex naturâ potius quàm imbecillitate nasci videtur.

Divitias parare quàm virtutem student plures.

Tyrannis boni quàm mali suspiciores sunt: semper his enim virtus formidolosa est.

Quamvis enim Themistocles jure laudetur, et sit ejus nomen quàm Solonis illustrius, virtus tamen et sapientia, licet minùs splendide eniteant, utiliores reperiuntur.

Nam culpa quàm pœna tempore prior; emendari quàm peccare posterius est.

Page 92. Cuneus cuneum trudit.

Manus manum lavat.

Filii temeritas sapiens dictum patris comprobavit.

Qui enim citius adolescentiæ senectus, quàm pueritiæ adolescentia obrepit?

Amici amicorum societate maximè delectantur.

Civica Corona appellatur, quam civis civi, à quo servatus est in prælio, testem vitæ salutisque perceptæ dat.

Appetis pecuniam, virtutem rejicis.

Timidos fortes reddunt desperatio et necessitas.

Socrates hortabatur juvenes, ut in speculo se inspicerent sapiùs, ut, si formosi essent, eâ specie digni fierent, seu deformes, deformitatem suam eruditione tegerent.

Page 93. Neque superbiâ, neque divitiis, bonâ autem existimatione, et rebus præclarè gestis nobilis ignobili præstabat.

Amici equidem absentis absens memoriâ non aliter frui solebam, quàm præsens præsentis consuetudine consueveram.

Provinciam petiisti pauper, dives Romam rediisti.

Neque enim putavit, omnia, quæ quæreret ad venustatem, uno in corpore se reperire posse; ideò quod nihil simplicei in genere omni ex parte perfectum natura expolivit. Itaque, tanquam ceteris non sit habitura, quod largiatur, si uni cuncta concesserit, aliud alii commodi, aliquo adjuncto incommodo, muneratur.

Majori studio alius alio patronus nostram causam defendit.

Alius aliunde trans fluvium disceptabant.

Page 94. Denunciato bello, rex alium aliò exercitum misit, fore sperans ut hostes de improviso opprimeret, et consilia eorum perturbaret; sed quoniam diversi diversa posteris tradiderunt, perdifficile est judicare quæ cuique historico habenda sit fides.

Alios pedum celeritate ad cursum, alios corporis viribus ad luctationem præstantes videmus.

Quorum alter prodidit, vendidit alter exercitum.

Sua cuique sunt pulcherrima carmina.

Usque adeò undique turbatur, ut suam quisque sortem pertimescat.

Septima quæque dies sacris dicatur.

Optimus quisque ita existimat.

Nolite enim putare, quemadmodum in fabulis sæpenumero videtis, eos, qui aliquid impiè sceleratèque commiserint, agitari et perterrerì Furiarum tardis ardentibus. Sua quemque fraus, et suus terror maximè vexat: suum quemque scelus agitat, amentiaque afficit: suæ malæ cogitationes, conscientiaque animi terrent. Hæ sunt impiis assiduæ domesticæque furia, quæ dies noctesque parentum pœnas à consccleratissimis filiis repetant.

Page 95. Quò melior quisque, eò difficiliùs alium sceleris suspectum habet.

Quò doctior quisque, eò acriùs in docendo animum intendit.

Noster in te amor illustrissimus.

Hoc unum te rogo, ut et propter tuum in me amorem, et observantiam meam tui, me in Hirtii locum substituas.

Page 96. Nostra eum studia maximè delectant.

Tuæ mihi literæ sunt allatæ, quum non possent non præbere maximum solatium; tua enim mihi dulcissima est amicitia.

Fama perlata est, quæ tuâ me causâ magis quàm meâ affecit.

Ad discendum autem spe pulchriori, et præmiis majoribus impellimur.

Honoribus amplissimis, et muneribus gravissimis fungebatur.

Laus omnis virtutis in actione consistit; in quâ tamen nonnihil sæpe est intermissionis.

Annorum septingentorum memoriam uno libro complexus est.

Annos tres et viginti jam inde ab eo tempore regnavit.

Sæpe illos pudore fractos videmus, quos ratio nulla vincere potuisset.

Rerum alienarum satagere perdifficile et aliquando ingratum est.

Page 97. Audacissimum hominum Catilinam ante oculos habetis. Sapientissimus atque eximius vir, L. Cotta.

Hic contra flagitiosissimum gladiatorum, nostrum collegam, Antonium pugnamus.

At nato sibi filio, cui Theodosio nomen dedit, Romanam ampliùs Rempublicam amare videbatur.

Page 98. Tu, idem ille sceleratissimus, qui excidium civitatibus et regionibus minatus es.

Ita effecisti, ut nemo se tibi, meis sinè literis, benè commendatum existimet.

Hec si fortè non naturâ modò, neque exercitatione conficitur, verùm etiam artificio quodam comparatur; non alienum est videre, quæ dicant ii, qui quædam ejus rei præcepta nobis reliquerunt.

Sed justitiæ primum munus est, ut ne cui quis noceat, nisi lacessitus injuriâ.

Huic vitio etiam affines sunt nonnulli a tatis nostræ philosophi, qui, quas res populari ac perspicuo sermone enunciare possent, nimiae subtilitatis affectatione verbis exprimunt à communi usu abductis, interdum etiam novis, et à se satis inconcinne confictis.

Vidi, qui, quibus verbis Alexander M. milites ad fortiter pugnandum, iisdem discipulos ad discendi studium cohortarentur; et qui in mansuetiorum Musarum contemtores declamaturi, Ciceronis Catalinarias compilarent.

Page 99. Est mihi filius, et ille unicus.

Pansa, et is consul, non declamare erubuit.

Copias penè innumerabiles Darii, Alexander, et idem juvenis, profligavit.

Unam tantùm, et eam perbreve, à te accepi epistolam.

Id genus sermonum, sustentatum auctoritate senum, eorumque

illustrium, plus nescio quo modo videtur habere ponderis atque dignitatis.

Certè demens fui, qui contra Academicum, et eum Rhetorem, disceptare voluerim.

Page 100. Quò magis nobis laborandum est, quòd multi esse Latini libri dicuntur scripti, ab optimis illis quidem viris, sed non satis eruditis.

Libellum de Amicitia adjecimus, alterum de Senectute, atque annotatiunculas quasdam, breves quidem illas, sed ni fallor, haudquam incommodas.

Ista quidem respublica semper florebit, in qua exoriuntur magni et nobiles viri, qui pulchrum decus majorum ignobili atque inertivita adeò non dedecorant, ut potius comparandæ gloriæ studio maxime inflammentur, dum virtutes proavorum sibi animo proponunt, istorum quidem nostris ex oculis mortuorum, semper autem memoriâ piorum, viventium.

Hoc minimè probant amici tui, optimi illi quidem, non autem in publicis rebus versati.

In montibus præ calore comburi se patiuntur.

Injuriis aliorum obstupefacti prægravari se omnino et opprimi patiuntur.

Page 101. Cato scribit, exercitus alacri animo sæpe eò profectos fuisse, unde redituros se nunquam putarent.

Neque justitiam exercere, neque amicitiam possunt.

Divitiæ licet multa secum commoda afferant; si quis tamen ad rem attentior fuerit, non fieri potest quin curas sibi induxerit et solitudines.

Adeò rei militaris peritus erat, ut prudentiâ et callidis consiliis imperatorem penitus fefellerit ac exercitum.

Hoc ipse mihi exprobro.

Sapiens, qui neque sibi ipse nec aliis prodest, irrita pollet sapientiâ.

Eximiam sibi ipse laudem paravit.

Page 102. Nihil per se ipsi sine Syllâ virtute et constantiâ animi efficere potuerunt.

Primus ille honesti locus, qui in veri cognitione consistit, maxime humanam attingit naturam. Omnes enim trahimur et ducimur ad cognitionis et scientiæ cupiditatem.

Maxime autem adducuntur plerique, ut eos justitiæ capiat oblivio, cum in imperiorum, honorum, gloriæ cupiditatem inciderint.

Domitianus nonnunquam in pueri procul stantis, præbentisque pro scopulo dispansam dextræ manûs palmam, sagittas tantâ arte direxit, ut omnes per intervalia digitorum innocuè evaderent.

Page 103. Principio generi animantium omni est à naturâ tributum, ut se, vitam, corpusque tueatur, declinetque ea, quæ nocitura videantur, omniaque, quæcunque ad vivendum sint necessaria, anquirat et paret, ut pastum, ut latibula, ut alia ejusdem generis.

Quid enim opus est longis in senatu sententiis, cum optimi citò consentiant? Quid multis apud populum concionibus, cum de republica non imperiti et multi deliberent, sed sapientissimus et unus?

Est verò fortunatus ille, cujus ex salute non minor penè ad omnes, quàm ad illum ventura sit, lætitia pervenerit.

Sempiterna tuorum erga me beneficiorum, et amoris nostri testimonia vigeant.

Quorundam in nos memorabis perfidiam, dolos, et fraudem.

Sapientia ista, cujus modò mentionem fecit Fannius, non multum mihi placet.

Amicitia et cordis conjunctio multò plus dulcedinis habent.

Page 104. Præclarum facinus, et ipso per quem juravi dignum Hercule.

Est hic, est animus lucis contemtor, et istum,

Qui vità benè credat emi, quò tendis, honorem.

Quid turpius quàm sapientis vitam ex insipientium sermone pendere? Quid ergò hoc loco intelligit honestum? Certè nihil, nisi quod possit ipsum propter se jure laudari. Nam si propter voluptatem; quæ est ista laus, quæ possit à macello peti?

Sed cum in hominibus juvandis aut mores spectari, aut fortuna soleat: dictu quidem est proclive, itaque vulgò loquuntur, se, in beneficiis collocandis, mores hominum non fortunam sequi.

Page 105. Quo modo igitur Chrysippus? Fortitudo est, inquit, scientia perferendarum rerum.

Ennio delector, quispiam ait, quòd non discedit à communi more verborum: Pacuvio, inquit alius.

Diogenes interroganti quotà horà prandendum esset: si dives, inquit, est, cum vult: si pauper, cum potest.

Multi iniqui atque infideles regno, pauci sunt boni, inquit Accius.

Page 106. Amicitia vera est voluptas in secundis rebus; in adversis refugium, tranquillitas in mediis.

Efficat hoc philosophia; medetur animis, inanes sollicitudines detrahit, cupiditatibus liberat, pellit timores.

In libro quodam Plinii naturalis historię legi, esse quasdam in terrâ Africâ familias hominum voce atque linguâ effascinantium. Quí si impensius fortè laudaverint pulchras arbores, segetes lætiores, infantes amœniores, egregios equos, pecudes pastu atque cultu optimas, emoriantur repente hæc omnia.

Page 108. Animæ ductu, ministerio corporis maximè utimur.

Tantam enim mansuetudinem, tam inusitatam inauditamque clementiam, tantum in summâ potestate rerum omnium modum, tacitus nullo modo præferire possum.

Non enim regnum, sed fugam, exilium, egestatem, et omnes has, quæ me premunt, arumnas cum animâ simul amisisti.

Verum nunc regnum vestrum armis tenet; me, quem vos imperatorem Numidis posuistis, clausum obsidet: legatorum verba quanti fecerit, pericula mea declarant.

Page 109. Mihi, se quosdam libros missurum, pollicitus est frater.

Key.

C

Sed juventutem, quam, ut suprà diximus, inlexerat, multis modis mala facinora edocebat; ex illis testes signatoresque falsos commodare; fidem, fortunas, pericula vilia habere.

In te difficilis hujus et periculosi operis onus impositum fore scio; in te enim omnium oculi convertuntur, ad te patronum, te defensorem respiciunt omnes.

Tuis criminibus ignovit pater.

Socordiae illorum et inertiae, per quas penè respublica interierit, turpiter assentatus es; firmitatem animi autem, quae adversis fortissimè obluetata est, ludibrio habuisti.

Pro nostrâ amicitia te hoc obsecro, ut miseris opem feras.

Eximiam autem propter virtutem, eum aureâ coronâ donaveratis.

Pro nostrâ necessitudine, tuâque summâ benevolentia, iterum atque iterum te vehementer rogo.

Page 110. Quorum, propter eximias tuas virtutes, multos amicos numeras.

Ego, præter alias tuas virtutes, benevolentiam et liberalitatem magnopere miror.

Quòd si præter hoc, quòd tegere silentio pudor cogit, omnia nequitiae istius hominis exempla proferre, aut verbis exsequi velim, vix unum evitescet facinus, quòd labem æternam debeat.

Page 111. Mibi, si minùs omnes, quosdam saltem libros mittas velim.

Spè citiùs.

Æquo longiùs.

Solito tristior.

Pace, quam bello, vir longè illustrior.

Tanto est accusare, quàm defendere; tanto facere, quàm sanare vulnera, facilius.

Ad me ultro venit.

De hâc re optimè scripsit Cicero.

Istam rem parum feliciter gesserunt.

Page 112. Utrùm difficilius, aut majus esset negare tibi sæpiùs idem roganti, an efficere id, quòd rogares, diu multùmque, Brute, dubitavi.

Credo ego vos, judices, mirari, quid sit, quòd, cùm tot summi oratores hominesque nobilissimi sedeant, ego potissimum surrexerim.

Est enim animus in partes tributus duas. quarum altera rationis est particeps, altera expers. Cùm igitur præcipitur, ut nobismet ipsis imperemus, hoc præcipitur, ut ratio coerceat temeritatem. Est in animis omnium ferè natura molle quiddam, demissum, humile, enervatum quodammodo et languidum. senile. Si nihil aliud: nihil esset homine deformius. Sed præstò est domina omnium et regina ratio, quae connixa per se, et progressa longiùs, sit perfecta virtus. Hæc imperet illi parti animi, quae obedire debet. id videndum est viro.

Nulla est enim calamitas, quam nobis impendere videatur, usque adeò ubique terrarum turbatur.

Page 113. Quòd si cedendum est votis amicorum, haud ampliùs amicitiae, factiones autem vocandæ sunt.

Indignum est facinus et plane impium, sive consultò, sive inconsultò, Deos oppugnare.

Page 114. Hunc Deum ritè beatum dixerimus; vestrum verò laboriosissimum. Sive enim ipse mundus Deus est, quid potest esse minùs quietum, quàm nullo puncto temporis intermisso versari circum axem cœli admirabili celeritate? nisi quietum autem, nihil beatum est. Sive in ipso mundo Deus inest aliquis, qui regat, qui gubernet, qui cursus astrorum, mutationes temporum, rerum vicissitudines ordinesque conservet, terras ac maria contemplans, hominum commoda, vitasque tueatur; nã, ille est implicatus molestis negotiis et operosis.

Ut sæpè homines ægri morbo gravi, cùm æstu febrique jactantur, si aquam gelidam hiberint, primò relevari videntur, deinde multò graviùs vehementiùsque affliguntur; sic hic morbus, qui est in republicâ, relevatus istius poenâ, vehementiùs vivis reliquis ingravescet.

Ad vires servandas et salutem corporis, adhibeantur cibus et curatio, non ad voluptatè.

Page 115. Quid tantum vos tenet desiderium legis ferendæ, quæ maximum feret dedecus, laudem omnino nullam?

Somnum denique nobis, nisi quietem corporis et medicinam quandam afferret, contra naturam putaremus datum: aufert enim sensus, actionemque tollit omnem.

Divites nunc dierum literis patronos accedere videmus nullos, Quòd si illuc perveneris, ut Ulysses, cognatorum agnosces neminem. Nam ut quisque antiquitatis omnis Græcarumque literarum imperitissimus est, ita priscos illos heroas petulantissimè contumeliosissimèque vexat, abjicit, deridet.

Page 116. Quod enim verbum in istis literis est non plenum humanitatis, officii, benevolentiae?

Ita bello gesto, præmiis poenâque pro cujusque merito persolutis, Manlius Romam rediit. Cui venienti seniores tantùm obviam exisse constat: juventutem, et tunc, et omni vitâ deinde, aversatam eum execratamque.

Quæ tam surda posteritas, quæ clamores nostros, admiratione virtutis ac felicitatis tuæ excitatos non exaudiat? Cùm duo maximi potentissimique reges gravi ac diuturno bello inter se contenderent; ceterorum autem principum non ferè quisquam esset qui non ad alterutram partem aut suapte voluntate inclinaret, aut aliquâ officii ratione adduceretur, aut etiam necessitate traheretur, cùm undique armorum fulgor, strepitus, terror, omnium oculos, aures, animos, perstringeret, obtunderet, consternaret.

Page 119. Ille, ubi se converteret, non habebat.

Te, quocunque in loco fueris, venturum in potestatem hostium, in animo habe.

Ita, dum vicinos agros vastabant milites, rex ipse effugit.

Nam, quoad ejus ætas dare potuit isti suspicioni locum, fuit primùm ipsius pudore, deinde etiam patris diligentia disciplinâque munita.

Expectatum igitur tempus à Bruto est; nam, quoad nos omnia pati

vidit, usus est ipse incredibili patientiâ. Posteaquam vos ad libertatem sensit erectos, præsidia vestræ libertati paravit.

Page 120. Ego, quia ubi esses nesciebam, ad te scribere non poteram.

Quòd si, cur tanto dolore afficereris, nihil causæ esset, mirum videretur omnibus te ista imbecillis et degeneris animi signa prodidisse.

Quanto majores vestri sapientiùs ! qui, cùm intelligerent nihil esse tam sanctum, quod non aliquando violaret audacia, supplicium in parricidas singulare excogitaverunt : ut, quos natura ipsa retinere in officio non potuisset, ii magnitudine poenæ maleficio summoventur. Insui voluerunt in culleum vivos, atque ita in flumen dejici.

Nemo enim putabat quemquam esse, qui, cùm omnia divîna atque humana jura scelere nefario polluisset, somnum statim capere potuisset : propterea quòd qui tantum facinus commiserunt, non modò sine curâ quiescere, sed ne respirare quidem sine metu possunt.

Librum, si habeas, ad me mittas velim.

Hæc magnitudo maleficii facit, ut, nisi pene manifestum parricidium proferatur, credibile non sit.

Page 121. Nonne iste homo, si jure deberetur, pecuniam postulat, qui non solùm injustum fœnus, quod meritò retineretur, verùm etiam sanguinem et vitalia ipsa è consanguineo exigere posset ?

Ego, quanquam poteram, tamen id facere nollem.

Tu, quanquam satis temporis nobis concessum fuisset ad dicendum, nihil tamen longâ oratione opus esse, judicabis.

Quarè, etiam si quem habetis, qui, coiliatis signis, exercitus regiones superare posse videatur, tamen, nisi erit idem, qui se à pecuniis sociorum, qui ab eorum conjugibus ac liberis, qui ab ornamentis fanorum atque oppidorum, qui ab auro gazâque regiâ, manus, oculos, animum cohibere possit ; non erit idoneus, qui ad bellum Asiaticum regiumque mittatur.

Et forsitan in suscipiendâ causâ temerè impulsus adolescentiâ fecerim : quoniam quidem semel susepi, licet Hercules undique omnes in me terrores periculaque impendeant omnia, succurram atque subibo.

Page 122. Quid sit rectum, planè constat ; quid expediat, non ita planè.

Quid posset videtis ; quas res gesserit audite.

De quâ re, nec quid loquar, nec quomodò sileam, compertum habeo.

Ego, tanquam si non audivissem, tacui.

Hanc eùm iste sacrorum omnium hostis religionumque prædo vidisset : quasi illâ ipsâ face percussus, ita flagrare cupiditate atque amentia cœpit ; imperat magistratibus iste, ut eam demoliantur, et sibi dent.

Page 123. Qui virtuti student, eos Deus amat.

Quod igitur latissimè patet, neque ad incolumitatem solùm, sed etiam ad opes et potentiam valet plurimùm, id amplectamur, ut metus absit, caritas retineatur ; ita facillimè, quæ volumus, et privatis in rebus, et in republicâ consequemur. Etenim qui se metui volunt, à quibus metuentur, eosdem metuant ipsi, necesse est.

In quibus autem major est animus, in iis pecuniæ cupiditas spectat ad opes.

Non ista, rerum in pejus augendarum causâ, dicam; quid autem ipse senserim, id tibi quàm verissimè exponam.

His temporibus difficillimis reipublicæ quidquid subveneris, id erit totum et proprium tuum.

Nam licet videre, si velis replicare memoriam temporum, qualescumque summi civitatis viri fuerunt, talem civitatem, fuisse: quæcumque mutatio morum in principes extiterit, eandem in populo secuturam.

Præclare Socrates, hanc viam ad gloriam proximam et quasi compendiarium esse dicebat, si quis id ageret, ut, qualis haberi vellet, talis esset. Quòd si qui simulatione, et inani ostentatione, et ficto non modò sermone, sed etiam vultu, stabilem se gloriam consequi posse rentur, vehementer errant. Vera gloria radices agit atque etiam propagatur; ficta omnia celeriter, tanquam flosculi, decidunt, nec simulatum potest quidquam esse diuturnum.

Page 124. Qualis antea fuisti, te nunc talem præbeas velim.

Quantam diligentiam in valetudinem tuam contuleris, tanti me fieri judicabo.

Tu, quot ego vidi, tot ferè libros perlegisti.

Erit igitur eloquens is, qui in foro, causisque civilibus ista dicet, ut probet, ut delectet, ut flectat. Sed quot officia oratoris, tot sunt genera dicendi. Subtile in probando, modicum in delectando, vehementer in flectendo: in quo uno vis omnis oratoris est.

Quot nocte clarissimâ conspiciuntur stellæ, tot in cœlis humanum conspectum fugiunt.

Quoties plantas aliosque terræ fructus contemplamur, toties vix fieri potest quin divinam sapientiam admiremur.

Cetera cum tua recordabere, etsi persæpè virtuti, tamen plerumque felicitati tuæ congratulabere. De nobis, quos in republica tecum simul salvos esse voluisti, quoties cogitabis, toties de incredibili liberalitate, toties de singulari sapientiâ tuâ cogitabis; quæ non modò summa bona, sed nimirum audebo vel sola dicere.

Page 125. Quoties cum hoste congressus est, toties victor evasit.

Quòd si, quàm audax est ad conandum, tam esset obscurus in agendo, fortasse aliquâ in re nos aliquandò fefellisset. Verùm hoc adhuc percommode cadit, quòd cum incredibili ejus audaciâ singularis stultitia conjuncta est.

Si homines, quantopere in corpore suo ornando laborant, tantopere mentem animumque ornare student, sapientiâ et virtute nil vulgarius esset.

Ut illa secunda moderatè tulimus, sic hanc non solùm adversam, sed funditus eversam fortunam fortiter ferre debemus.

Nam ut apertus in corripendis pecuniis fuit, sic in spe corrumpeudi judicii perspicua sua consilia conatusque omnibus fecit.

Ita mihi meam voluntatem, spemque reliquæ vitæ vestri populi quæ Romani existimatio comprobet, ut ego, quos adhuc mihi magistratus populus Romanus mandavit, sic eos accepi, ut me omnium officiorum obstringi religione arbitrarer.

Page 126. Ita in patriam incolumes, incensâ urbe, redeatis, ut patri malis fracto subvenitis, et supplicii præbetis aures.

Tempus est hujusmodi, ut suam quisque conditionem miserrimam putet, et ubi quisque sit, ibi esse minimè velit.

Page 128. Tu à me omnia et postules et speres velim.

Postridie ejus diei manè, eâdem et perfidiâ et simulatione usi Germani, frequentes ad eum venerunt in castra.

Sin hoc et ratio doctis, et necessitas barbaris, et mos gentibus, et feris natura ipsa præscripsit, ut omnem semper vim, quâcumque ope possent, à corpore, à capite, à vitâ suâ propulsarent; non potestis hoc facinus improbum judicare, quin simul judicetis, omnibus, qui in latrones inciderint, aut illorum telis aut vestris sententiis esse pereundum.

Page 129. Numitor inter primum tumultum hostes invasisse urbem atque adortos regiam dictitans, quum pubem Albanam in arcem præsidio armisque obtinendam avocasset; posteaquàm juvenes perpetrâtâ cæde pergere ad se gratulantes vidit, extemplò advocato concilio, scelera in se fratris, originem nepotum, ut geniti, ut educati, ut cogniti essent, cædem deinceps tyranni, seque ejus auctorem ostendit.

Nec idem signorum concentus est, procedente ad prælium exercitu, idem receptui carmen.

Me defensorem calamitatum suarum, me ultorem injuriarum, me cognitorem juris sui, me actorem causæ totius esse voluerunt.

Si quis rex, si qua civitas exterarum gentium, si qua natio fecisset aliquid in civem Romanum ejusmodi, nonne publicè vindicaremus? Non bello persequeremur? Possemus hanc injuriam ignominiamque nominis Romani inultam impunitamque dimittere?

Deus hominum necessitatibus, Deus commodis, Deus et conservationi consuluit.

Page 130. Dolabellam, ut Tarsenses, pessimi socii, ita Laodiceni multò amentiores, ultro arcessierunt: ex quibus utrisque civitatibus, Græcorum militum numero, speciem exercitus effecit.

Accipimus enim Deorum cupiditates, ægritudines, iracundias; nec verò, ut fabulæ ferunt, Dii bellis præliisque caruerunt; nec solùm, ut apud Homerum, cùm duos exercitus contrarios alii Dii ex aliâ parte defenderent, sed etiam, ut cum Titanis, ita cum gigantibus. sua propria bella gesserunt.

Patria tuum nomen summo semper honore, summâ reverentiâ habebit, quòd res ut maximas, ita utilissimas gessisti.

Quibuscumque potui rebus tibi præstò fui, operâ, consilio; quid? quòd ne vestem quidem et pecuniam tibi unquam denegavi.

Juvenem, de quo tanta honorificè prædicabas, parùm discendo profecisse, comperi: ne nomina et verba quidem accuratiùs declinare poterat.

Page 131. Tuam matrem, tum piam, tum honestam mulierem novi.

Tum optimis moribus, tum eruditione eximiâ præditus adolescens.

Tum omni in studiorum genere, tum in hoc præcipuè, bona valetudo, quæque eam maximè præstat frugalitas, necessaria est.

Cum sæpe aliàs te ad virtutem et diligentiam in studiis assiduam adhortatus fui, tum verò in proximis ad te literis id feci.

Page 132. Patrem rogavi, ut vel istos libros mitteret, vel pecuniam quâ possim emere.

Quòd si essem eâ perfidiâ, quâ sunt ii, tamen eâ stultitiâ certè non fuisset, ut aut in obscuro odio apertas inimicitias, aut in quo nihil nocerem, summam ostenderem voluntatem nocendi.

Ut in fabulis, qui aliquandiu propter ignorationem stirpis et generis in famulatu fuerint, cum cogniti sunt, et aut Deorum aut regum filii inventi, retinent tamen caritatem in pastores, quos patres multos annos esse duxerunt.

Urbanæ tuæ, doctæque, ac politæ literæ mihi traditæ sunt.

Non patiebatur eos, quos judicabat non posse oratores evadere, operam apud se perdere, dimittebatque, et ad quamcumque artem putabat esse aptos, ad eam impellere atque hortari solebat.

Page 133. Hoc facto prælio, Cæsar neque jam sibi legatos audientes, neque conditiones accipiendas arbitrabatur, ab his qui per dolum, atque insidias, petitâ pace, ultro bellum intulissent.

Illam partem excusationis, quâ te scribis orationis paupertate iisdem verbis epistolas sapiùs mittere, nec nosco nec probo.

At verò hujus gloriæ, quam es paulò antè adeptus, socium habes neminem; totum hoc, quantumcumque est, quod certè maximum est, totum est, inquam, tuum. Nihil sibi ex istâ laude centurio, nihil præfectus, nihil cohors, nihil turma decerpit: quinetiam illa ipsa rerum humanarum Domina, Fortuna, in istius se societatem gloriæ non offert: tibi cedit.

Page 134. Ne scribere quidem, nedum legere didicit.

Etenim non modò accusator, sed ne objurgator quidem ferendus est is, qui, quod in altero vitium reprehendit, in eo ipse reprehenditur.

Quæ res et sibi genere, et quotidianâ exercitatione, et libertate vitæ, quòd à pueris nullo officio aut disciplinâ assuefacti, nihil omnino contra voluntatem agant, et vires alit, et immani corporum magnitudine homines efficit.

Itaque neque tu interfuisti istis rebus gerendis, et ego id semper egi, ne interesssem.

Carco enim familiarissimis multis, quos aut mors eripuit nobis, aut distraxit fuga.

Page 135. Nisi profectò mens humana immortalitatem præmeditaretur, neque tot se defatigaret sollicitudinibus, neque curis vexaret et vigiliis, neque pro ipsâ vitâ toties contenderet.

Quos amisimus cives, eos Martis vis perculit, non ira victoriæ; ut dubitare debeat nemo, quin multos, si fieri posset, C. Cæsar ab inferis excitaret.

Philippum quidem Macedonum regem, rebus gestis et gloriâ superatum à filio, facilitate et humanitate video superiorem fuisse. Itaque alter semper magnus, alter sæpè turpissimus fuit; ut rectè præcipere videantur, qui monent, ut quantò superiores sumus, tantò nos geramus submissius.

Cùm quidem biduum ita jejunos fuisset, ut ne aquam quidem gustarem, confectus languore et fame, magis tuum officium desideravi, quàm abs te requiri putavi meum.

Page 136. Etenim quid est tam commune, quàm spiritus vivis, terra mortuis, mare fluctuantibus, littus ejectis? Ita vivunt, dum possunt, ut ducere animam de cœlo non queant; ita moriuntur, ut eorum ossa terra non tegat: ita jactantur fluctibus, ut nunquam abluantur: ita postremò ejiciuntur, ut ne ad saxa quidem mortui conquiescant.

Est et alia de captivis fama, decem primos venisse: de iis cùm dubitatum in Senatu esset, admitterentur in urbem, nec ne, ita admissos esse, ne tamen iis senatus daretur.

Gravitationem ita sustineas, ne tamen in severitatem et tristitiam incidas.

Perseveraretne, an pedem referret, diu in dubio fuit Alexander.

Page 137. Talem se præbuit pater, qualem si te ipsum præstare posses, inter primos homines habereris.

Quid enim est minùs, non dico oratoris, sed hominis, quàm id obicere adversario, quod ille si verbo negarit, longiùs progredi non possit qui objecerit?

Quòd si tot beneficia, tot et tanta mentis oblectamenta hominibus tribuerit Philosophia, quanta ex aliâ scientiâ neque majora, neque magis diuturna percipere possumus, quid est, quod omnem operam et cogitationem in ejus exercitatione non studiosiùs intendamus?

Tantum in te meus amor, quantus in me si tuus esset, præclarissimè mecum agi putarem.

Tantum abest ut amicitia propter indigentiam colantur, ut ii, qui opibus et copiis, maximèque virtute præditi, in quâ plurimùm est præsidii, minimè alterius indigeant, liberalissimi sint, et beneficentissimi.

Page 138. Itaque qualis eorum motus, quos ἀπαλαίστους Græci vocant, talis horum mihi videtur oratio, qui non claudunt numeris sententias: tantumque abest, ne, quod ii, qui hoc aut magistrorum inopiâ, aut ingenii tarditate, aut laboris fugâ non sunt assecuti, solent dicere, enervetur oratio compositione verborum, ut aliter in ea nec impetus ullus, nec vis esse possit.

Tantum abest, ut aliquam bonam gratiam mihi quæsisse videar, ut multas etiam similitudines partim obscuras, partim apertas intelligam, mihi non necessarias, vobis non inutiles suscepisse.

Tantum abest ut Græcas literas rectè teneas, ut vix prima elementa didiceris.

Mansueta semper mihi et saluberrima consilia dedisti, quibus si auscultavissem, nemo quidem felicior esset.

Page 139. Eum adivi, quem cùm invenire non possem, redii.

Si verò meam salutem contra illius impetum in me crudelissimum defenderim; satis habeas, nihil me etiam tecum de tui fratris injuriâ conqueri. Quem ego cùm comperissem omnem sui tribunatûs conatum in meam perniciem parare atque meditari, egi cum uxore tuâ, et cum vestra sorore, ut eum ab illâ injuriâ deterrerent.

Neque verò mihi quidquam præstabilius videtur, quàm posse dicen-

do tenere hominum cœtus, mentes allicere, impellere quò velit, unde autem velit, deducere.

Neque enim Alexander ille, gratiæ causâ, ab Apelle potissimum pingi, et a Lysippo fingi volebat: sed quòd illorum artem cum ipsis, tum etiam sibi gloriæ fore putabat.

Neque tamen Catilinæ furor minuebatur, sed in dies plura agitare; arma per Italiam locis opportunis parare; pecuniam suâ aut amicorum fide sumtam mutuam, Fæsulas ad Maulium quendam portare, qui postea princeps fuit belli faciundi.

Page 140. Neque verò nobis cupientibus atque exoptantibus, fructus otii datus est ad eas artes celebrandas interque nos recolendas.

Nam cum ille mihi nihil, nisi ut jurarem, permitteret; magnâ voce juravi verissimum pulcherrimumque jusjurandum, quod populus idem magnâ voce me verè jurâsse juravit.

Quid aliud est amici literis nullum dare responsum, nisi ejus amicitiam respuere?

Nihil aliud, nisi exitium et dedecus, tam longo et cruento bello paratur.

Page 141. Quod Apollo Pythius oraculo edidit, Spartam nullâ re aliâ, nisi avaritiâ esse perituram, id videtur non solum Lacedæmoniis, sed et omnibus opulentis populis prædixisse.

Neque se affuturum amplius grassanti in populum senatui ait; intercessurum etiam si in pristinâ sævitiâ perseveret; quod si pares se crudelitati senatorum arbitrarentur, abiturum cum militibus suis, neque civilibus discordiis interfuturum.

Ita his temporibus difficillimis non se ipsum modò servavit, verum etiam carissimum amicum tutatus est. Quòd si gubernator præcipuâ laude fertur, qui navem ex hyeme marique scopuloso servat: cur non singularis ejus existimetur prudentia, qui ex tot, tamque gravibus, procellis civilibus, ad incolumitatem pervenit?

Qui igitur convenit, signum aut tabulam pictam cum adspexeris, scire adhibitam esse artem; cumque procul cursum navigii videris, non dubitare, quin id ratione atque arte moveatur; aut cum solarium vel descriptum, aut ex aquâ contemplare, intelligere declarari horas arte, non casu; mundum autem, qui et has ipsas artes, et earum artifices complectatur, consilii et rationis esse expertem putare? Quòd si in Scythiam aut in Britanniam spheram aliquis tulerit hanc, quam nuper familiaris noster effecit Posidonius, ejus singulæ conversiones idem efficiunt in sole, et in lunâ, et in quinque stellis errantibus, quod efficitur in cœlo singulis diebus et noctibus; quis in illâ barbarie dubitet, quin illa sphaera sit perfecta ratione?

Page 142. Quod nonnulli existimant animam olim perituram, vehementer errant.

Quod ad te attinet, nunquam hominem vidi perditius prodigum.

In quo admirari soleo gravitatem et justitiam et sapientiam Cæsaris. Nunquam, nisi honorificentissimè, Pompeium appellat. At in ejus personam multa fecit asperius. Armorum ista et Victoriæ sunt facta, non Cæsaris.

Page 143. At ego suasi. Scilicet is animus erat, ut prodesse rei-

publicæ sine suasore non possit. At lætatus sum. Quid? ergò in tantâ lætitiâ cunctæ civitatis me unum tristem esse oportebat?

Videndum est primùm, ne cui noceat liberalitas nostra; deinde ne superet facultates; tum ut exerceatur cum dignitate; denique ut sit honestissima.

Page 145. Habebat enim satis eloquentiæ, summam liberalitatem, magnam prudentiam, cùm juris civilis, tum militaris.

Quantæ igitur stultitiæ estis, qui, cùm vera vitæ bona et commoda possideatis, animos fictorum malorum umbrâ defatigetis: qui, cùm solidis muneribus fortunæ frui possetis, ærumnas et futuras acerbitates metuitis, quæ vos forsân sunt nunquam assecuturæ.

Hujus ego temeritati si virtute atque animo non restitisssem, quis esset, qui me in consulatu non casu potiùs existimaret, quàm consilio fortem fuisse?

Page 146. Nam in illâ querelâ, miserâ quidem et luctuosâ, sed mihi pro hoc gradu, in quo me populus Romanus collocavit, necessariâ, quid est dictum à me cum contumeliâ? quid non moderatè? quod quidem cujus temperantiæ fuit, de isto querentem, abstinere maledicto?

Sol idem lucis et caloris his omnibus gentibus diffundit.

Hoc consecutus es nobilitatis, atque id honoris semper tibi tribuam.

Tantum apud me ponderis nostra habet amicitia, ut nihil sit, quod ejus causâ non libenter suscipiam.

Quantum mihi vel fraus inimicorum, vel causæ amicorum, vel Respublica tribuet otii, ad scribendum potissimùm conferam.

Page 147. Quàm sapienter agunt, qui felici mentis philosophiâ etiam acerbissima vitæ in voluptatem et commodum convertere possunt! Ita etiam morbi atque ulcera maximum hominis corpori beneficium asserunt, licèt gravissimo dolore id vexent.

Modò fatearis te ab eo superatum fuisse, qui tantas pecunias, non propter inertiam laboris, sed propter magnificentiam liberalitatis, recusaverit.

Commутata tota ratio est senatûs, judiciorum, rei totius publicæ.

Neque tanta fortunis omnium perniciies potest accidere, quàm opinione populi Romani rationem veritatis, integritatis, fidei, religionis, ab hoc ordine abjudicari.

Alter intelligit, mortem à Diis immortalibus non esse supplicii causâ constitutam; sed aut necessitatem naturæ, aut laborum ac miseriarum quietem esse. Itaque eam sapientes nunquam inviti, fortes etiam sæpè libenter oppetiverunt.

Page 148. Si mihi nunquam amicus Cæsar fuisset, sed semper iratus, si aspernaretur amicitiam meam, seque mihi implacabilem præberet, tamen et, cùm tantas res gessisset gereretque quotidie, non amicus esse non possem.

Quum audiverunt eum indictâ causâ damnatum, se judici ad pedes projecerunt, orantes ut e furcâ redimeretur.

Amicitie vetustas, dignitas hominis, meæ vitæ perpetua consuetudo ad eum defendendum est adhortata.

Ac vocis quidem bonitas optanda est ; non est autem in nobis, sed tractatio atque usus in nobis.

Nemo Herculis fortitudini resistere potuit.

Page 149. Neque ego, ea, quæ facta sunt, fore cùm dicebam, divinabam futura. Sed quod et fieri posse, et exitiosum fore, si evenisset, videbam ; id ne accideret timebam.

Nam cùm propter dilationem comitiorum ter Prætor primis centuriis cunctis renunciatus sum, facilè intellexi, et quid de me iudicaretis, et quid aliis præscriberetis.

Quòd si in mentem revocatur, quotquot beneficia nobis contulerint ii qui nos genuerint, qui teneros infantes amore et maximâ benevolentia complexi sunt, qui curis et sollicitudine nos adolescentes persecuti sunt : nonne eos omni et pietate et officiis, quæ parentibus liberi persolvere possint, dignos censebimus ?

Verùm concedo tibi, ut ea prætereas, quæ cùm taces, nulla esse concedis.

Page 150. Nihil fuit, quod ad virtutes aut vitia, eminentius.

Plato, quo non solertior alter aut doctior, prædicabat, istas respublicas florentissimas et felicissimas fore, quæ à sapientibus doctisque regerentur.

Animus istius hominis, quo neminem feliciorē existimamus, tacitis sæpenuerò curis et sollicitudinibus exeditur, quæ ceteris latuere ; ita etiam cruce, licèt obtutum oculorum fugiat, calicem rosæ, quo non alter flos formosior, sæpius corrumpit.

Nomina liberavit, quo feliciorē vitam ageret.

Linum incidimus, quo facilius conjuratores manifestos faceret.

Tuus frater, crede mihi, literarum studiosus, si quisquam omninò studiosus.

Page 151. Croesus dives, si quisquam omninò dives, fuit : quid tamen ista hominum multitudo, aut opes valuere in parvam manum virorum, qui paupertate usi, adversus mala erant penitus durati ?

Ego autem hoc miserior sum quàm tu, quæ es miserima, quòd ipsa calamitas communis utriusque nostrum.

Vale igitur, mi amice, tibi que persuade, te mihi quidem esse carissimum, sed multò fore cariorē, si talibus monumentis præceptisque lætabere.

Eas crede animi dotes pulcherrimis pulchriores esse, quæ ad communem utilitatem exercentur.

Unum omnium ingenio et industriâ præstantissimum dicere ausim.

Neque etiam id polliceor illi omnium sine controversiâ doctissimo atque optimo viro, quocum conjunctissimè et amantissimè vivis.

Page 152. Horatius mirificam illam urbanitatem, ex Mæcenatis, unius omnium politissimi viri, et verò ex Augusti aulâ, verissimâ omnis elegantia scholâ, duxit.

Nemo cum fratre tuo studio literarum contendere potest.

Qui sese totos artium humaniorum studio dederunt, eos nemo unquam urbanitate superare potest.

Quis unquam heros Alexandrum ambitione superavit, qui etiam

lacrymâsse dicitur, quia non alius superesset orbis, quem armis vinceret ?

Erat tam crudelis Nero, quàm qui tyrannorum crudelissimus.

Adeò fortiter pugnavit, ut citò hostes fuderit.

Page 153. Literæ, quas ad senatum misit, tam elegantes erant quàm quæ maximè.

Æquè utilis est medendi scientia, atque utilissima.

In futurum igitur ut quisque divitiis præstiterit, ita maximè Romanis hostis videbitur.

Ut quisque perditissimus, ita erit tutissimus.

Ut quisque optimè dicit, ita maximè dicendi difficultates, variosque eventus orationis, expectationemque hominum pertimescit.

Ut quisque puer animum studiis acerrimè intendit, ita erit doctissimus ; ut quisque agricola optimè agros stercore satiat, et in terrâ colendâ operam diligentissimè impendit, ita uberrimæ erunt messes.

Page 154. Quantum librorum habes ! si ex istâ mole scientiam liceat æstimare, longè omnium doctissimus habendus es.

Eorum amorem patriæ jure laudibus efferas : quotus enim quisque spontè animam pro patriâ profundet ?

Quotus enim quisque in maledicentissimâ civitate crimen effugerit ?

Quotus enim quisque scientiam numerorum teneat ?

Page 155. Apud Xenophontem Cyrus moriens nos admonet ne animum, cùm è vitâ discesserimus, nusquam aut nullum fore, arbitremur.

Cato senex Græcas literas didicit.

Illa ipsa erat viventis sententia : quæ autem ejus ore manabat sapientia, mihi animo gratissima erat, et optima ejus præcepta semper fovebo, et memoriâ infixâ servabo.

Si ista restibi ex voto successisset, tibi felici exitu gratulatus essem.

Si liberiùs dixero, juventuti ignoscatur.

Hoc igitur responsum do isti tuæ epistolæ, in quâ minitari, atque etiam invehi in me conaris : libenter ignosco tuæ sollicitudini, atque etiam laudo ; ipse enim expertus didici vim totam fraterni amoris.

Page 156. Me totum ejus amicis dedam, atque ita in ejus amicitiam memet insinuabo, quâ me jamjam exclusum tenuit pudor.

Istis jam voluptatibus careo, quas mihi in more posuerant et natura et indoles et consuetudo.

Nullus dolor est quem non longinquitas temporis minuat ac molliat. Hoc te expectare tempus, tibi turpe est, ac non ei rei sapientiâ tuâ te occurrere. Quòd si quis etiam inferis sensus est, qui illius in te amor fuit. pietasque in omnes suos, hoc certè illa te facere non vult.

Quæ ejus erat doctrina, multo meliùs fuisse scripturum, existimabatur.

Page 157. Severum potius de nobis judicium ferendum, quàm alienæ vitæ curiosius perscrutandæ, aut ratio vivendi aliorum malignè carpenda, unde edocebimur levibus culpis ignoscere, atque in animo habere, errare humanum esse.

Quamvis à fortunâ deserare, virtutem tamen magni fecisse, et

æquam mentem in rebus arduis servâsse, te felicem, tranquillâ salutem fronte, reddent.

Vides igitur quàm vili corpus faciant, qui honori omninò student. Ingenuas didicisse fideliter artes, emollit mores.

Quamvis non liceat homini Deum videre; quis profectò, cùm aspererit terram admirabili celeritate moveri, constantissimèque conficere vicissitudines anniversarias, terræ fruges, et commutationes temporum quibus maturescunt, cum summâ salute et conservatione omnium, quis neget in his ullum inesse numen, quod summâ potestate et sapientiâ omnia conservet et tueatur?

Page 158. Vix fieri potest, ut in hac re fallar.

Quàm latè patet mare.—Noctem, quàm longa fuit, insomnis egi.—Hoc quantum quantum tuum est.

Frequentiùs quàm solebas scribis.

Stans in cacumine istius ædis, tantâ vertigine correptus fui, ut parùm abfuerit, quin ceciderim.

Peto à te, ne me putes oblivione tui rariùs ad te scribere, quàm solebam, sed aut gravitate valetudinis, quâ tamen jam paulùm videor levare; aut quòd absim ab urbe, ut, qui ad te proficiscantur, scire non possim.

Non potest fieri ut dicto tempore hunc librum perlegam.

Tantum abest, ut ego magistram esse putem vitæ philosophiam, beatæque vitæ perfectricem, ut nullis magis existimem opus esse magistris vivendi, quàm plerisque qui in eâ disputando versantur.

Page 159. Nullius tantum est flumen ingenii, nulli dicendi, aut scribendi tanta vis, tanta copia, quæ, non dicam, exornare, sed enarrare res tuas gestas possit.

Sed non possunt non prodigè vivere, qui nostra bona sperant, cùm effundunt sua.

Non potui quin istud consilii tibi darem.

Licèt plurimùm possit opibus, et donis fortunæ sit cumulatus; mille licèt subjectæ gentes ei blandiantur, quis privatus amicis beatam vitam ducere poterit?

Cùm promissa ejus nobis otium et securitatem jamjam conciliâssent, et placido somno post diei labores frui cœpisset, subito venit instructus magnâ militum multitudine, et nos in tentoriis oppressit.

In rus secessit, ubi contentus vivit atque otiosus, cum uxore, quam magnis præditam divitiis duxit.

Page 160. Omnes qui alterum, nullis impulsu inimicitiiis, nullâ privatim læsi injuriâ, nullo præmio adducti, in judicium reipublicæ causâ vocant, providere debent, non solùm quid oneris in præsentia tollant, sed etiam quantum in omnem vitam negotii suscipere conentur.

Ita vir clarissimus ab homine deterrimo acerbissimâ morte est affectus. Et cui inimici propter dignitatem pepercerant, inventus est amicus, qui ei mortem afferret. Ego tamen ad tabernaculum ejus perrexi. Inveni duos liberos, et pauculos servos; reliquos aiebant profugisse, metu perterritos, quòd dominus eorum ante tabernaculum interfectus esset.

His rebus adducti, et auctoritate Orgetorigis permoti, constituerunt ea, quæ ad proficiscendum pertinerent, comparare.

Cœnatus cubitum discessit.

Veritas, diu oppressa, tandem resurget, et splendidior effulgebit.

Te etiam mortuum memori et gratâ mente prosequar.

Hoc, tuo patre mortuo, evenit.

Hoc facto prælio, in fidem minimè recipiendos ratus est, qui per dolum atque insidias rem semper egissent.

Page 161. Per maritimas civitates iter faciens, Venetos adiit; qui postquam fluvium Ligerim transisset, apud Gallos venit, quibuscum aliquandiù commoratus, in Romanam provinciam rediit.

Senex togatus sedebat, quem maximâ reverentiâ aggressi salutavimus.

Eandem calamitatem passus, tuam sortem miserescere didici, et quantum in me erit, opem tibi feram.

Nonnulli confestim in fidem recipiendos atque adjuvandos censebant, alii proditorum loco habendos, et auxilio penitus indignos.

Tanta cupiditas veteris infamiæ delendæ exercitum cepit, ut nemo aut tribuni aut centurionis imperio indigeret; contra ea, sibi quisque labores solito majores, supplicii loco, imponeret.

Quia noctu pro Cæsaris castris ad arma conclamatum fuerat, id loco argumenti habuerunt, non fieri posse ut se clanculâ subducerent.

Quàm prudenter et expeditè rem istam perfecit!

Istum librum tam avidè perlegit, ut argumentorum helluo videretur.

Page 162. Hoc verè dixerim, si tibi in mentem venerit, quantâ quàmque gravi militiâ perfunctus fuerit, iniquis et deviis itineribus, quàm pertinaciter etiam ab hostibus repugnatum fuerit, cum et cautè et consideratè exercitum duxisse.

Accusatores multos esse in civitate utile est, ut metu contineatur audacia. Verumtamen hoc ità utile est, ut ne planè illudamur ab accusatoribus.

Hæc controversiâ usque ad noctem ductâ, senatus dimissus; et ego eo die casu apud Pompeium cœnavi: nactusque tempus hoc magis idoneum, quàm unquam antea, quòd post tuum discessum, is dies honestissimus nobis fuerat in senatu: ità sum cum illo locutus ut mihi viderer animum hominis ab omni aliâ cogitatione ad tuam dignitatem tuendam traducere.

Scio te omnia facturum ut nobiscum quàm primùm sis. Sed tamen ità velim, ut ne quid properes.

Homo unde venis spectatæ fidei est.

Res unde exorsus es, omnibus adeò nota est, ut nihil sit cur in deliberationem ampliùs cadat.

Ob oculos ponere.

Page 163. Gregem præ se agens, fluvium nando transierat.

Nonne audiente populo, sedens pro æde Castoris, dixit, nisi qui vicisset, victurum neminem?

Cæsar legiones pro vallo posuit.

Ab Sabinis bellum ortum, multòque id maximum fuit; nihil enim per iram aut cupiditatem actum est, nec ostenderunt bellum priùs quàm intulerunt.

Ità dixit per jocum.

Id per valetudinem facere non possum.

Celtæ ex itinere urbem Titurium magno impetu sunt adorti.

An major injuria inferri possit imperatori, tu pro tuâ prudentiâ judica.

Sapiens ille filius apud Plutarchum, qui à patre exhæredem se scriptum fore nuncianti respondit, Nihil nisi quod justum faciet pater.

Istam umbram subeamus, ut ardorem à sole vitemus.

In palatiis versantur curæ, fulgorem ab auro non timent.

A cubiculo fuit tribus deinceps regibus.

Illa non timet à nive.

Page 164. Cùm ad annos quindecim natus esset.

Ad quatuor millia hominum occisi sunt.

Ab his mandatis concionem dimisit.

Secundùm quos ludos pauci tantùm dies effluxerunt.

Pro dignitate vivit.

De nostrâ sententiâ.

Ex lege omnia fecit.

Et nugatores et fraudatores qui ad voluntatem loquuntur omnia, nihil ad veritatem.

Hoc facias velim pro nostrâ amicitia, qua nihil mihi antiquius.

Præ lacrymis non possum loqui.

Novos milites ad rumorem instantis belli conscribendos censuerant patres.

A me stetit.

A peditatu impetum hostium sustinuit exercitus.

Page 165. Faciam id, quod est ad severitatem lenius, ad communem salutem utilius.

Novimus illum esse probum, nec rudem literarum, nihili autem ad Persium.

Plerisque hominibus Gallis, præ magnitudine corporum suorum, nostra brevis contemptui est.

Rex, pro regiâ dignitate, et eximiâ in patriam operâ, acerbissimè acceptus est.

Liberorum educatio, pro divitiis et amplitudine parentum, pejor est.

Nondum centum et decem anni sunt, cùm de pecuniis repetundis à Lucio Pisone lata est lex.

Dionysius quidem tyrannus, Syracusis expulsus, Corinthi pueros docebat. Usque eò imperio carere non poterat.

Usque adeo ambitiosi nonnulli homines, ut magnificè quidem vixisse, nisi splendidissimè etiam efferantur, satis non habeant.

Page 166. Tot tantisque solitudinibus excrucior, ut, nec quid sim facturus, nec quò me conversurus, sciam.

An aures tam inhumanas agrestesque habui, ut tuas preces non audiverim?

Horum adventu tanta rerum commutatio facta est, ut nostri etiam, qui vulneribus confecti procubuissent, scutis innixi prælium redintegrarent.

Ètsi unus ex omnibus minimè sum ad te consolandum accommodatus, quòd tantum ex tuis molestiis cepi doloris, ut consolatione ipse egerem; tamen cùm longiùs à summi luctûs acerbitate meus abesset

dolor quàm tuus, statui nostræ necessitudinis esse, meæque in te benevolentia, non facere tanto in tuo mœrore tandiù.

Etsi egomet, qui te consolari cupio, consolandus ipse sum; propterea quòd nullam rem graviùs jam diù tuli, quàm incommodum tuum: tamen te magnoperè non hortor solùm, sed etiam, pro amore nostro, rogo atque oro, te colligas, virumque præbeas, et quâ conditione omnes homines, et quibus temporibus nati simus, cogites.

Page 170. Nam ità mihi salvâ republicâ vobiscum perfrui liceat, ut ego, quòd in hac causâ vehementior sum, non atrocitate animi moveor. (quis enim est me mitior?) sed singulari quâdam humanitate et misericordiâ.

Si, medius fidius, Judices, non me ipsa respublica, meis laboribus et periculis conservata, ad gravitatem animi et constantiam suâ dignitate revocaret; tamen hoc naturâ est insitum, ut quem timueris, quicum de vitâ fortunisque contenderis, ejus ex insidiis evaseris, hunc semper oderis.

Page 171. Videtisne, quos nobis poetæ tradiderunt, patris ulciscendi causâ, supplicium de matre sumpsisse, cùm præsertim deorum immortalium jussis atque oraculis id fecisse dicantur, tamen et eos agitent Furia, neque consistere usquam patiantur, quòd ne pii quidem sine scelere esse potuerunt?

Ad majora enim quædam nos natura genuit, et conformavit, ut mihi quidem videtur. Ac fieri potest ut errem; sed ità prorsus existimo: neque cum Torquatum, qui hoc primus cognomen invenerit, aut torquem illum hosti detraxisse, ut aliquam ex eo perciperet corpore voluptatem; aut cum Latinis tertio consulatu conflixisse apud Vesperim propter voluptatem.

At verò eos et accusamus, et justo odio dignissimos ducimus, qui, blanditiis præsentium voluptatum deliniti atque corrupti, quos dolores et quas molestias excepturi sint occæcati cupiditate non provident, similique sunt in culpâ, qui officia deserunt molliâ animi, et laborum et dolorum fugâ.

Page 172. Nam externa bella regum, gentium, nationum, jampridem ità extincta sunt, ut præclare cum his agamus, quos pacatos esse patiamur.

Te, nomen, imperium, vocem, adspectum, impetum tuum stans senatus, equitesque Romani, et omnes boni sequebantur.

Extat oratio hominis nostrorum hominum longè ingeniosissimi atque eloquentissimi, C. Gracchi; quâ in oratione permulta in L. Pisonem turpia ac flagitiosa dicuntur. At in quem virum? qui tantâ virtute atque integritate fuit, ut etiam illis optimis temporibus, cùm hominem invenire nequam neminem posses, solus tamen Frugi nominaretur.

Et quoniam semper appetentes gloriæ præter ceteras gentes atque avidi gloriæ fuistis, delenda est vobis ista macula, bello superiore suscepta; quæ penitus jam insedit, atque inveteravit in P. R. nomine; quod is qui uno die, atque unâ literarum significatione cives R. necandos trucidandosque denotavit, nullam adhuc poenam suo dignam scelere suscepit.

Nostra semper feretur et prædicabitur laus, cùm, interfectis ducibus,

depressa hostium classis, et incredibilis apud Tenedum pugna illa navalis: nostra sunt tropæa, nostra monumenta, nostri triumphus.

Nihil agis, nihil assequeris, nihil moliris, quod mihi latere valeat in tempore: neque tamen conari ac velle desistis. Quoties jam tibi extorta est sica ista de manibus? Quoties verò excidit casu aliquo, et elapsa est?

Vultus quidem totus, qui sermo quidam tacitus mentis est, hic in fraudem homines impulit, hic eos quibus erat ignotus, decepit, fefellit, induxit.

Omnibus qui patriam conservârint, adjuverint, auxerint, certum esse in cœlo definitum locum.

Page 174. Est istuc profectò mihi datum per patris amorem; ad angustias penè redactus in ejus humanitate meam causam reposui, et paterna liberalitas mihi obviàm fuit.

Si quis adolescens præ ceteris enitere velit, observari, diligi; animum ab ineunte ætate studiis præceptisque sapientiæ et virtutis imbuat.

Qualis Q. Catulus fuit, quem neque periculi tempestas, neque honoris aura potuit unquam de suo cursu, aut spe, aut metu dimovere.

Page 175. Is regni cupiditate inductus congregationem fecit, et civitati persuasit, ut de finibus suis cum omnibus copiis exirent, perfacile esse, cum virtute omnibus præstarent, totius Galliæ imperio potiri.

Ibi cum cum cibo vinoque gravatum sopor oppressisset, pastor, accola ejus loci, nomine Cacus, ferox viribus, captus pulchritudine boum, quum avertere eam prædam vellet, qui, si agendo armentum in speluncam compulisset, ipsa vestigia quarentem dominum eò deductura erant, aversos boves eximium quemque pulchritudine caudis in speluncam traxit.

Page 176. Ergone ingenia illa, quæ optimis artibus excogitandis alerentur, aliquando torpuère obtusa?

Deinde etiam cognovi, multa homines doctissimos sapientissimosque et dixisse, et scripta de Deorum immortalium numine reliquisse; quæ quamquam divinitus perscripta video, tamen ejusmodi sunt, ut ea majores nostri docuisse illos, non ab illis didicisse videantur. Etenim quis est tam vecors, qui, aut, cum suspexerit in cœlum, Deos esse non sentiat, et ea, quæ tantâ mente fiunt, ut vix quisquam arte ullâ ordinem rerum ac necessitudinem persequi possit, casu fieri putet?

Vis enim innumerabilis incitata ex omnibus vicis collecta servorum ab hoc ædili religioso, repente fornicibus ostiisque omnibus, in scenam, signo dato, immissa irrupit.

Ipsam regem tradunt, volventem commentarios Numæ, quum ibi quædam occulta solennia sacrificia Jovi facta invenisset, operatum his sacris se abdixisse: sed non ritè initum aut curatum id sacrum esse: nec solum nullam ei oblatam Cœlestium speciem, sed irâ Jovis, sollicitati prævâ religione, fulmine ictum cum domo conflagrâsse.

Page 177. Etsi eo te adhuc consilio usum intelligo, ut id reprehendere non audeam; non quin ab eo ipse dissentiam, sed quòd eâ te sapientiâ esse judicem, ut meum consilium non anteponam tuo: tamen et amicitie nostræ vetustas, et tua summa erga me benevolentia,

quæ mihi jam à pueritiâ tuâ cognita est, me hortata est, ut ea scriberem ad te, quæ et salutis tuæ conducere arbitrarer, et non aliena esse ducerem à dignitate.

Non sum autem ego is, qui, ut plerique, nefas esse arbitrer Gracchos laudare, quorum consiliis, sapientiâ, legibus, multas esse video reipublicæ partes constitutas.

Soles nonnunquam hac de re à me in disputationibus nostris dissentire, quòd ego prudentissimorum hominum artibus eloquentiam contineri statuam: tu autem illam ab elegantia doctrinæ segregandam putes, et in quodam ingenii atque exercitationis genere ponendam.

Page 178. Totum ego tempus amicorum negotiis tribuendum existimavi.

Cujus in regnum Lucullus cum exercitu venit; plures ibi gentes contra imperatorem nostrum concitatae sunt. Erat enim metus injectus iis nationibus, quas nunquam populus Romanus neque lacesendas bello, neque tentandas putavit.

Quî sodalis sodalem, amicus amicum fallere potuisti?

Romanus sum civis; C. Mucium vocant; hostis hostem occidere volui.

Quî pater filium occidere potuisti? Quî filius patri tam immanem injuriam intulisti?

Divina providentia totum orbem terrarum amplectitur, omnibus omnium commodis Deus consulit.

Page 179. Nemini dubium est, quin omnes omnium pecuniæ posita sint in eorum potestate qui judicia dant, et eorum qui judicant.

Ciceronis eloquentiam admirabantur, simul invidebant inimici; ille multas multorum causas liberè defendebat.

Quintus locus misericordiae est, per quem omnia ante oculos singillatim incommoda ponentur, ut videatur is, qui audit, videre, et re quoque ipsâ, quasi adsit, non verbis solùm, ad misericordiam ducatur.

Page 180. Tu si me diligis, fructu isto otio, tibi que persuade, præter culpam et peccatum, quâ semper caruisti et carebis, homini accidere nihil posse, quod sit horribile aut pertimescendum.

Uno te vicimus, quòd de Marcelli salute, paulò antè, quàm tu, cognovimus; etiam meherculè quòd, quemadmodùm ea res ageretur, vidimus.

O singularem sapientiam! nonne videntur hunc hominem ex rerum naturâ sustulisse et eripuisse, cui repente cœlum, solem, aquam, terramque ademerunt, ut, qui cum necasset, unde ipse natus esset, caret iis rebus omnibus, ex quibus omnia nata esse dicuntur.

For Parricide, see Page 120. Nemo enim putabat . . .

Page 181. Se mihi opem vel matutino vel vespertino tempore allaturum pollicitus est.

Romani Genabensi cæde, et labore operis incitati, non ætate confectis, non mulieribus, non infantibus pepercerunt; denique ex omni eo numero, qui fuit circiter quadraginta millium, vix octingenti, qui, primo clamore audito, se ex oppido ejecerunt, incolumes ad castra pervenerunt.

Si quid est in me ingenii, Judices, quod sentio quàm sit exiguum; aut si qua exercitatio dicendi, in quâ me non inficior mediocriter esse

versatum; aut si hujusce rei ratio aliqua ab optimarum artium studiis ac disciplinâ profecta, à quâ nullum confiteor ætatis meæ tempus abhorruiſſe; earum rerum omnium vel in primis hic Licinius fructum à me repetere propè suo jure debet.

Page 182. Nam in ſenatu, ſic cum eo de reipublicæ ſalute diſputavi, ut ſentiret, ſibi cum viro forti et conſtanti eſſe pugnandum.

Studium optimarum artium majora humano generi commoda attulit, quàm quæ ex aliâ re ullâ percipi poſſint.

Multos eximios et præclaros cives Roma educavit, quales profecto nulla alia gens aut oſtentare aut de ſe prædicare poſſit.

Quotidiana, et ea quidem maxima, beneficia Deus nobis accumulat.

Page 183. Qui terras longo intervallo diſſitas luſtraverunt, ii res quæcumque raras peregrè viderint, evehere et in majus extollere ſolent: mira etiam enarrare amant, quæ tantoperè à veritate recedunt, ut iis non facilè credi poſſit.

Cui noſtrûm non licet fundos noſtros obire, aut res ruſticas vel fructûs cauſâ, vel delectationis inviſere? Tamen nemo tam ſine oculis, tam ſine mente vivit, ut quid ſit ſementis ac meſſis, quid arborum putatio ac vitium, quo tempore anni, aut quo modo ea fiant, omnino nesciat. Num igitur, ſi cui fundus inſpiciendus, aut ſi mandandum aliquid procuratori de agriculturâ aut imperandum villico ſit, Magonis Carthaginienſis ſunt libri perdiſcendi? An hæc communi intelligentiâ contenti eſſe poſſumus?

Quis noſtrûm tam animo agreſti ac duro fuit, et Roſcii morte nuper non commoveretur? Qui cûm eſſet ſenex mortuus, tamen propter excellentem artem ac venuſtatem, videbatur omnino mori non deuiſſe.

An verò tam parvi animi videamur eſſe omnes, qui in republicâ, atque in his vitæ periculis laboribusque verſamur, ut, cûm, uſque ad extremum ſpatium, nullum tranquillum atque otioſum ſpiritum duxerimus, nobiſcum ſimul moritura omnia arbitremur?

Page 184. Tantâ immanitate efferabatur tyrannus, ut nulli ætati pepercerit.

Nihil his temporibus adeo ſanctum eſt, quod non violet audacia; ultimæ igitur pœnæ in iſtos ſtatuendæ ſunt, qui eò iniquitatis atque impietatis provenerint, ut etiam templorum penetralia deſpolient.

Pindarus omnes alios poetas præſtanti atque vehementi ingenio ſuperat: carmina autem adeò ſunt difficilia, ut qui ad eum legendum accedere velit, Græcæ linguæ inſtructus omnino eſſe debeat.

Multi enim patrimonia effuderunt, inconfultè largiendo. Quid autem eſt ſtultius, quàm, quod libenter facias, curare, ut id diutius facere non poſſis? Atque etiam ſequuntur largitionem rapinæ. Cûm enim dando egere cœperint, alienis bonis manus afferre coguntur. Itâ, cum benevolentie comparandæ cauſâ benefici eſſe velint, non tanta ſtudia aſſequuntur eorum quibus dederunt, quanta odia eorum quibus ademerunt. Quamobrem non itâ claudenda eſt res familiaris, ut eam benignitas aperire non poſſit; nec itâ reſeranda, ut pateat omnibus.

Page 185. Siciliam provinciam C. Verres per triennium depopu-

latus esse. Sictulorum civitates vastâsse, domos exinanivisse, fana spoliâsse dicitur.

Ego verò fateor, me his studiis esse deditum. Ceteros pudeat, si qui ita se literis abdiderunt, ut nihil possint ex his neque ad communem afferre fructum, neque in adspectum lucemque proferre. Me autem quid pudeat, qui tot annos ita vivo, ut ab nullius unquam me tempore aut commodo, aut otium meum abstraxerit, aut voluptas avocârit, aut denique somnus retardârit?

Saxa et solitudines voci respondent; bestiae sæpè immanes cantu flectuntur atque consistunt: nos instituti rebus optimis, non poetarum voce moveamur? Homerum Colophonii civem esse dicunt suum: Chii suum vindicant, Salaminii repetunt, Smyrnæi verò suum esse confirmant.

Magna est vis humanitatis; multum valet communio sanguinis: reclamitat istiusmodi suspicionibus ipsa natura: portentum atque monstrum certissimum est, esse aliquem humanâ specie et figurâ, qui tantum immanitate bestias vicerit, ut, propter quos hanc suavissimam lucem adspexerit, eos indignissimè luce privârit: cum etiam feras inter sese parvus, atque educatio, et natura ipsa conciliet.

Page 186. Sed stulti sumus, qui Drusum, qui Africanum, Pompeium, nosmetipsos, cum Clodio conferre audeamus. Tolerabilia fuerunt illa. Clodii mortem æquo animo nemo ferre potest. Luget senatus: moeret equester ordo: tota civitas confecta senio est: squalent municipia: afflictantur coloniae: agri denique ipsi tam beneficium, tam salutarem, tam mansuetum civem desiderant.

Post flagitiosissima istius in rempublicam facinora, quisnam communis omnium bonorum hostis defensor existet? non est jam lenitati locus: severitatem res ipsa flagitat.

Paucissimi quidem vim et illecebras virtutis qui non admirentur et palam prædicent, quamvis ferè omnes in vitia et voluptates pravis cupiditatibus abripi videamus. Tantum abest ut temnatur virtus, ut vel à malis etiam laudetur.

Page 187. Non mihi sunt proavi quorum illustre genus à remotâ antiquitate purissimè ductum ad posteros pervenit. Non mihi licet illorum præclara facinora in lucem proferre, ex memoriâ quorum meum ignobile nomen innotescat. Mea igitur causa quousque valet, in vestrà manu atque iudicio restat. Sin autem majorum laudes in defendendâ causâ commemorare non possim, tantum abest, ut illorum quasi mei dissimiles fuerint, pudeat me, ut virtutem potius atque probitatem libentissimè prædicem, atque animo foveam.

Iste tuus animus nunquam his angustiis, quas natura nobis ad vivendum dedit, contentus fuit, semper immortalitatis amore flagravit. Nec verò hæc tua vita ducenda est, quæ corpore et spiritu continetur. Illa, inquam, illa vita est tua quæ vigebit memoriâ sæculorum omnium.

Nunquam ille me opprimet consilio; nunquam ullo artificio pervertet; nunquam ingenio me suo labefactare atque infirmare conabitur: novi omnes hominis petitiones, rationesque dicendi.

Hunc in illo timore et fugâ Tigranes, rex Armenius excepit: diffidentemque rebus suis confirmavit, et afflictum erexit, perditumque recreavit.

Page 188. Ipse verò quemadmodum composito et delibuto capillo passim per forum volitet cum magnâ catervâ togatorum, videtis, Iudices; etiam videtis, Iudices, ut omnes despiciat, ut hominem præ se neminem putet, ut se solum beatum, solum potentem putet.

Solos esse, qui, omni Galliâ vexatâ, Teutones Cimbrosque intra fines suos ingredi prohibuissent: quâ ex re fieri, uti earum rerum memoriâ magnam sibi auctoritatem, magnosque spiritus in re militarisumerent.

Quæ cum incerta essent, faciendum putavi ut lictores ad vos mitterem.

Faciendum putavi ut quàm citissimè tuis literis responsum darem.

Itaque non facile est invenire, qui, quod sciat ipse, non tradat alteri. Itâ non solum ad discendum propensi sumus, verum etiam ad docendum. Atque ut tauris naturâ datum est, ut pro vitalis contra leones summâ vi impetuque contendant; sic ii qui valent opibus, ad servandum genus hominum naturâ incitantur.

Page 189. Sin autem sic agetis, ut arguatis aliquem patrem occidisse, neque dicere possitis aut quare, aut quomodo, ac tantummodo sine suspitione latrabitis: erura quidem vobis nemo suffringet: sed si ego hos benè novi, literam illam, cui vos usque eò inimici estis, ut etiam eas omnes oderitis, itâ vehementer ad caput alligent, ut postea neminem alium, nisi fortunas vestras, accusare possitis.

Sed, ut ad rem redeam, me tibi non amicum modò, verum etiam amicissimum existimes velim. Profectò omnibus meis officiis efficiam, ut itâ esse verè possis judicare. Tu autem si id agis, ut minùs meâ causâ, debere videaris, quàm ego tuâ laborârim: libero te istâ curâ.

Page 190. Quàm malè reipublicæ consulitur ab istis rectoribus, qui, dum munera pacis negligunt, per quam solam gentes florere solite, levissimis causis patriam in bellum præcipitant.

At verò cum aliquid elementer, mansuetè, justè, moderatè, sapienter factum, in iracundiâ præsertim, quæ est inimica consilio, et in victoriâ, quæ naturâ insolens et superba est, aut audimus aut legimus: quo studio incendimur, ut eos sæpè, quos nunquam vidimus, diligamus.

Page 191. Sed cum sibi itâ persuasisset ipse, meas de se accuratè scriptas literas maximum apud te pondus habituras; à me contendit, ut iterum scriberem.

Quare velim ita statutum habeas, me tui memoriam cum summâ benevolentia tenere, tuasque omnes res non minori mihi curæ quàm meas esse.

Sed tamen sic velim existimes, te mihi nihil gratius facere posse, quàm si intellexero, per te illum ipsum negotium ex sententiâ confecisse. Itaque quàm primùm ut efficias, te etiam atque etiam rogo.

Cæsari cum id nuntiatum esset eos per provinciam nostram iter facere conari, maturat ab urbe proficisci.

Sunt enim multa; sed ea non audeo scribere; illud molestè fero, nihil me adhuc his de rebus habere tuarum literarum.

Quod expectavi, jam sum assecutus, ut vos omnes factam esse aperitè conjurationem contra rempublicam videretis: nisi verò si quis est, qui Catilinæ similes cum Catilinâ sentire non putet. Non est jam lenitati locus; severitatem res ipsa flagitat.

Page 192. Sed ut ut hæc sunt, fidem datam minimè ego fallam. Sed ut ut aliæ res sese haberent, salutem tamen illius quæ apud te commoratur omninò consulendum fuit.

Ubi ubi sita est anima, in te procul dubio insita est.

Ubi ubi est, eum exquiram, et mecum adducam.

Quantus quantus est, omnis labor est, omnis industria.

Quanti quanti ematur, id benè emitur quo opus est.

Sæpenuerò fictorum amicorum perfidiâ deceptus sum, licèt usque eorum fide fretus : quorum insidiæ vel apertæ inimicitie aut felicitatem labefactârunt, aut fortunas funditùs everterunt : intereà temporis, spes mihi adeò quassatæ sunt, tam misera mihi conditio, ut ubi locorum confugiam, nesciam.

Page 193. Hic mihi quisquam mansuetudinem et misericordiam nominat ? Jam pridem equidem nos vera rerum vocabula amisimus.

At tibi repentè, paucis pòst diebus, cùm minimè expectarem, venit ad me Caninius, proficisci ad te statim dixit.

Peccavi. Quid ait tandem tibi Sannio ? Jam mitis est.

Quid, quæ postea sunt in eum congesta ? quæ quamvis etiam mediocrium delictorum conscientia perculissent, ut sustinuit ! Dii immortales ! sustinuit ? Imò verò ut contempsit, ac pro nihilo putavit !

Page 194. At verò egone eam matrem appellabo, si mihi nomen filiae indiderit ?

At Darius, ut erat sanctus et mitis, se verò tantum facinus negat esse facturum.

At verò cur dubitas ?

Erat hoc mihi dolendum : sed multò illud magis, quòd inimicum meum, (meum autem ? imò verò legum, judiciorum, otii, patriæ, bonorum omnium) sic me præsentè osculabantur ; non illi quidem, ut mihi stomachum facerent, quem ego funditùs perdidici, sed certè ut facere se arbitrarentur.

Itaque bellicæ tuæ laudes celebrabuntur, illæ quidè non nostris solùm sed penè omnium gentium literis atque linguis ; neque ulla unquam ætas de tuis laudibus conticescet : sed tamen ejusmodi res, nescio quo modo, etiam cùm leguntur, obstrepi clamore militum videntur et tubarum sono.

Ac morositas tamen, et ea vitia quæ dixi, habent aliquid excusationis, non illius quidem justæ, sed quæ probari posse videatur. Contemni se putant, despici, illudi.

Page 195. Debere se suspicari, quòd exercitum in Galliâ habeat, sui opprimendi causâ, habere. Quòd nisi discedat, aut exercitum deducat ex his regionibus, sese illum, non pro amico, sed pro hoste habiturum. Quòd si illum interfecerit, multis sese nobilibus, principibusque populi Romani gratum esse facturum. Quòd si discessisset, ac liberam possessionem Galliæ sibi tradidisset, magno se illum præmio remuneraturum.

Ego minùs sæpè ad vos do literas quàm possum, propterea quòd, cùm omnia mihi tempora sunt misera, tum verò cùm aut scribo ad vos, aut vestras lego, conficior lacrymis sic ut ferre non possim. Quod utinam minus vitæ cupidi fuisset ! certè nihil, aut non multum in vitâ mali vidissemus. Quòd si nos ad aliquam alienjus commodi aliquando recuperandi spem fortuna reservavit : minùs est

erratum à nobis. Si hæc mala fixa sunt, ego verò te quàm primum, mea vita, cupio videre, in tuo complexu emori.

Fac mittas ad eum, quemcunque habeas fidelissimum, quocum de istâ re consilia liberius communicet.

In primis igitur fac ut firmus sis.

Page 196. Neque enim tu is es, qui, quid sis, nescias; et qui non eos magis, qui te non admirentur, invidos, quàm eos, qui laudent, assentatores arbitrere.

Neque is ego sum, qui negem te causam singulari illâ eloquentiâ, quâ longè aliis hominibus antecedis, egisse.

Quid est quod alios accuses? Quid est quod tuam culpam aliis crimini des?

Itaque earum rerum hic tenetur à sapiente delectus, ut aut rejiciendis voluptatibus majores alias consequatur, aut perferendis doloribus asperiores repellat. Hanc ego cùm teneam sententiam, quid est cur verear, ne ad eam non possim accommodare meos?

Page 198. Nam cùm te semper tantùm dilexerim, quantum tu intelligere potuisti, tùm his tuis factis sic incensus sum, ut nihil unquam in amore fuerit ardentius. Nihil est enim, mihi crede, virtute formosius, nihil pulchrius, nihil amabilius.

Cognosce ex me, quoniam hoc primum tempus discendi nactus es, quam multa esse oporteat in eo, qui alterum accuset: ex quibus si unum aliquod in te cognoveris; ego jam tibi ipse isthuc, quod expectis, meâ voluntate concedam: primum, integritatem atque innocentiam singularem. Nihil est enim, quod minùs ferendum sit, quàm rationem ab altero vitæ reposcere eum, qui non possit suæ reddere.

Quis est qui nesciat, Hannibalem tandem a Scipione victum fuisse? Quem fugit facultates animi quàm corporis multò præstantiores esse? Sole clarius est, nihil pejùs et corpori et animo obesse, quam ignaviam.

Page 199. Si hanc vitæ rationem longiùs persecutus fueris, miser es.

Dubitabitis, Quirites, quin hoc tantum boni, quod vobis a Diis immortalibus oblatum et datum est, in rempublicam conservandam atque amplificandam conferatis? Aut cur non, ducibus Diis immortalibus, eidem, cui cetera summâ cum salute reipublicæ commissa sunt, hoc quoque bellum regium committimus?

Quid amicitia dulcius esse potest? Quid studio literarum jucundius invenies? O fortunatos nimium, quorum ad eximiam naturam accesserit benigna et munifica fortuna!

Ubi autem aut reperies aut illum requires qui usu rei militaris sit magis peritus?

Quis adeò tardi ingenii qui non intelligat? Quis tam ignarus qui non percipiat?

O excellentiam et laudem virtutis!

O miserum te, si intelligis! miseriorem si non intelligis, hoc literis mandari, hoc memoriæ prodi; hujus rei ne posteritatem quidem omnium sæculorum unquam immemorem fore.

Page 200. Non enim furem, sed ereptorem; non adulterum, sed expugnatorem pudicitiae; non sacrilegum, sed hostem sacrorum religionumque; non sicarium sed crudelissimum carnificem civium sociorumque, in vestrum judicium adduximus.

Quæ Charybdis tam vorax? Charybdin dico? quæ, si fuit, fuit animal unum. Oceanus, medius fidius, vix videtur tot res, tam dissipatas, tam distantibus in locis positas, tam citò absorbere potuisse.

Ingamus ità esse, non tamen inde sequitur virtutem nihil remedii miseris præbere.

Fuerint cupidi, fuerint irati, fuerint pertinaces: sceleris verò crimine, furoris, parricidii, liceat multis aliis carere.

Page 201. Sinite hoc loco præterire me vestram calamitatem.

Multa prætereo consultò: sed eà vos conjecturà perspicitis quantum illud bellum futurum putetis.

Itaque non sum prædicaturus, quantas ille res domi militiæque, terrà marique, quantàque felicitate gesserit: ut ejus semper voluntatibus non modò cives assenserint, socii obtemperârint, hostes obdierint: sed etiam venti tempestatesque obsecundârint.

Quid ego istius decreta, quid rapinas, quid hereditatum possessiones datas, quid ereptas proferam?

Quod si nihil valent lacrymæ, quid lacrymis indulges?

Si nomen Christi profitemur, nonne Christi vitam imitari debemus?

Si populo Romano liberum suffragium datur, ut, quibus velit, consulatum mandet, et non præciditur spes plebeio quoque, si dignus summo honore erit, adipiscendi summi honoris, stare hæc urbs non poterit.

Page 202. Qui stultis videri eruditi volunt, stulti eruditis videntur. Non ideo vicisse videris, ut triumphares, sed triumphare, quia vincerēs. Quam provinciam pauper divitem ingressus, dives pauperem reliquit.

Page 207. Romana pubes, sedato tandem timore, postquàm ex tam turbido die serena et tranquilla lux rediit, ubi vacuum sedem regiam vidit, etsi satis credebat patribus, qui proximi steterant, sublimem raptum procellâ, tamen velut orbitatis metu icta, mœstum aliquandiu silentium obtinuit.

Page 219. Quod Caius amore ductus facere studuit, id Titius odio incitatus prohibuit.

Quis enim tibi hoc concesserit, aut initio genus hominum in montibus ac sylvis dissipatum, non prudentium consiliis compulsus potius, quàm disertorum oratione delinitum, se oppidis mœnibusque sepsisse?

Est igitur hæc, Judices, non scripta, sed nata lex: quam non didicimus, accepimus, legimus; verùm ex naturâ ipsâ arripuimus, hausimus, expressimus: ad quam non docti, sed facti; non instituti, sed imbuti sumus: ut si vita nostra in aliquas insidias, si in vim, si in tela aut latronum aut inimicorum incidissent; omnis honesta ratio esset expediendæ salutis.

Pythagoreis certè moris fuit, et cùm evigilâssent, animos ad lyram excitare, quò essent ad agendum erectiores: et cùm somnum peterent, ad eandem prius lenire mentes, ut si quid fuisset turbidiorum cogitationum, componerent.

Page 220. In Herodoto verò cùm omnia, ut ego quidèm sentio, leniter fluant, tum ipsa Dialectos habeat eam jucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur.

*Prep. 7.
Syntax 15.*

**University of Toronto
Library**

**DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET**

**Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED**

10154

[Valpy, Francis Edward Jackson]
Key to Valpy's Greek exercises.

LaGr.Gr
V212gr

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 12 04 02 15 002 4